

FEBRUÁR 9., KEDD

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. Viták az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésének eseteiről (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok bejelentése): lásd a jegyzőkönyvet

4. A Bizottság bemutatása és nyilatkozat az Európai Parlament és a Bizottság közötti kapcsolatokról szóló keretmegállapodásról (vita)

Elnök. – Örömmel üdvözlöm az ülés résztvevőit, az Európai Bizottság elnökét, Barroso urat és a biztosjelöltet. Mindenkit szeretettel üdvözlök. Kedves vendégeink, örülünk, hogy ellátogattak hozzánk.

Ennek a parlamenti ciklusnak az egyik legfontosabb döntése előtt állunk. Mert az európai polgárok azzal bíztak meg bennünket, hogy a legjobb összetételű Európai Bizottságot válasszuk meg. Befejeztük a meghallgatásokat, és 26 ajánlólevelet kaptam. Ez az első alkalom, hogy társjogalkotóként veszünk részt az Európai Bizottság megválasztásában. Ez arra kötelez bennünket, hogy rendkívül szoros együttműködést folytassunk az Európai Bizottsággal. Az Európai Unió két intézményét képviseljük. Ezzel összefüggésben kötöttünk egy új ideiglenes keretmegállapodást, amelyet ma szándékozunk jóváhagyni. Erről a megállapodásról 12.00-kor fogunk szavazni. Tehát a szavazásra 12.00-kor kerül sor. Ezt megelőzően tarthatunk egy rövid szünetet, amennyiben hamar befejezzük a vitát.

Azt szeretnénk, hogy az Uniót dinamikusabb intézmények képviseljék, ezért olyan fontos számunkra a megállapodás. Ezenkívül az elmúlt hónapokban jó tapasztalataink voltak. Az Európai Bizottság elnökével való közvetlen eszmecsere órája, itt, a plenáris ülésen, nagyon sikeres volt. Hasonló kapcsolatot készülünk kialakítani a biztosokkal, az Európai Bizottság alelnökeivel, így szeretnénk, hogy kérdések és válaszok órájára kerüljön sor, ami segíteni fog a Bizottság munkájának megismerésében. Továbbá az új keretmegállapodás több olyan új megoldást is magában foglal, amelyek korábban nem szerepeltek még. Az Európai Bizottságnak és az Európai Parlamentnek munkájuk során figyelembe kell venniük a nemzeti parlamentek véleményeit is, ami a szubszidiaritás elvének az Európai Unión belüli tiszteletben tartását jelképezi.

Meggyőződésem, hogy ez nem csupán egy új évtized, hanem az Európai Unió új működési módjának kezdetét is jelenti. Mindannyian hiszünk ebben. Harminc évvel az első közvetlen európai parlamenti választások után egy újabb nagy kihívás előtt állunk. Az Európai Parlament – egy európai intézmény – tevékenységének új korszaka kezdődik el.

Vitánk kezdetén szeretném átadni a szót Barroso úrnak.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Bizottság előmozdítja az Unió általános érdekeit, és ennek érdekében megteszi a megfelelő kezdeményezéseket. A Bizottság gondoskodik a Szerződésekről, valamint az intézmények által a Szerződések alapján elfogadott intézkedéseknek az alkalmazásáról. Az Európai Unió Bíróságának ellenőrzése mellett felügyeli az uniós jog alkalmazását. Végrehajtja a költségvetést és irányítja a programokat. A Szerződésekben meghatározott feltételek szerint koordinatív, végrehajtó és igazgatási feladatokat lát el. A közös kül- és biztonságpolitika, valamint a Szerződések által meghatározott más esetek kivételével ellátja az Unió külső képviseletét. Az intézmények közötti megállapodások létrehozása céljából indítványt tesz az Unió tevékenységének éves és többéves programjára.

Hölgyeim és uraim, amint azt Önök is tudják, az Európai Unióról szóló szerződés, a Lisszaboni Szerződés 17. cikke (1) bekezdésének szövegét idéztem. Azért használtam ezt a szó szerinti idézetet, mert jól kifejezi,

milyen fontos szerepet tölt be a Bizottság, ha az európai eszme megvalósításáról van szó, az a Bizottság, amely az említett cikk alapján testületileg az Európai Parlamentnek tartozik felelősséggel.

Ilyen módon most az európai demokrácia működését láthatjuk. Ma az európai polgárok által közvetlenül megválasztott Parlamentet arra kérjük, hogy határozzon a biztosok új testületéről.

Ez a mostani, a Bizottság elnökével kapcsolatban 2009. szeptember 16-án megtartott szavazást kiegészítő szavazás a Bizottság demokratikus legitimálásának, így az európai eszme egészének is alapvető részét képezi.

A mai napon Önök előtt álló csapat kész arra, hogy megbirkózzon a kihívásokkal. Egyesíti a tapasztalatokat és az új elképzeléseket; képviseli azt a sokféle szemléletmódot és felfogást, amelyek miatt Európából olyan nagyszerű gondolatok származnak. Erre a csapatra teljes bizalommal szavazhatnak, ez a csapat megérdemli a támogatást.

És aztán? Aztán mi lesz? Ugyanúgy mennek a dolgok tovább? Nem, visszautasítom azt, hogy a több évig tartó intézményi vitát követően ugyanott folytassuk, ahol abbahagytuk, és ezt az európai polgárok sem értenék meg. Valóban kivételes időket élünk.

A gazdasági és pénzügyi válság, az éghajlatváltozás és az energiabiztonság által előidézett kihívások – csak hogy néhányat említsek –túlságosan komolyak ahhoz, hogy egyáltalán ne változtassunk megközelítési módunkon.

, a Bizottság elnöke. – Eljött a bátor cselekvés ideje. Itt az ideje, hogy bebizonyítsuk az uniós polgároknak, hogy törődünk velük, valamint hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése azzal a változással jár, hogy valóban az ő érdekeiket tudjuk szolgálni. Úgy gondolom, hogy gazdasági és társadalmi helyzetünk a jelenlegi állapottól való radikális elmozdulást teszi szükségessé, és az új szerződés ezt lehetővé teszi.

Az a feladatunk, hogy az új mechanizmusokat arra használjuk, hogy új ösztönzést adjunk. Tehát törjünk ki a pesszimizmus és az Európai Unió becsmérlésének intellektuális bűvköréből, amely oly sok kárt okoz az Európáról alkotott képnek. Az intézményi dimenzió helyett vitassuk meg inkább politikánk hatásait.

A sikerhez Európának valójában olyan politikákra van szüksége, amelyek az eredményekre, a jobb irányítási struktúrákra és arra a bizalomra helyezik a hangsúlyt, hogy képesek vagyunk megoldani problémáinkat. Közös valutánk, az euró, továbbra is a fejlődés fontos eszköze lesz, és azoknak, akik szerint ez kétségbe vonható, rá kell döbenniük, hogy ki fogunk tartani emellett. Az Európai Unió rendelkezik az ezzel kapcsolatban várható valamennyi kihívás kezeléséhez szükséges keretrendszerrel.

Először is feltehetjük magunknak azt a kérdést, hogy jelentős szerepet tölt-e be az Európai Unió a világban? A válasz az, hogy „igen”. De vajon van-e olyan jelentősége az Európai Uniónak a világban, amilyennel bírnia kellene? A válaszuk az, hogy „még nem”.

Európa akkor bír jelentőséggel, ha határozott és egységes álláspontot képviselünk, ha az európai érdekeket egyértelműen meghatározzuk és erőteljesen védelmezzük például a kereskedelem- és versenypolitika terén. Európa kevésbé lesz sikeres, ha kicsinyes nemzeti érdekek szerint, nem összehangoltan vagy olyan területeken cselekszünk, amelyeken az Európai Unió együttesen nem képes megvédeni és előmozdítani közös érdekeit.

Tehát röviden összefoglalva: fel kell tennünk magunknak azt a kérdést, hogy megteszünk-e minden tőlünk telhetőt az európai érdekek meghatározása és védelme tekintetében – azon érdekek vonatkozásában, amelyek többet jelentenek a részek összegénél? Őszintén szólva úgy gondolom, többet kell tennünk. Átfogó, hosszú távú elképzelést kell kialakítanunk azzal kapcsolatban, hogy milyen irányba haladjon az Európai Unió. Ez koherenciát fog biztosítani és tájékozási pontot fog nyújtani, amelyet az érintettek Európa-szerte elfogadhatnak és támogathatnak.

Az általam a tisztelt Ház elé terjesztett politikai iránymutatások az „Európa 2020” elképzelésre vonatkozó kezdeti lépéseknek tekinthetők. Az iránymutatásokhoz az elmúlt öt év során szerzett tapasztalatokat használtam fel. Összeállításukhoz a tisztelt Házsal folytatott intenzív viták is nagyban hozzájárultak. Köszönöm, hogy lelkesen támogatják ezen iránymutatásokat, amelyeket jómagam hasznos kiindulópontnak tartok.

Az általános prioritások egyértelműek: a válságból való sikeres kilábalás; vezető szerep betöltése az éghajlatváltozás elleni küzdelem és az energiahatékonyság terén; a szociális piacgazdaság megújítása érdekében a növekedés és a társadalmi kohézió új forrásainak előmozdítása; a népek Európájának előtérbe helyezése a szabadság és a biztonság garantálásával; valamint a globális Európa új korszakának elindítása. Egy olyan

Európában hiszek, amelyik nyitott és nemes lelkű, továbbá kifejezetten elkötelezett a millenniumi fejlesztési célok megvalósítása iránt.

Egy olyan Európában hiszek, amelyik szolidáris másokkal, ahogy azt legutóbb Haitin is bebizonyítottuk, ahol jelentékeny sürgősségi támogatást fizettünk ki, valamint jelentős újjáépítési segínyt is nyújtottunk. Jobb európai szintű koordinációval még többet is elérhetünk, és ezzel kapcsolatban javaslatokat fogok előterjeszteni, megvizsgálom a szerződés által biztosított új lehetőségeket; ezenkívül az Európai Külügyi Szolgálat rendkívül fontos eszközül szolgál ahhoz, hogy külpolitikánk egységesebb és hatékonyabb legyen.

Megígérhetem Önöknek, hogy amennyiben ez a testület megkapja az Önök támogatását, nyomban munkához látunk, a politikai iránymutatásokat ambiciózus munkaprogrammá alakítjuk, amelyet szeretnék megvitatni Önökkel.

Az „Európa 2020” elképzelésünk egyrészt egy strukturális és átfogó reformstratégia, másrészt a válságból való kilábalásra és a gazdasági helyreállításra vonatkozó stratégia. Így biztosítani fogjuk, hogy az Európa újbóli működésének elindítására irányuló rövid távú intézkedéseket beépítsük hosszabb távú célkitűzéseinkbe, fenntartható növekedéssel elősegítve a munkahelyek létrehozását.

A következő öt évet elképzelésünk megvalósításával fogjuk tölteni: azzal, hogy Európa erőforrás-hatékony, befogadó szociális piacgazdasággá tegyük, ami kifejezi azt, mitől különlegesek vagyunk, az európai életmódot. Ez tudáson és innováción alapuló növekedést jelent; termelékenységünknek a kutatási és fejlesztési, valamint innovációs teljesítményünk által történő növelését; az információs és kommunikációs technológiákban rejlő lehetőségek jobb kiaknázást, valamint az egységes digitális piac létrehozását; az oktatási eredmények növelését; valamint a készségek fejlesztését.

Olyan társadalmat jelent, amely befogadó, és amelyet magas foglalkoztatási ráta jellemez: a nagyarányú foglalkoztatás révén az emberek lehetőségeinek növelését, a rugalmas biztonság elvének alkalmazását, a munkaerőpiacok és a szociális védelem modernizálását, egy befogadóbb társadalom kialakítása céljából a szegénység elleni küzdelmet jelenti.

Fokozottabban környezetbarát növekedést jelent: egy versenyképes és fenntartható gazdaság kiépítését, az éghajlatváltozás problémájának kezelését, az intelligens hálózatok és a valóban EU-szintű hálózatok bevezetésének felgyorsítását, az EU ipari bázisának korszerűsítését, valamint az Európai Unió erőforrás-hatékony gazdaságá váló átalakítását.

E célok eléréséhez el kell ismernünk, hogy gazdaságaink egymástól való kölcsönös függése hatékonyabb és nagyobb mértékű összehangolást tesz szükségessé. Egyes nemzeti politikusok, lássuk be, nem támogatják az összehangoltabb gazdaságpolitikai megközelítést. De ha ki akarunk jönni a válságból, meg akarjuk erősíteni a szociális dimenziót és megfelelő alapot akarunk teremteni a globalizált világban Európa jövőbeni szilárd gazdasága számára, ha meg akarjuk erősíteni ipari bázisunkat és nem csupán kétoldalú, hanem új közös európai projekteket szeretnénk elindítani, az egyedüli megoldást az erősebb gazdasági koordináció jelenti.

Megbízatusunk során más nagyon fontos kihívásokkal is foglalkoznunk kell. Már ki is dolgoztunk egy igen ambiciózus és nagy horderejű bel- és igazságügyi programot. Nem csak a terrorizmus és a bűnözés elleni küzdelmet foglalja magában, hanem a migrációval kapcsolatos közös megközelítés rendkívül lényeges prioritására is kiterjed. E téren bebizonyítjuk polgárainknak, hogy a szabadság és a biztonság mellett is elkötelezettek vagyunk.

Megbízatusunk ideje alatt a költségvetés felülvizsgálatára és az új pénzügyi tervre is hangsúlyt helyezünk. Úgy gondoljuk, hogy a kiadások minőségét, európai hozzáadott értékét és hatékonyságát kell középpontba helyezni, hogy a pénzügyi terv az európai célok megvalósításának eszközévé váljon: a növekedésre és a munkahelyteremtésre vonatkozó stratégia, valamint a gazdasági, társadalmi és területi kohézió céljainak tekintetében.

Ez csak erős európai intézményekkel, továbbá ambícióink növelése és a változás előmozdítása iránti elkötelezettséggel érhető el. Ennélfogva nagyon öröndetes, hogy a Szerződés legfontosabb változása az összes európai intézmény megerősítésére vonatkozik.

Ezt arra szeretném kihasználni, hogy egyre nagyobb mértékben tudjunk mindannyian, közösen hozzájárulni az európai projekthez. Ezekben az időkben nem engedhetjük meg, hogy intézményeink különböző irányba húzzanak. Ugyanakkor a Bizottságnak természetesen mindig különleges kapcsolata lesz a Parlamenttel, mivel a közösségi módszer alapján e két intézménynek van egyedi szerepe az európai érdekek meghatározásában, megfogalmazásában és megvalósításában.

E két közösségi intézménynek elsősorban ezért van különleges felelőssége annak biztosításában, hogy az Európai Unió ne csupán a részek összege legyen. Az Önökkel ismertetett politikai iránymutatásokban e felfogásnak megfelelően ajánlottam a Parlamenttel való különleges kapcsolat fenntartását. Ebben a szellemben tárgyaltunk egy új keretmegállapodásról, amelynek az alapelveit a mai napon a tisztelt Ház elé terjesztett állásfoglalás tartalmazza.

E keretmegállapodásnak elő kell mozdítania az arra irányuló közös erőfeszítéseinket, hogy a napjainkban az európaiak előtt álló problémákra valóban európai válaszokat adjunk. Tehát a Lisszaboni Szerződéshez való igazodás mellett a megállapodásnak új lehetőségeket kell kidolgoznia, amelyek révén az együttműködés mindennapi valósággá válik.

Elő kell segítenie, hogy a partnerség és az elhatározás új kultúráját alakítsuk ki, hogy közös erőnket az európai eszme tekintetében valódi előrelépés biztosításához használjuk fel. Ezenkívül az említett kérdések közül több a Tanáccsal való együttműködést vonja maga után. Így én nagyon örülnék egy átfogóbb együttműködésnek, amely az intézményközi együttműködésre vonatkozó alapelvek alapján egyesíti a társjogalkotókat, valamint a Bizottságot.

Azt mondtam, hogy bátornak kell lennünk. Azt mondtam, hogy nem mehetnek tovább a dolgok a megszokott módon. Több újítást felvázoltam, és ismertettem a szociális helyzettel kapcsolatos megoldásra vonatkozó prioritásainkat. Meg vagyok győződve arról, hogy ezek erősíteni fogják intézményeinket és segítenek elérni céljainkat értékeink teljes mértékű tiszteletben tartása mellett. Mert soha ne feledkezzünk el arról, hogy az Unió értékeken alapul: az emberi méltóság, a szabadság, demokrácia, egyenlőség, jogállamiság és az emberi jogok tiszteletben tartásán.

A mai napon az európai kaland új fejezete kezdődik el. Tegyük ezt együtt valódi sikertörténetté minden polgárunk számára!

(Taps)

Elnök. – Barroso úr ismertetőjét hallottuk a biztosok testületéről, valamint az Európai Parlament és az Európai Parlament közötti kapcsolatokról szóló keretmegállapodásról. Mindkét kérdést megvitatjuk. A keretmegállapodással kapcsolatos szavazásra pontosan 12.00-kor kerül sor, majd 13.30-ig szünetet tartunk, ezt követően pedig a biztosok testületével kapcsolatos szavazással fogjuk folytatni – ez a mai napirend.

Szeretném üdvözölni az Európai Tanács, a soros elnökség és a spanyol kormány képviselőit. Mindenkit köszöntök, aki a mai napon jelen van és figyelemmel kíséri megbeszélésünket. Örömmel üdvözlöm Önöket!

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, López Garrido úr, a Bizottság tisztelt elnöke, hölgyeim és uraim! A mai napon határozunk az új Európai Bizottság kinevezéséről, ez egy lényeges feladat, amely megerősíti a Parlament kiváltságait és több évre meghatározza az Unió működésének módját.

Mielőtt azonban jegyzőkönyvbe vennénk, hogy képviselőcsoportom és jómagam is bízunk Barroso úr II. Bizottságában, szeretnék hangot adni azzal kapcsolatos véleményemnek, hogy milyen körülmények között is kell majd dolgozniuk. Ebben a vonatkozásban el kell mondanom, hogy az európaiak még nincsenek meggyőződve arról, hogy a Lisszaboni Szerződés megfelelően működik. Sokat várunk ettől a Szerződéstől, és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak biztosítása érdekében, hogy ez egy új, pozitív szakasz legyen az európai projekt történetében.

A jogszabályok azonban nem oldanak meg mindent. A jogszabályokat alkalmazó nőknek és férfiaknak azonosulniuk kell célkitűzéseinkkel. Biztosítaniuk kell, hogy a világban Európa tekintélye kommunikációjának, gazdaságának és sikereinek megfelelően alakuljon. Tény, hogy az európai struktúra nyilvánvalóan még mindig kiigazításokra szorul.

Így most van egy főképviselelnk, aki egyben az Európai Bizottság alelnöke, aki ebben a minőségében a tisztelt Parlamentnek tartozik felelősséggel. Neki – mint kulcsfontosságú szereplőnek – kell képviselnie Európa álláspontját a világban. Jelenlétének és törekvéseinek kell megtestesítenünk az Unió, a világ GDP tekintetében legnagyobb gazdaságának, a nemzetközi segélyek legjelentősebb adományozójának ambícióit.

Tény az, hogy Haititől Iránig, Afganisztántól Jemenig, Kubától a számunkra oly becses transzatlanti kapcsolatokig, Európa ígéretei eddig nem a várakozásoknak megfelelően alakultak. Képviselőcsoportunk drasztikus fellépésre szólít fel annak biztosítása érdekében, hogy változtassunk szemléletmódunkon, és ezúttal helyes irányba induljunk el. Barroso úr, ezt szem előtt tartva az Ön személyes elkötelezettségére és irányítására is számítunk.

Az Európai Tanács új elnökére is számítunk, hogy a nemzetközi szinten képviselje az Uniót, hogy állam-, illetve kormányfői üléseket kezdeményezzen és vezessen, valamint hogy viszonyítási pontul szolgáljon. Időt kell adnunk neki, hogy maradandót alkosson, de már elégedetten jegyeztem meg, hogy első lépései a helyes irányba haladnak.

A Miniszterek Tanácsától nem kevesebbet várok, mint hogy egyenlő feltételek mellett – hangsúlyozom, egyenlő feltételek mellett – szoros együttműködést folytasson a tisztelt Házzal. A SWIFT példája mutatja azonban az elérendő haladás mértékét.

Végül a Bizottságtól példás munkakapcsolatot és bizalmon alapuló kapcsolatot várok, és tudom, hogy Barroso elnök úr osztja véleményemet. Egyébként a keretmegállapodás, amelyről ma ebédidőben szavazunk, a két intézmény közös akaratát fejezi ki.

Hölgyeim és uraim, olyan gyakorlat hoztunk létre, amelynek során ellenőrizzük a Bizottság tagjait, és szeretnék elismerően nyilatkozni a modern demokrácia ezen eljárásáról, amelyet a mai napig Európában más parlament nem folytat.

Mindazonáltal még mindig sok a tennivalónk, mielőtt képesek leszünk elvégezni feladatunkat, vagyis hogy politikai szempontból tudjuk megítélni politikusainkat. Tovább kell fejlesztenünk, valamint még megfelelőbbé kell tennünk eljárásainkat, és azoknak nagyobb hangsúlyt kell helyezniük az európai politikák tartalmára.

Hölgyeim és uraim, tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy az új Szerződés bevezetésének e korai szakaszában nem lehet rögtön mindent elérni. De ambíciózusnak kell lennünk. Ilyen felfogást alkalmazunk ebben a vitában, amelynek az új Bizottság kinevezéséhez kell vezetnie: annak a Bizottságnak, amely – Barroso úr vezetésével és a tapasztalt biztosokkal – megfelelő képességekkel rendelkezik ahhoz, hogy megoldja az európai problémákat; annak a Bizottságnak, amellyel egyetértünk egyrészt a fő politikai célkitűzésekben, valamint a megoldandó problémákkal, illetve a problémákra alkalmazandó megoldásokkal kapcsolatos előrejelzésben; annak a Bizottságnak, amely tükrözi a 2009. évi európai választások eredményeit és amelyen belül képviselőcsoportom, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja a legbefolyásosabb erőt; végül annak a Bizottságnak, amelynek legfontosabb prioritása, hogy a válság által sújtott európaiak elvárásainak megfelelően, akik gyakran pesszimisták is és kétségeik vannak afelől, hogy a vezetőik képesek megvédeni és támogatni az európai modellt a nemzetközi szinten.

A PPE képviselőcsoport ezért fog a Bizottság kinevezése mellett szavazni.

(Taps)

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Barroso úr, hölgyeim és uraim, a meghallgatások során az a benyomás alakult ki a Bizottságról, mintha a trappista szerzetesrendbeli José Manuel apát és 26 novíciusa alkotná. Ez egy olyan szerzetesrend, amely némasági fogadalmat tett. Úgy tűnik, mintha az apát azt mondta volna novíciusainak, hogy „jobb semmit, mint rosszat mondani”. Ez a meghallgatások során ártott egyes új embereknek. Meglepő volt, hogy például Neelie Kroes, aki egyébként olyan kiváló szónok, hirtelen közhelyekben beszél. Mások, például Joaquín Almunia, Michel Barnier, az új biztos, Maroš Šefčovič és még Georgieva asszony, nem tettek némasági fogadalmat és amint ezt a fogadalmat feloldották, bebizonyították, hogy amennyiben valaki olyan bátor, hogy párbeszédet folytasson a Parlamenttel, nagyobb elismerésre tesz szert, mintha hagyná, hogy manipulálják.

(Taps)

Ugyanakkor Almunia úr és Barnier úr felfedte, hogy milyen szerepet szeretne játszani a jövőbeni Bizottságban. A meghallgatások során érdekes volt megfigyelni a Bizottság egyes tagjai közötti feladatmegosztást, beleértve a meghallgatásokat is. Olyan sok az ellentmondó megbízás, olyan sok a struktúra, amelyek szinte elkerülhetetlenné teszik a hatásköri összeütközéseket, és amelyek döntőbírói beavatkozást igényelnek annak végleges eldöntéséhez, milyen irányt kell követni – ez érdekes volt.

Egyrészt a biztosoknak azt mondják, hogy „Én fogok itt felszólalni”, másrészt azt, hogy „hatásköri összeütközés esetén végül is én fogok határozni”. Természetesen nem akarok rossz szolgálatot tenni a római császárnak, de ez nagyon úgy tűnik, Barroso úr, hogy az „oszd meg és uralkodj” elvének megfelelően szeretne tevékenykedni. Ez azonban rossz módszer. Meg kell értenie, hogy ha bárki elnöki rendszerré akar átalakítani egy testületet, hatalmas feladatot vállal, és fel kell készülnie arra, hogy a végén azt mondják neki, hogy nem háríthatja át, hanem vállalnia kell a felelősséget a hibákért.

A Bizottság akkor erős, ha testületként lép fel. Akkor, ha nem egy technokrata adminisztratív vezetőnek tekinti magát, hanem megérti, hogy az előttünk álló kihívások transznacionális európai válaszokat igényelnek. A felszólalása elején felvetett kérdés – azaz, hogy jelentős szerepet tölt-e be az Európai Unió a világban? – valóban aktuális. Ezt a kérdést nem lehet megválaszolni úgy, hogy Önök mindent a saját igényeikhez igazítanak, ehelyett inkább olyan hatékonyan kell megszervezni a Bizottság feladatait, hogy az Európai Parlamenttel együttműködve a Bizottság választ tudjon adni ezekre a kérdésekre.

A kontinenst érintő gazdasági és pénzügyi válság, környezeti és társadalmi válság nemzetek feletti, európai válaszokat igényel. Nincs szükség arra, hogy visszalépjunk a nemzeti szintre. Ezért egy erős Bizottságra van szükségünk, amely képes megszerezni a Parlament nagy többségének támogatását. Ezt a Bizottságot azonban nem szabad José Manuel Durão Barrosohoz igazítani, sokkal inkább az összes biztos sokoldalú képességein kell alapulnia.

(Taps)

Koppenhágában megtudhattuk a választ arra a kérdésre, hogy jelentős szerepet tölt-e be az Európai Unió a világban. Amennyiben nem leszünk egységesek a környezetvédelmi jogalkotás esetén, és amennyiben Európa nem egy ambiciózus uniós megközelítést alkalmaz, hanem a nemzeti szintű fellépéshez ragaszkodik, más területeken is azt fogjuk tapasztalni, amit Koppenhágában, azaz hogy a döntéseket európai részvétel nélkül Barack Obama és Hu Jintao hozza meg. Azoknak, akik nem szeretnék, hogy a világ egy új típusú kétpólusú rendszerre váljon, erős és ambiciózus Európára van szükségük. Következésképpen nekünk egy hatékony Bizottságra van szükségünk, amely felvállalja ezt a szerepet.

Barroso úr, az intézményközi megállapodásról szóló vita során Ön tett két engedményt, amelyek szerintem döntő fontosságúak. A hatásvizsgálatot, és különösen a szociális hatásvizsgálatot, mi, szociáldemokraták, valamint szocialisták és demokraták, rendkívül fontos tényezőknek tekintjük. A Bizottságnak – tehát a Bizottság minden egyes tagjának – fel kell ismernie, hogy az európaiak nagy része azért távolodott el az európai eszmétől, mert az volt az érzésük, hogy a Bizottságot kizárólag a piac érdekli, és nem foglalkozik például a polgárok szociális védelmével. Egyre többen érzik úgy, hogy a Bizottság intézkedéseit nem a szociális jólét, hanem a rideg technokrácia határozza meg. Ha most a szociális hatásvizsgálat révén – amellyel kapcsolatban még tartanak az egyeztetések – megváltozik ez a tendencia, jelentős előrehaladást fogunk elérni.

Ez egyébként az intézményközi megállapodásban foglalt intézkedésekre is vonatkozik, amelyekben egyetértünk, vagyis arra, hogy az Európai Parlament jövőbeni jogalkotási állásfoglalásai egy éven belül bizottsági kezdeményezésekké váljanak. Ez is egy óriási előrelépés a két intézmény együttműködése terén. A trappista apát, aki egy nem is létező ország Hermanjával, az Európai Tanács elnökével együtt képviseli Európát a világban – Daul úr, ez nem lesz jó. Nekünk az európai intézmények közötti hatékony együttműködésre van szükségünk.

Ugyanakkor nem lehet mindenért Barroso urat hibáztatni. Rajta kívül van még 27 európai államfő, aki kormányhivatala meghosszabbított karjának tekinti a Bizottságot. Az Európai Parlament és Európa társadalmi és környezeti szempontú fejlődésének előmozdítását morális kötelességének érző Bizottság közötti szoros együttműködés jelenti a megoldást. Ettől lesz súlya Európának a világban. Ha ezt együtt megvitatjuk, az Ön választát követően, Barroso úr, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja a szünetben megbeszéli, hogy végül is hogyan határozunk a teendőkről. A képviselőcsoportomon belüli vitát és az Önök választát követően a második körben Önök elé terjesztem ezt a határozatot.

(Taps)

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, örömmre szolgál, hogy képviselőcsoportom megbízásából itt lehetek a mai napon, és hogy végre megismerjük Barroso úr II. Bizottságának összetételét. Úgy vélem, ez nagyon jó, mert az Európai Unió szempontjából kedvezőtlen időszak végét jelenti. A jövőben nem ismétlődhet meg az, hogy hat hónapon keresztül nincs tényleges hatáskörrel rendelkező Bizottságunk, különösen a gazdasági és pénzügyi válság idején, amikor fontos kérdésekkel, például az éghajlatváltozás problémájával, a koppenhágai konferenciával stb. kell foglalkoznunk.

Mindenesetre higgyenek nekem, tapasztalatból beszélek, amikor azt mondom, hogy a jövőben nem lehetnek olyan időszakok, amikor a Bizottság valójában nem vesz részt az irányításban, főleg, ha ez az időszak hat hónapig tart. Remélem, hogy ez a Bizottság minél hamarabb, rögtön a szavazás után munkához lát.

Barroso úr, mi a magunk részéről három dolgot várunk Öntől. Először is ez az új Bizottság legyen az Európai Unió hajtóereje; úgy gondoljuk, hogy az elmúlt öt évben ez nem így volt. Most olyan Bizottságot akarunk,

amely maga mögött hagyja az elmúlt öt évet és az Európai Unió sokkal intenzívebb integrációjára ösztönöz. Az elmúlt hetekben és hónapokban történtek csakugyan azt bizonyítják, hogy többpólusú világban Európa helyzetét az teszi vitathatóvá, hogy nincs közös szemlélet és nem kellő mértékű az európai integráció – a koppenhágai konferenciára és a haiti koordináció hiányára gondolok. Ezért egy olyan Bizottság megalakítására hívunk fel, amely – az elmúlt néhány évben tapasztaltaktól eltérően – nem törekszik mindig azonnali kompromisszumra a Tanáccsal, még mielőtt elénk terjeszti azt és megpróbálja lenyeletni velünk.

Elvárjuk a Bizottságtól, hogy ambiciózus projekteket nyújtson be a Tanácsnak – még akkor is, ha előre tudjuk, hogy nem fog 100%-os támogatást kapni –, majd ezt követően hívja fel az Európai Parlamentet mint befolyásos szövetségesét, hogy győzze meg a Tanácsot.

(Taps)

A következő dolog, amit elvárunk a Bizottságtól az – és most megismétlem a Schulz úr által már elmondottakat, de úgy gondolom, ez fontos –, hogy testületként működjön. Az mind nagyon szép és jó, hogy legyen egy erős elnöke a Bizottságnak, de elengedhetetlen és ennél sokkal fontosabb, hogy egy erős és a kohéziót demonstráló testület, Bizottság jöjjön létre. Tehát valójában ilyen Bizottságot várunk, mert első alkalommal fordul elő, hogy a Bizottság a Parlament három legfontosabb képviselőcsoportjából jött létre, és ezt Ön is megerősítette, Barroso úr. Örülök annak, hogy nyolc liberális biztos néhány igen fontos feladattal van megbízva. E Bizottság belső működését most az említett három mozgalom és három képviselőcsoport koalíciójának kell biztosítania, és olyan kompromisszumok elérésére kell törekednie, amelyeket a Bizottság és a testület egésze támogat.

Végül véleményem szerint ennek a Bizottságnak a harmadik prioritása nyilvánvalóan a gazdasági válság elleni küzdelem, és véleményem szerint az a legsürgősebb feladat, hogy minél gyorsabban a Parlament és a Tanács elé terjesszünk egy hiteles, az „Európa 2020”-ra vonatkozó stratégiát. Ez a legfontosabb feladat. Barroso úr, ebben a kérdésben legyen ambiciózus! Ne törődjön túl sokat a tagállamokkal; figyeljen inkább a spanyol elnökségre, mert van néhány jó elképzelése a témával kapcsolatban. Vértesse fel magát nagyra törő projektekkel! Ne gondolja, hogy a nemzetgazdaságok erőtlen koordinációja elegendő. A jövőben és a többpólusú világban ennél sokkal többre van szükségünk. Az Európai Unió társadalmi-gazdasági irányítására van szükség. Önmagában a monetáris pillér, például az euróövezet, nem elegendő; az euróövezetben és az Európai Unióban gazdasági és szociális pillérre is szükség van. Ilyen stratégiát várunk Öntől, mert döntő fontosságú Európa és az európai polgárok jövője szempontjából.

(Taps)

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, azt kell mondanom, hogy ez hihetetlen. A képmutatók koalícióját látjuk magunk előtt. Valentin nap közeledik, és Barroso úrnak a következőket mondják: „Szeretlek, de mégsem szeretlek. Nem hiszek neked, de mégis rád fogok szavazni.” Hát ez tényleg ...

Igen, Schulz úr, az Ön bejelentése tényleg óriási, amikor is közli, hogy „meg fogjuk fontolni”, közben mindenki tudja, hogy meg fogják szavazni a Bizottságot. Ez aztán egy nagyszerű politikai stratégia!

(Taps)

Szeretnék mondani valamit ... Schulz úr, nem tudom, miért olyan izgatott. Még nem Ön a Parlament elnöke. Nyugodjon meg, barátom, nyugodjon csak meg!

A magam részéről – és Schulz úr felszólalási idejét 30 másodperccel csökkenteni kell – néhány nagyon egyszerű dolgot szeretnék mondani magunk között. Egyes nagyobb képviselőcsoportok Barroso úr Bizottságát fogják támogatni. Képtelenek együtt összeállítani egy állásfoglalást, amelyben kifejtik, miért is támogatják a Bizottságot.

Képtelenek! Miért? Mert nem a Bizottság mellett állnak – és legalább Verhofstadt úr egyértelműen fogalmaz, amikor a következőt mondja: „Én a liberálisokat támogatom”, valaki más pedig a PPE képviselőcsoportot, és van, aki a szocialistákat ...

(Mikrofonon kívüli megjegyzés Verhofstadt úrtól: „Ön pedig a Zöldeket támogatja!”)

Én? Nem, egyáltalán nem. De mégis, igen ... amint azt Ön is tudja, Verhofstadt úr, a mi képviselőcsoportunk volt az egyetlen, amelyik bírálatot fogalmazott meg akkor is, amikor a Zöldek közül is volt tagja a Bizottságnak. Mi nem így politizálunk. Tudnunk kell, hogy a Bizottságnak lesz-e elképzelése, ambiciózus és eltökélt-e.

Megfelel az igazságnak, amit már elmondtak. A biztosjelöltek többségének – nem állítom, hogy ez mindenkire érvényes – nem volt célja, elképzelése és ambíciója. A Bizottság egészének vizsgálatakor azonban a mínuszok összege pluszt ad ki. Barroso úr Bizottságának ez az új matematikai képlete.

Nem, ez nem így működik. Így hát, Barroso úr, szeretem, ha a Szerződés szövegét olvassa fel nekünk: kezdeményezések, milyen kezdeményezések? Milyen kezdeményezéssel állt elő a Bizottság a görögországi válság megoldása érdekében? Szolidaritás, de hol? Spanyolországban, hol van? Nem tapasztaltam, nem hallottam róla.

Hadd adjak egy tanácsot Önnek! Görögország egyik problémája a védelmi költségvetés. A görög GDP 4,3%-át védelemre költik. Mi a probléma? A problémát Ciprus jelenti; a Törökországgal való kapcsolata. Hol késik a Bizottság kezdeményezése, amikor a ciprusi kérdés megoldásáról van szó, hogy a görög GDP végre megszabaduljon ettől az ostoba, buta konfliktustól, amelyet nekünk, európaiaknak kellene megoldanunk? És a Bizottságnak egyáltalán nincs semmilyen kezdeményezése!

Ugyanezt az érvet vetették fel Haitival kapcsolatban. Ashton bárónő, tudom, hogy Ön nem tűzoltó, nem a szülésznő vagy ilyesmi. Mégis azt szeretném, hogy rukkoljon elő elképzelésekkel; azt szeretném, hogy védelmezzon valamit. Mindig azt mondogatja nekünk, hogy „ez fontos, össze kell hangolnunk, össze fogom hangolni ...”. Nem tudjuk, miért fontos az adott kérdés, nem ismerjük a fontossági sorrendet, de azt jól tudjuk, hogy Ön mindent fontosnak tart. Így nem fogunk előrehaladni.

Tehát úgy gondolom, hogy van egy problémánk. Egy alapvető problémánk, mégpedig az, hogy nekünk, a Parlamentnek végre bizonyítanunk kell, hogy *egyetértünk* a Bizottsággal. És természetesen együtt fogunk működni a Bizottsággal, természetesen együtt fogunk működni a biztosokkal, természetesen – tudom – meglesz a többség.

Ez egyszer azonban azt szeretném, hogy ne hangozzon el több közhely, értelmetlen kijelentés. Mi egy politikai Európát szeretnénk megteremteni. Valahányszor alkalom adódik arra, hogy egy politikai Európa jöjjön létre, elszalasztjuk. Amikor Koppenhágában Európa előrelépést érhetett volna el, elszalasztottuk.

Szeretném, ha bizonyos ponton Barroso úr és a biztosok – korábbiak és jövőbeliek – elmondanák, miért illant el az alkalom, miért nem alakult ki egy politikai Európa, miért nem globális szereplő Európa. Verheugen úr távozik a Bizottságból. Ő volt a második legfontosabb ember a Bizottságban, és most azt mondja Németországnak és mindazoknak, akik odafigyelnek, hogy Európa nem volt globális szereplő, hogy Európa nem töltötte be feladatát. Azt nem közli, hogy miért nem.

Mindig valaki más, és azt szeretném, ha ez egyszer, ebben a Bizottságban, ebben a vitában nem hallanánk több olyan semmitmondó észrevételt, amellyel Schulz úr, Verhofstadt úr és Daul úr előállt: „az lenne a legjobb, ha elutasítanánk ezt a Bizottságot, hogy végre együtt küzdjünk meg azzal, ami a világban valóban történik”.

A világban valójában az történik, hogy Európa nem boldogul a gazdasági, a környezeti és pénzügyi válsággal. Elegünk van ezekből. Elegünk van azokból, akik nem tudják elviselni, hogy visszaélnek megnyugtató szavaikkal – már rászedtek bennünket, azt mondják nekünk: „ellenezzük, ellenezzük”, és végül tartózkodnak. „Ellenezzük, ellenezzük, de igennel fogunk szavazni.” Ez méltatlan a Parlamenthez. Ébredjünk fel, mert Európának szüksége van rá!

(Taps)

Jan Zahradil, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Hölgyeim és uraim, Barroso elnök úr, képviselőcsoportom, az ECR képviselőcsoport a liberálisokkal és a Néppárttal együtt támogatta Önt, és e támogatás hiányában Ön most nem ülne itt. Támogattuk Önt, amikor mások nem, és azért támogattuk, mert Önt már régóta reformernek tartják. Örülnénk, ha ebben a választási időszakban teljes mértékben igazolná jó hírnevét.

Emlékszem, amikor 2005-ben egy érdekes ötlettel állt elő az európai jogalkotás egyszerűsítésével és a most már érthetetlen, szövevényes közösségi jog átlátásával kapcsolatban. Szeretném, ha visszatérne erre az elképzelésre, mert ez egy jó ötlet volt. A Lisszaboni Szerződés időszakában élünk, olyan időszakban, amikor az új jogszabályok elfogadása még könnyebb lesz, és ezért arra szeretném kérni Önt, hogy ne engedje, hogy az európai gazdaságot megfojtsa az indokolatlan és alaptalan szabályozás elburjánzása, ne hagyja, hogy a divatos, politikailag korrekt témák diadalmaskodjanak, amelyek ürügyül szolgálhatnak a további központosításra, szabályozásra és az Európai Unió bürokráciájának további növeléséhez.

Ha ezt az irányt követi, számíthat ránk. A reform útját választja, ha bebizonyosodik, hogy Ön igazi reformer, számíthat a támogatásunkra és együttműködésünkre. Ha azonban a régi módszerekhez ragaszkodik, valamint a sima és elkoptatott megoldásokat követi, fenntartjuk a jogot, hogy ellentmondjunk, sőt szembe helyezkedjünk Önnel. Szeretném azt remélni, elnök úr, hogy sokkal inkább az előbbi helyzet lesz jellemző, mint az utóbbi, és hogy nagyobb mértékű együttműködést folytathatunk és a barikádnak ugyanazon az oldalán fogunk állni. Ehhez sok sikert kívánok Önnek.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Barroso úr, 2009 szeptemberében azt kellett mondanom, hogy az Ön politikai iránymutatásai egy sikertelen bizottsági politika folytatását jelentik. Az Ön neoliberális iránymutatásai nem a nagyobb fokú társadalmi igazságosságra irányuló stratégiát tárják eléünk, nem biztosítják Európa hatékonyabb védelmét a válságokkal szemben. Nem szolgálnak alapul a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni sikeres küzdelemre irányuló tevékenységhez. Most a biztosok testületét mutatja be nekünk, azt a testületet, amely legjobban illik az Ön programjához. Nem várhatja el, hogy képviselőcsoportom helyeselje ezt.

A Parlament már e parlamenti ciklus során bebizonyította, hogy komolyan veszi a demokratikus ellenőrzést és az együtt döntést, és ennek én nagyon örülök. Konkrétan a Parlament és a Bizottság közötti új keretmegállapodásra, valamint az egyik biztosjelölt elutasítására gondolok, és remélem, hogy holnap a Parlament ismét lelkiismeretesen foglalkozik majd a SWIFT-megállapodással.

A két intézmény közötti megállapodások szempontjából az átláthatóság és a méltányosság alapvető fontosságú tényezők tekinthetők – csak akkor kezdetünk el tárgyalni a politikáról, ha ezek megvalósulnak. Az európaiakról van szó, a világ többi részéről, megfelelő munkahelyekről, valamint a megfelelő oktatáshoz és a tisztességes bérekhez való jogok növeléséről, a békés fejlődéshez való jogról és az ép környezetről. Így hát, Barroso úr, képviselőcsoportom nem fogja támogatni az Ön iránymutatásait, illetve a személyzetre vonatkozó javaslatát. Készüljön fel arra, hogy kemény, de sportszerű eszmecsere fogunk folytatni Önnel és a testületével.

Nigel Farage, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, Európa új kormányát mutatták be nekünk, egy olyan kormányt, amely a Lisszaboni Szerződés révén most már rendkívüli hatáskörrel rendelkezik, nem csupán külügyminiszterrel és nagykövetségekkel, nem csak szerződéseket írhat alá, hanem most már kivételes hatáskört alkalmazhat országoknak a szó szoros értelmében történő elfoglalásához, és mégis ma reggel azt hallottuk az Európai Parlament nagy képviselőcsoportjainak vezetőitől, hogy még gyorsabban még több hatalmat követelnek.

Talán érdemes felidéznünk, hogy az a Szerződés, amely az említett hatásköröket biztosítja a Bizottság számára, egyáltalán nem rendelkezik demokratikus legitimitással az Európai Unióban. Figyelmen kívül hagyták, megcáfolták a népszavazásokat, és erőszakkal kényszerítették szegény íreket, hogy másodszor is szavazzanak.

Megdöböntő, hogy ebben a Bizottságban a közös nevezőt azok jelentik, akik kommunisták voltak, illetve közel álltak a kommunizmus eszméjéhez. Maga Barroso úr maoista volt. Siim Kallas, aki egyáltalán nem volt diákaktivista, hanem a Legfelső Tanács tagja volt – tehát magas rangú kommunistákról van szó. Ashton bárónő a CND-t vezette, és még mindig nem hajlandó közölni, hogy kapott-e pénzt a Brit Kommunista Párttól.

Még folytathatnám, de akkor egy jó ideig itt maradnánk. Ebben a Bizottságban legalább 10 kommunista van, és ez azt az érzést kelti, mintha visszatértek volna a régi szép idők. A kommunisták körében bizonyára van egy kis nosztalgia. Míg 60 évvel ezelőtt egy vasfüggöny szakította szét Európát, ma pedig az Európai Bizottság vasökle sújt le. Tapasztalhattuk ezt a 121. cikk esetében és Görögország tényleges protektorátussá alakítása során.

Szerencsétlen Görögország, az euró gazdasági börtönének csapdájába esett! Szegény Görögország, a modernkori Völkerkerker foglyává váltak, amelyből úgy tűnik, nincs menekvés! Barroso úr, Görögországnak leértékelésre, nem szadomonetarizmusra van szüksége. Isten tudja, mit okoz ez az országnak.

1968-ban a korlátozott szuverenitás brezsnyevi doktrínája volt jellemző. Ma „közös érdekek”-ről beszélünk. „Minden eddiginél szorosabb Európai Unió”-ról és „közös hatalomgyakorlás”-ról, és ez az, amit Önök felhasználtak, de természetesen nem csupán Görögországot érinti, mert ugyanez fog bekövetkezni Spanyolországban, Portugáliában és Írországban. Minden esetben a 121. cikket fogják idézni.

Barroso úr, Ön korábban azt mondta, hogy ragaszkodni fogunk az útirányhoz, és ez azt jelenti, hogy több millió európai szenvedésnek lesz kitéve, amint Ön megpróbálja összetartani ezt a katasztrofális projektet,

azaz az eurót. Darabokra fog hullani; kétség sem férhet hozzá, ez olyan bizonyos, ahogy az Nagy-Britannia esetében az árfolyam-mechanizmus során 1992-ben történt. Nevethet, mosolyoghat. Nem fog működni. Nem is működhet. Darabokra fog hullani, és az európaiakra tekintettel, minél hamarabb, annál jobb.

Ehhez demokratikus megoldásokra van szükségünk. Ha továbbra is az extrém euronacionalistákat erőlteti, ez erőszakhoz fog vezetni. Nem kell szavaznunk erre a Bizottságra. Európa jövőjét az emberek kezébe kell helyeznünk, hogy minden tagállamban szabad és tisztességes népszavazásokon dönthessenek róla.

Zoltán Balczó (NI) . – (HU) Az Európai Bizottság az Unió meghatározó döntéshozó testülete. A követelmény a biztosokra nézve a következő kellene hogy legyen: az alkalmas ember az életútjának, felkészültségének megfelelő helyre. Azonban a biztosok jelölésének és megválasztásának módja garantálja, hogy ez a pozitív eredmény csak esetlegesen következzen be. A kormányok nem feladatra ajánlanak, hanem tisztségre. Akit jelölnek – hacsak nem lép vissza – abból az Uniónak a biztosa lesz. A Bizottság elnöke próbál az adott személyhez feladatot keresni, tehát a sorrend fordított. Ez azt jelenti, hogy a gombhoz akarok kabátot keresni. Ami említésre méltó még: a szakbizottsági meghallgatást követően nem kerül sor szavazásra, hanem egy szűk kör levelet ír a meghallgatásról. Önök állandóan a demokráciáról beszélnek, mégis félnek a közvetlen szavazástól. Legyen az az Unió alkotmánya, népszavazás vagy egy bizottsági döntés egy esetleges jelölről. A meghallgatások során a biztosjelöltek konkrétumot alig mondtak. Nem akartak vállalni elkötelezettséget, nem akartak vállalni számonkérést. Az azonban így is világossá vált, hogy nem szakítanak az előző Bizottsággal, központosított Európát akarnak, a pénzügyi válság tanulságait nem vonták le, liberális gazdaságpolitikát folytatnak. Ezért sokan vagyunk, akik nem fogjuk megszavazni ezt a Bizottságot, és ettől mi nem vagyunk Európa-ellenesek, csupán azt tesszük, amit a választóink – sok millió európai állampolgár – tőlünk elvárnak.

József Szájer (PPE) . – (HU) Elnök úr, tisztelt Barroso elnök úr! Az európai nyelvek egy jelentős részében azt, amikor valami működik – működőképes – és azt, amikor valami dolgozik, nagyon sokan hasonló kifejezéssel fejezik ki. Most egy olyan pillanatában vagyunk az Európai Uniónak, amikor azt mondhatjuk, hogy „back to work Europe”, menjünk vissza, dolgozzunk, működjünk. Ennek az alapjait biztosítja számunkra az Európai Unió az új szerződése, a Lisszaboni Szerződés, egy nemrég frissen felállt Parlament és a most életbe lépő Bizottság.

Itt az ideje, hogy az intézményi vitáknak és az intézményi alapszabálygyártásnak az időszakát magunk mögött hagyva valóban az európai polgároknak a gondjaival és kérdéseivel foglalkozzunk, és erre koncentráljunk. Ez azért alapvető fontosságú, mert vissza kell nyerni azoknak az embereknek a támogatását, akiket ezen az úton elvesztettünk. És tisztelt hölgyeim és uraim, tisztelt Parlament, mindannyiunknak teendője van ezzel kapcsolatban. Nem volt mindig méltó az elmúlt néhány hétnek és a hónapnak az eljárása. Ez a Parlament például az egyik biztosjelöltnek nem biztosította a méltányos meghallgatás lehetőségét. Tehát bíráljuk a Bizottságot, bíráljuk a Tanácsot, dolgozzunk együtt vele, azonban nézzünk néha magunkba is. Az eredmények eléréséhez ezeknek az intézményeknek a szoros együttműködésére van szükség.

Tisztelt hölgyeim és uraim, tisztelt bizottsági elnök, én a pártom nevében is sok sikert kívánok, mert amikor önnek kívánok sok sikert akkor, nem néhány individuális személynek kívánunk sikert, hanem az európai polgároknak. Hogy az európai polgárok szemében Európa valóban végre a munkahelyteremtés, a prosperitás, a fejlődés, a világban való aktív jelenlét példája legyen, a méltányosság és valóban Európa most már az új alapszabály, a Lisszaboni Szerződés alapján felnőhessen önmagához.

Tisztelt hölgyeim és uraim, amikor a komputerem nem működik, lelassul, akkor megnyomom az újraindítás gombot. Most még új szoftver is van ebben a komputerben, úgy hívják, hogy Lisszaboni Szerződés. Tisztelt hölgyeim és uraim, nyomjuk meg ezt a restart gombot.

Hannes Swoboda (S&D) . – (DE) Elnök úr, Barroso úr, az Ön Bizottságának természetesen vannak erős és gyenge pontjai. Én az erős pontokra szeretném helyezni a hangsúlyt.

Kialakult a külpolitikával foglalkozó csapat, nehéz lenne másokat találni egyrészt a külpolitika, másrészt a fejlesztési politika tekintetében. Szájer úr, azt Ön sem tagadhatja, hogy mostanra egy jobb csapat állt össze, mint eredetileg az első bolgár jelölt meghallgatásakor. Az is szilárd meggyőződése, hogy Ashton bárónő jól fogja koordinálni a csapat tevékenységét.

Újra és újra előhozakodnak azzal a külön telefonszámmal, amit Henry Kissinger állítólag követelt. Lehet, hogy nem rendelkezünk ezzel a külön telefonszámmal, de ha párhuzamot vonunk az Egyesült Államokkal – például az éghajlatvédelemmel kapcsolatban –, kit kellene felhívunk? Obama elnököt vagy a Szenátust, amelyik mindeddig vonakodott, hogy megoldást találjon? A leszereléssel kapcsolatban Obama elnökkel

kellene felvenni a kapcsolatot, aki támogatja a leszerelést, vagy a Szenátussal, amelyik semmilyen megoldást nem javasolt? Ne tüntessük fel magunkat mindig rosszabbnak, mint amilyenek vagyunk! Most lehetőségünk van arra, hogy jó benyomást keltsünk.

(Taps)

Ami a gazdaságpolitikát illeti, egy erős csapat jött létre. Remélem és hiszem, hogy a bizottsági kollégáink közül azok, akik nem szerepeltek olyan jól a meghallgatásokon, idővel fejlődni fognak. A szociálpolitika terén van egy olyan biztosunk, aki komolyan veszi a dolgokat, és ott van a Bizottság elnöke, aki mindig is azt ígérte, hogy a szociális ügyek és a szociálpolitika prioritást fognak kapni. Számítunk erre. Nem csak számítunk erre, hanem sürgetni is fogjuk, hogy tényleg így legyen.

Közösen megoldásokat találtunk a keretmegállapodás számos területére vonatkozóan. Előfordult, hogy nem értettünk egyet, de jól együttműködtünk. Ez a megállapodás nagyon jó, ha komolyan vesszük – Önök a Bizottságban, mi pedig az Európai Parlamentben. Ha sikerül rávennünk a Tanácsot, hogy vegye komolyan az átláthatóságnak a megállapodásban foglalt elveit, valóban képesek leszünk valami rendkívülit elérni.

A Lisszaboni Szerződés és a keretmegállapodás eredményeképpen a jogalkotási folyamat elejétől egészen a végéig, a végrehajtásig, olyan mértékű átláthatóság biztosított, amely talán nem jellemző sok nemzeti parlamentben. Ezért felhívom a Bizottságot és a Tanácsot, hogy vegye ezt komolyan.

A SWIFT esetében a Bizottság és a Tanács nem vette komolyan az átláthatóság kérdését. Most a Bizottságnak van egy olyan tagja, aki a Tanácsért volt felelős. Ez olyan gyakorlat, amit itt a Parlamentben már nem tűrhetünk el tovább. Ennek a zűrzavarnak nem az az oka, hogy a Parlament önféjű. Sokkal inkább az, hogy még az átmeneti időszakban is, amikor már nyilvánvaló volt, hogy a Parlamentnek még volt mondanivalója, a Tanács és a Bizottság – főleg a Tanács – nem értette meg, hogy be kell vonni a Parlamentet. Ez döntő kérdés. Ebben a tekintetben, Barroso úr, a jogalkotási állásfoglalásokkal és a Bizottság azon kötelezettségével, hogy ezekre válaszolnia kell – vagy saját jogszabálytervezet, vagy arra vonatkozó egyértelmű magyarázat formájában, hogy miért nem intézkedik – jelentős előrehaladást értünk el. Ne tegyünk úgy, mintha a parlamenti kezdeményezési jog mindig is fontos lenne a nemzeti parlamentekben! A nemzeti parlamentek alapvetően a kormányok uralma alatt állnak, és a kormány által javasoltakat gyakran végre is hajtják a parlamentben. Itt nem így történik. A Bizottság javaslatai még nem jelentenek jogszabályt számunkra. Dolgozunk azokon, hogy saját elképzeléseinket is beépíthessük.

Az új Bizottság, egy új Szerződés és egy új keretmegállapodás révén ragadjuk meg ezt a lehetőséget! A Parlament legyen magabiztos a Bizottsággal való kapcsolatában!

Elnök. – Most pedig ebben a vitában először egy hölgynek adom meg a szót. Sajnálatos, hogy erre ilyen későn kerül sor.

Diana Wallis (ALDE). – Elnök úr, remélem, érdemes volt várni. A keretmegállapodásról szóló állásfoglalásra szeretném helyezni a hangsúlyt, mivel tagja voltam a Parlament tárgyaló csoportjának.

Barroso elnök úr, úgy gondolom, Ön is elismeri, hogy volt néhány igen érdekes vitánk a szavak jelentéséről, különösen az én anyanyelvemen, de még az első üléseink egyikén Ön beszélt arról, hogy teljesen elkötelezett az Európai Unió „parlamenti dimenziója” iránt, és úgy gondolom, hogy ezt a kifejezést Ön valóban őszintén és pozitív értelemben használta, bár éppen ezt soha nem vitattuk meg. A Lisszabon utáni időszakban, valamint az új keretmegállapodásról szóló állásfoglalást követően ez a Parlament sokkal több egyszerű „dimenzió” – valóság, tényleges erő képvisel, valódi parlament, amely méltó a nevére.

Úgy vélem, hogy az eredeti parlamenti közgyűlést illetheti a „dimenzió” szóval, de ezt a Parlamentet már nem. Ez a Parlament az állásfoglalás szerint most már teljes jogú jogalkotó partner, amelyet ugyanúgy kell kezelni, mint a Tanácsot, be kell vonni és tájékoztatni kell, nem lehet megkerülni a nem kötelező erejű jogi eszközök („soft law”) vagy más eszközök alkalmazásával, bármilyen kitűnőek is; olyan Parlament, amely végrehajtó hatalomként teljes mértékben és jogosan elszámoltathatja a Bizottságot. Már nagyon várjuk, hogy Ön, Barroso úr, valamint valamennyi biztostársa megjelenjen itt az ülésteremben a kérdések óráján.

Ez a Parlament ragaszkodni fog ahhoz, hogy felügyeleti jogát gyakorolja az Ön csapatán belül később bekövetkező változások tekintetében; ez a Parlament kész arra, hogy – egyetlen nemzetek feletti, közvetlenül választott szervként – megfelelő szerepet töltsön be a nemzetközi kapcsolatokban. De mindenekelőtt ez az új energikus Parlament, amelyben a többség Európa-párti, azt szeretné, hogy Ön vállaljon vezető szerepet, és ebben a tekintetben az Ön készséges partnerei és támogatói leszünk. De kérem, többé ne tekintsen minket pusztán „dimenzió”-nak; igazi, valódi Parlament vagyunk.

Jill Evans (Verts/ALE) . – Elnök úr, a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja által előterjesztett, állásfoglalásra irányuló indítvány nemzeti és európai szinten is új politikai szemléletmódra hív fel, valamint új elképzelésekre és határozott cselekvésre. A gazdasági, társadalmi és az éghajlattal kapcsolatos válságot nem tudjuk leküzdeni, ha ugyanazt a politikát és gondolkodásmódot alkalmazzuk, amely a válságot előidézte; csak akkor hozhatunk létre egy demokratikusabb és hatékonyabb Európát, ha a valódi és változó politikai légkörben nem ugyanígy cselekszünk.

A mai napon Walesben a nemzetgyűlés elindítja a nagyobb törvényhozói hatalomra vonatkozó népszavazással kapcsolatos folyamatot. Katalóniában, Skóciában, Flandriában és máshol is változások történnek. Holnap az EU-nak a jelenlegi határokon kívüli országok bevonására irányuló bővítését vitatjuk meg, de még a belső bővítés kérdésével sem kezdtünk el foglalkozni, azzal a folyamattal, amelynek révén az EU határain belüli országok önállóságra tesznek szert. Az új Bizottság megválasztásával kapcsolatos viták során még nem adtunk választ ezekre a kérdésekre, a körülöttünk végbemenő változások ellenére. Ismételten arra szeretném kérni Barroso elnök urat, hogy foglalkozzon az említett kérdésekkel.

Adam Bielan (ECR) . – (PL) Barroso úr, öt hónappal ezelőtt arra szavaztam, hogy bízzuk meg Önt az Európai Bizottság megalakításának feladatával, mert úgy gondoltam, hogy a szóba jöhető jelöltek közül Ön volt a legmegfelelőbb. Nem bánom, hogy így szavaztam, de ma – amikor a Biztosok testületének velünk ismertetett összetételét vitatjuk meg – nem rejthetem el csalódottságomat. A biztosjelöltek meghallgatásának befejezését követően most már tudom, hogy sok rendkívül képzett szakember van közöttük, de sajnálatos módon azt is tudjuk, hogy olyanok is vannak, akik egyáltalán nem rendelkeznek tapasztalattal, és rémesen szerepeltek a meghallgatáson.

Tudatában vagyok annak, hogy a Bizottság tagjainak megválasztása során kevés lehetősége van taktikázásra. Teljes mértékben támogatom, hogy a nemzeti kormányoknak jogában álljon jelölteket állítani, ennek ellenére mégis úgy gondolom, hogy a Bizottság javasolt összetétele nem optimális. Felszólalásában Ön azt a kérdést tette fel, hogy jelentős szerepet tölt-e be az Európai Unió a világban? A legmegfelelőbb válasz erre a kérdésre az, hogy nemrégiben lefűjták az európai Unió és az Egyesült Államok közötti csúcstalálkozót. Valóban úgy gondolja, hogy a testület jelenlegi összetétele lehetővé teszi, hogy az Unió helyzete megerősödjön?

Végül még csalódottságomnak szeretnék hangot adni azzal kapcsolatban is, hogy a meghallgatások során nem kaptunk megfelelő válaszokat az energiabiztonságot érintő kérdésben.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL) . – (DA) Elnök úr, először is sok szerencsét kívánok Barroso úrnak, mert a Bizottság elnökének valóban sikerült egy olyan Bizottságot összeállítania, amely kifejezi az EU-t érintő politikai elképzelését. Képviselőcsoportom azonban egyáltalán nem ért egyet ezzel a politikai elgondolással. Hadd mondjak egy példát! A munkavállalók több országban úgy találták, hogy az EU egyre inkább azonosítható a bérek csökkentésével és a munkakörülmények rosszabbodásával. Többször is feltettük a Bizottság elnökének azt a kérdést, hogy konkrétan mit is fog tenni annak biztosítása érdekében, hogy a migránsok többé ne legyenek alulfizetettek, ne alkalmazzanak megkülönböztetést velük szemben és ne zsákmányolják ki őket. Az a probléma, hogy nem kaptunk konkrét választ még a meghallgatásokon sem. Ezért arra a következtetésre jutottam, hogy ez a Bizottság elfogadja a szociális dömpinget. Ennek a Bizottságnak fontosabb a belső piac, mint az egyszerű munkavállalók érdekeinek védelme. Egy bizonyos tekintetben azonban van némi remény, mivel a képviselőcsoportommal való találkozó során Barroso úr igyekezett kihangsúlyozni, hogy milyen nagy támogatója a nemek közötti egyenlőségnek. A szavak önmagukban azonban nem elegendők. Amikor 2004-ben sor került Barroso úr első Bizottságának kinevezésére, a 25 biztosból kilenc nő volt. Ma Barroso úr egy olyan Bizottságot mutat be jóváhagyás céljából, amelyben a 27 biztos közül csak nyolc nő. Tehát rosszabb lett az arány. Ebből csak arra tudunk következtetni, hogy Barroso úr csak üres szavakat használ, nem azoknak megfelelően cselekszik. Egész egyszerűen ez így nem megfelelő.

Timo Soini (EFD) . – (FI) Elnök úr, Finnországban a téli háborúra emlékezünk. Hetven évvel ezelőtt a kommunista Szovjetunió megtámadta a kis Finnországot. Megvédtük függetlenségünket és az önrendelkezéshez való jogunkat.

Ez a II. világháború során is folytatódott, amely egész Európa számára szörnyű szenvedést okozott. A függetlenség iránti erős vágy megmaradt bennük, valamint az, hogy szeretnék magunk dönteni saját ügyeinkről. A fővárosok közül csak Helsinkit, Moszkvát és Londont nem foglalták el a II. világháborúban. Éppen ezért szeretném, hogy minden nemzet szabadon dönthesse saját ügyeiről.

Ami a Bizottságot illeti, természetesen vannak jó célok és jó emberek a Bizottságban, közéjük tartozik Olli Rehn, aki finn, és gerinces, erkölcsös ember. Ugyanakkor hogyan szavazhattak az európaiak – a finnek,

németek, britek és dánok –, és hogyan választhatták meg ezeket a biztosokat? Sehogy. Hogyan lehet mellőzni őket? Sehogy. Az EU nem demokratikus, hanem bürokratikus intézmény.

Jómagam a független államok közötti együttműködés híve vagyok. Finn vagyok, ugyanakkor európai, szeretem a földrészüket, de ez nem jelenti azt, hogy támogatom az Európai Uniót. Mindannyian kaptunk szavazatokat; én 130 000 szavazatot kaptam Finnországban. Mennyi szavazatot kaptak a biztosok, és hol szavaztak rájuk? Itt a Parlamentben 300 szavazatot kaphatnának, de ez minden.

Miben rejlik a demokrácia lényege? A nemzeti szuverenitásban. Ez azt jelenti, hogy csak a nemzetet alkotó embereknek van örökérvényű és korlátlan joga, hogy mindig másoktól függetlenül döntsenek saját ügyeikről. Ez egy alapelv.

(Taps)

Bruno Gollnisch (NI) . – (FR) Elnök úr, a teljesen közép-szerű meghallgatásokkal végére értünk azon eljárásnak, amely megelőzi a biztosok kinevezését. A biztosjelöltek megjelentek, hogy elmondják nekünk, hogy mélyen elkötelezettek az Európai Unió iránt, hogy minden tőlük telhetőt megtesznek majd, hogy többet megtudjanak a számukra ismeretlen témákról, valamint hogy együtt fognak működni a Parlamenttel.

Ezek közül egyik sem túl fontos vagy érdekes. Mindazonáltal, hogy a Parlament bizonyíthassa függetlenségét, szükség volt egy bűnbakra, egy engesztelő áldozatra. Az áldozat szerepét Jeleva asszony töltötte be, aki ellen – hozzátehetem – végül is elég kevés vádat hoztak fel. Amennyiben az összeférhetlenségről van szó, egyes biztosok múltja, ne nevezzük meg őket, – a versenypolitikáért, a mezőgazdaságért, a nemzetközi kereskedelemért felelős biztos – nyilvánvalóan sokkal nagyobb aggodalomra adott okot, és mégsem jelentettek sok problémát a tisztelt Háznak.

Barroso úr, valójában egy kicsit sajnálom Önt, mert most részévé válik a Lisszaboni Szerződés rendszerének – Lisszabon az Ön hazájának fővárosa, gyönyörű város, amely jobbat érdemel annál, hogy egy ilyen okmányhoz adja a nevét. Sok emberrel kell majd kapcsolatban állnia. Mostantól kezdve a keretmegállapodás miatt a Parlament elnökével és az Elnökök Értekezletével, amelyből az eljárási szabályzat felháborító megsértésével kizárták a független képviselőket. Az Unió új, állandó elnökével, akinek a kinevezése azonban nem vonta maga után a soros elnökség intézményének megszűnését. Ashton bárónővel, az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjével, aki fiatal korában megrögzött pacifista volt, amikor a szovjet fenyegetés valóságos volt, de aki kétségtelenül rendkívül harcias lesz Iránnal szemben.

Ez a politika nagyon bajos lesz. Az előbb nevetés tört ki, amikor valaki egyesek a marxista múltját idézte fel. Valójában Önök még mindig internacionalisták, de már nem minden áron proletárok. Teljesen érzéketlenné váltak az európai munkavállalók sorsa iránt.

(A felszólaló elfogadja, hogy a 149. cikk (8) bekezdése szerint kékkártyás kérdést tegyenek fel neki)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD) . – Elnök úr, talán helyesbíthetem Gollnisch úr megjegyzését. Tisztában van-e Gollnisch úr azzal, hogy Ashton bárónő nem csak fiatalabb korában volt pacifista, hanem a Nukleáris Leszerelés Mozgalom (CND) alelnöke is volt legalább 1983-ig, és nem hozta nyilvánosságra ezt a tényt?

Bruno Gollnisch (NI) . – (FR) Elnök úr, nem az Ashton bárónő múltját érintő kérdésre akarok válaszolni. Teljesen tisztában vagyok azzal, hogy hazámban is azokat a háborúpárti embereket nevezték „pacifistáknak”, akik inkább a kommunisták győzelmének örültek volna.

Jaime Mayor Oreja (PPE) . – (ES) Elnök úr, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja nevében szeretném kifejezni Barroso úr személye iránti őszinte, határozott, és fenntartás nélküli támogatásunkat. Nem csak a mai beszéde miatt, hanem azért is, mert a Parlamentben elmondott korábbi beszédei is arra ösztönöztek minket, hogy minden eddiginél szilárdabban és határozottabban támogassuk őt.

Szeretném elmondani, hogy a támogatásunk fő oka nem az, hogy a képviselőcsoportunk, illetve politikai családunk hány biztost tudott delegálni a Bizottságba, hanem sokkal inkább az az alapvető meggyőződés, hogy az Európai Unió kivételes és különleges időket él át. A mostani Bizottság nem csupán egy a Bizottságok közül, ez a Parlament sem csupán egy akármilyen Parlament, és nem csupán a Lisszaboni Szerződés miatt, hanem mert olyan válság tapasztalható most, amilyenre az Európai Unióban eddig nem volt példa: gazdasági és társadalmi válság alakult ki.

Úgy gondoljuk, hogy most nem a Lisszaboni Szerződés a legfontosabb dolog. A legfontosabb az, hogy olyan szemléletbeli változás jöjjön létre, amely az összes európai intézményt nagyobb politikai ambíciók felé tereli. Ezért támogatjuk fenntartások nélkül a Barroso úr vezette Bizottságot. Azért is támogatjuk a Bizottságot, mert bár jelenleg a gazdasági és pénzügyi válság idejét éljük, nemsokára egy új szakaszba érünk: ez pedig a szociális válság. Növekedni fognak az egyes országok közötti különbségek, a társadalmi elégedetlenség is nagyobb mértékű lesz. A gazdasági és szociális válság kétségtelenül együtt jár a társadalmi feszültségek növekedésével is. További ok, hogy kialakult egy értékválság is, ezért nem csak a Bizottság, hanem mindannyiunk számára alapvetően fontos, hogy megváltoztassuk a személyes hozzáállásunkat. Mindegyikünknek változtatni kell a felfogásunkon.

A képviselőcsoportunk ezért úgy gondolja, hogy a legjobban azzal tudjuk segíteni a változást, az átalakulást és a fejlődést, ha támogatjuk a Barroso úr vezette Bizottságot.

A feladat és az elvégzendő munkánk tükrében úgy gondolom, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja az a csoport, amely mindannyiunk szempontjából a legnagyobb mértékű változást szeretné. Az Európai Parlamentnek is változnia kell. Nem egyedül a Bizottság tehet arról, hogy gyakran tapasztalható az egység hiánya a tisztelt Házban, pedig éppen ez a fő oka annak, hogy a világban nem érvényesül Európa álláspontja.

Kader Arif (S&D) . – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a kereskedelempolitika főszerepet fog játszani az Unió külpolitikájában. Sajnálatos módon ez a terület ma a közösségi érdek megszűnését példázza, mert kereskedelempolitikánk csupán az egyes nemzetek érdekeinek összessége.

Most, mikor azt akarjuk, hogy Európa védje meg értékeit – a szolidaritást és a társadalmi igazságosságot –, amikor azt akarjuk, hogy Európa képes legyen a szociális és emberi jogok védelmét, a környezet védelmét és szakszervezeti jogokat is beépíteni a kereskedelmi megállapodásokba, rá kell jönnünk, hogy a Bizottság egyetlen javaslata számunkra az, hogy kössünk olyan megállapodásokat, amelyekben az fejeződik ki, hogy a kereskedelem és a piac törvényén kívül nem létezik más alternatíva, és hogy ezek önmagukért létező célok. Ami politikai családunkat illeti, számunkra ez elfogadhatatlan.

Olyankor, amikor a kereskedelempolitikától azt várjuk, hogy képes legyen beépíteni az iparpolitikát és annak lehetséges foglalkoztatáspolitikai hatásait, rá kell jönnünk, hogy azokban a kérdésekben, amelyekről a Bizottság elnöke ma reggel beszélt, a Bizottság nem adott a számunkra semmilyen garanciát. Sajnálatos módon viszont ez nem is lep meg engem. Nem esett szó a horizontális szociális záradékról, a közszolgálatok védelméről és arról sem, hogy hogyan változtassa meg Európa újra a politikáját, vagy hogy egy teljesen új politikát kövessen.

Barroso úr, a felvetett kérdésekkel kapcsolatos megjegyzéseimet azzal fejezném be, hogy úgy gondolom, a bizalom csak egy kétoldalú kapcsolatban tud kialakulni. A ma reggel elhangzott megjegyzéseivel Ön nem ajánlott semmi olyat, ami alapján meg kellene bízunk Önben. Figyelmébe ajánlom, hogy azért nem tudom a bizalmunkról biztosítani Önt, mert Ön nem nyújtott garanciákat számunkra ezekben a kérdésekben.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE) . – (DE) Elnök úr, végre úgy érzem, hogy elkezdődött valami. Több mint nyolc, igazából majdnem kilenc évbe került, hogy tető alá hozzuk az új Szerződést, és ugyanennyi hónap telt el, míg létrejött az új Bizottság. Ezek a tények nem éppen egy cselekvőképes Európaról tanúskodnak, nekünk pedig pontosan a cselekvésre van szükségünk. Emberek munkát keresnek, a vállalkozásoknak piacra van szüksége, a fogyasztók megbízhatóságot várnak el. Görögországnak stabilitásra van szüksége, Európa pedig keresi a szerepét a világban. Ezért örömdetes, hogy véget értek a csakis a szakértők által érthető bonyolult viták, és emiatt az is örömdetes dolog, hogy most végre a Bizottság munkája ismét valóban az emberek javát tudja szolgálni.

Két dolgot szeretnénk kérni Öntől, Barroso úr. Legyen bátor, és erősítse meg Európát belülről és kívülről is. Azt akarjuk, hogy legyen bátor, és azt is akarjuk, hogy Európa nagyobb mértékben részt vegyen olyan dolgokban, amelyek talán eltérnek a tagállamok vagy a közvélemény-kutatásokra válaszoló emberek akaratótól: a gazdaság és a pénzügyek területén, a bel- és igazságügy, de a kül- és a biztonságpolitika területén is. Ez a megjegyzésem kimondottan Önnek szól, Ashton bárónő. A hiányosságok világosan látszanak. A kis- és középvállalkozások szempontjából nem működik elég jól a belső piacunk. Ezért pedig gyakran nem is az európai, hanem sokkal inkább a nemzeti bürokrácia tehető felelőssé.

Görögországnak természetesen szüksége van a segítségre. Ehhez erős Európa kell. Örömmre szolgál, hogy a Bizottság most elő is terjesztette a javaslatát. Bárki, aki azt gondolta a külpolitikáról, hogy eleget értünk már el, Koppenhága kapcsán most biztosan rájöhettek, hogy ez nincs egészen így. Ismételten azt mondjuk

tehát: Barroso úr, erősítse meg Európát, belül és kívül is. Ebben a tekintetben támogatásunkról biztosítjuk Önt.

Timothy Kirkhope (ECR) . – Elnök úr, a képviselőcsoportunk határozottan támogatja Barroso urat és reformokra vonatkozó terveit, amelyek olyan Európa létrehozására irányulnak, amely polgártársaink valódi problémáira ad megoldást, és úgy tevékenykedik, hogy tagállamaink erőfeszítéseirez értékes hozzájárulást tudjon biztosítani. Úgy gondoljuk tehát, hogy Barroso úr megérdemelten kapott kézhez egy olyan bizottsági jelöltek felsorakoztató listát, amelyen szükséges tehetséggel és képességekkel rendelkező emberek szerepelnek, hogy Barroso úr ambiciózus tervei meg is valósulhassanak.

Néhány jelölt viszont csalódást okozott. Nem tagadható az a tény, hogy a jelöltek tapasztalata és hozzáértése nagyon is változó színvonalat képviselt, és ez teljesen nyilvánvalóvá vált a meghallgatások során. Elfogadhatatlan, hogy egyes tagállamok vezetői még mindig úgy tekintenek a Bizottság megalakulására, mintha az egyes kollégáik múltbeli támogatásának megjutalmazására adna lehetőséget, helyi politikai nehézségeket orvosolhatnak vele, vagy hogy egy kényelmes, nyugdíjazás előtti állást biztosíthassanak egy minisztériumi barátjuk számára.

Világosan látszik, hogy néhány tagállam visszaél azzal, hogy az egész Bizottságra vonatkozólag csak egyetlen szavazás áll a rendelkezésünkre azon jelöltek bejuttatása érdekében, akik saját érdemeik alapján talán nem felelnének meg. Véget kell vetnünk az összevont szavazás módszerének. Minden egyes jelöltre külön kellene szavaznunk, mert csakis így fogja az összes tagállam komolyabban kezelni a kérdést, és így fog felelősségteljesen hozzáállni a folyamathoz, a lehető legalkalmasabb jelöltek delegálva a Bizottságba.

Miguel Portas (GUE/NGL) . – (PT) Elnök úr, arról szeretném megkérdezni Barroso urat, hogy mit jelent számára a felelősség azon események tükrében, amelyek miatt spekulációs támadások érték az eurót. Ma délután mélyrehatóbban is meg kell vitatnunk az esemény mögött álló okokat, de most szeretnék Joaquín Almunia kijelentéseire koncentrálni, mert közvetlenül ezek váltották ki a nemzetközi hitelpiac kamatfelárainak azonnali növekedését, és ezek befolyásolták a portugál és spanyol kamatszintet is, a múlt héten ezáltal még tovább gyengítve az euró helyzetét. Semmi értelme annak, hogy azt válaszolják nekem erre, hogy Joaquín Almunia nem is mondta azt, amit mondott. Bármit is hallottak az újságírók, ugyanazt hallották a spekulánsok is, ők pedig nem vesztegették az idejüket, és azonnal akcióba léptek.

Barroso elnök úr, nem az a biztosok feladata, hogy olajat öntsenek a tűzre. A tisztelt Ház nem adhatja jóváhagyását olyan valaki számára, aki a kritikus pillanatban képtelen volt megfelelő módon ellátni a feladatát. Ez az első probléma, a második pedig az Unió kívülre küldött jelzéseket illeti. Mit is tettek mostanáig az európai intézmények a görög, a spanyol és a portugál államadósságot ért támadás kapcsán? Trichet úr annak mondogatására szorítkozott, hogy egyetlen ország sem számíthat különleges elbánásra, pedig most éppen ennek az ellenkezőjét kellene üzennünk: azt kellene üzennünk a spekulánsoknak, hogy nem lehetünk megosztottak, mert Európa a szolidaritásról szól. Ez a politikai kérdés merült fel, és ebből az okból kifolyólag várjuk el, hogy komoly válaszokat kapjunk tekintettel arra, ami az Ön biztosságjelöltjének kijelentéseit követően történt.

Klaus-Heiner Lehne (PPE) . – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, kérem engedjék meg, hogy az intézményközi megállapodással és az élénk terjesztett állásfoglalással kapcsolatosan tegyek egy rövid megjegyzést. Először is, örömdetesnek tartom, hogy úgy tűnik, a Bizottság már felkészült, és realisan értelmezve a helyzetet elfogadja az Európai Parlament indirekt kezdeményezési jogát. Egyszerűbben fogalmazva ez azt jelenti a jövőre nézve, hogy lesznek konkrét határidők, amiken belül a Bizottságnak reagálnia kell majd a határozatainkra. Figyelembe véve az előző parlamenti ciklusban szerzett tapasztalatainkat is, jó dolognak tartom ezt. Ez tulajdonképpen magától értetődő dolog, de a megállapodás azt is jelenti, hogy minden kérdésben a Tanáccsal azonos státusunk lesz. Mindez a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének logikus következménye.

Örömdetesnek tartom továbbá, hogy a Parlament és a Bizottság között is sikerült szorosabb munkakapcsolatot kialakítanunk a jogalkotási program tekintetében. A jövőben egyfajta közös jogalkotási programot kell kialakítanunk a három intézmény számára, ebben a tekintetben pedig hasznos lesz, hogy amennyire lehetséges, előre megszülessen a megállapodás az Unió, a Bizottság és a Tanács tradicionális érdekképviseletei között.

Nem vagyok maradéktalanul elégedett a hatástanulmány eredményeivel. Parlamentnek mérlegelnie kell majd, hogy a hatástanulmány rá vonatkozó területein milyen módon tehet minőségi előrelépéseket, tekintettel arra, hogy az Európai Bizottság nem akar egy olyan, valóban független hatástanulmányt elvégezni, amelyet a Parlament követelt. Örülök viszont ebben a tekintetben annak, hogy a nyilatkozatokban már elhangzott, hogy az Európai Külügyi Szolgálatra vonatkozó jogalkotással kapcsolatban szoros lesz az együttműködés.

A Parlament és a Bizottság érdeke ebben a kérdésben is nagyrészt közös, és ezt szintén pontosan meg kell határoznunk még azelőtt, hogy a Tanáccsal tárgyalnánk.

Jó dolognak tartom azt is – és ez is tulajdonképpen a Lisszaboni Szerződés szükségszerű következménye –, hogy a nemzetközi megállapodások ügyében folytatott nemzetközi tárgyalások tekintetében jelentősen javult a Ház pozíciója, és a Parlament ténylegesen hozzá fog majd férni az összes információhoz és az összes konferencia anyagához. Ez mindenképpen kulcsfontosságú kérdés volt, én pedig örülök, hogy sikerült azt elérnünk ezen a területen, amit szerettünk volna.

Evelyn Gebhardt (S&D) . – (DE) Elnök úr, Barroso úr, nagy örömünkre szolgált, hogy december 1-jén hatályba lépett a Lisszaboni Szerződés, és azzal együtt az Európai Unió belső politikai területén megerősödött a szociálpolitika és a fogyasztók helyzete. Most azonban úgy ítéljük meg, hogy Ön – a Lisszaboni Szerződésben foglaltakkal ellentétben, konkrétan a fogyasztóvédelemre vonatkozó horizontális kötelezettségvállalással ellentétben – pontosan ennek ellenkezőjét tette az Ön által vezetett Európai Bizottságon belüli tárcaelosztással, ugyanis immár nemcsak egy, hanem több biztos is felelős a fogyasztóvédelemért.

Azt kérdezném Öntől, hogy tulajdonképpen hogyan szándékozik ezt kezelni. Hogyan szándékozik következetességet teremteni ezen a szakpolitikai területen, amely rendkívül fontos a fogyasztók, az európai polgárok számára? A felelősségi köröket felosztották. Melyik biztos fogja garantálni a következetességet? Kérem, ne mondja nekünk, hogy a biztosok testülete dönti majd el. Egyértelmű felelősségi körökre van szükségünk. Kérem, azt se mondja nekünk, hogy végül Ön fog döntést hozni a különböző biztosok között felmerülő vita esetén. Ön nem mindenható, ráadásul egy testület tagja.

Ezt illetően komoly problémáim vannak, Barroso úr. Magyarázatot kell adnia arra, hogy valójában hogyan tudja kezelni ezt a szakpolitikai széttagoltságot a fogyasztóvédelem területén, de más területeken is – például a külpolitika területén – annak érdekében, hogy olyan politikánk legyen, amely öt év elteltével lehetővé teszi, hogy kijelentsük: „igen, megérte, hogy ilyen Bizottságunk volt”. Még nem tudom, hogy később hogyan szavazok. Ez nagymértékben függ a kérdéseinkre adott válaszaitól.

Adina-Iona Vălean (ALDE) . – Elnök úr, úgy vélem, nagyon is tudatában van annak, hogy Európa fordulóponton áll, és lehetősége nyílik arra, hogy az egyik vagy a másik utat válassza: vagy a nyomasztó, mélyebb gazdasági válságokkal jellemzett utat, az európai vállalatok számára rossz versenykörülményeket, több szabályozást és bürokratikus terhet, vagy a bátor utat, megragadva mindazokat a lehetőségeket, amelyeket a Lisszaboni Szerződés fektet le Európa erősebbé tételére, és koherens megközelítést alkalmazva a globális piacokhoz és kihívásokhoz.

A globális kihívásokra találhatók lehetőségek és megoldások olyan ágazatokban, mint az információs és kommunikációs technológiákra vonatkozó digitális menetrend, a kutatás és fejlesztés, valamint az energiaügy. Egy új szerződés, amelyet végül valamennyi tagállam ratifikált, ezüsttálcnál kínálja Önöknek az említett célok eléréséhez szükséges eszközöket.

Leginkább a polgárok elvárásai és a brüsszeli kis világ közötti szakadék mélyülésétől tartok. A bizalom, amelyet a polgáraink részéről feltételezünk, eltűnőfélben van. Hányszor tettem észrevételt az ostoba politikai célt követő európai bürokrácia és az emberek „valós aggodalmai” közötti eltérésekre vonatkozóan? Mi célt szolgál a közös energiapolitika kialakítása, ha nem tudunk polgáraink számára biztonságos, megfizethető és környezetbarát energiát szolgáltatni? Mi célt szolgál az energiainfrastruktúrára vonatkozó adatgyűjtés?

Úgy vélem, nem tudunk mindenki számára elfogadható megoldásokat előírni. A Bizottságnak figyelembe kell vennie az egyes tagállamok különbözőségeit, lehetőségeit és anyagi eszközeit. Jövőbe látónak és kreatívnak kell lenniük ahhoz, hogy kivezessék Európát nyomasztó múltjából. E kérdés tekintetében a Parlament támogatni fogja Önöket. Ha elszalasztjuk a lehetőséget, Európa öt éven belül nem kap második lehetőséget.

Lajos Bokros (ECR) . – Elnök úr, Görögország fiskális összeomlás szélén áll. Spanyolország és Portugália szintén egyre több nehézséggel küzd. Ha az Európai Bizottság, az Európai Központi Bank és az Európai Tanács nem lép fel, akkor az euróövezet felbomlása fenyeget.

A jelenlegi helyzetben azt láthatjuk, hogy a biztosok között szuboptimális a tárcák elosztása. Joaquín Almunia, aki megbízhatóan irányította a monetáris és gazdasági ügyeket, most versenypolitikai területre helyezik át, amely nem az ő kompetenciája. Olli Rehn, aki igen kiváló bővítési biztos volt, jelenleg gazdasági és monetáris ügyekkel foglalkozik, amely nem az ő szakterülete.

Miért érdeke Európának, hogy gyengítse a Bizottság szellemi ütőerejét, éppen válság idején?

Werner Langen (PPE) . – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, immár létezik egy második Barroso-Bizottság. A rendszer megváltoztatásának módjáról már esett szó. Ideérkezésem óta ez a negyedik Bizottság. Az első két Bizottság – a Santer úr és a Prodi úr vezette Bizottság – szintén kollegiális testület volt. Az első Barroso-Bizottság az egyes tagjai miatt volt figyelemre méltó – Dimas úrra, Kroes asszonyra, sőt McGreevy úrra gondolok, akik tétlenek maradtak az Ön irányítása alatt. Ha most bevezeti az elnökségi rendszert, Elnök úr, akkor azt ajánlanám, hogy vegye a kezébe az irányítást, de térjen vissza a kollegiális rendszerhez. Ez jobb Európa számára, és jobb a Parlamenttel folytatott együttműködés szempontjából is.

A polgároknak – az Ön állítása szerint merész – elvárásaik vannak az európai menetrenddel kapcsolatban, Önöknek először is stabilizálniuk kell az eurót, ki kell terjeszteniük az euróövezetet, a nemzeti kormányokat pedig a kötelezettségeik tiszteletben tartására kell kötelezniük. Másodszor, globális szinthez igazodó, korszerű technológián alapuló munkahelyeket kell teremteniük, mert a 2000. évi lisszaboni stratégia kudarcot vallott, bár a célok megfelelőek voltak. Harmadszor, folytatniuk kell Európa fejlesztését korábbi sikerei alapján, nem pedig végítéletre vonatkozó kiáltások és pesszimista forgatókönyvek alapján, továbbá Európát az USA-val és Kínával egyenrangú partnerré kell tenniük, negyedszer pedig nemcsak kérdéseket kell felvetniük a jövőre vonatkozóan, hanem azokra választ is kell adniuk a Parlamenttel együtt.

A nyitott piacok és a több oktatás, a növekedés és a jólét nem szabad, hogy a múlthoz kapcsolódó témakörök legyenek; a jövő témaköreinek kell maradniuk – csakúgy, mint a szociális biztonságnak, az ipari bázisnak és a pénzügyi piacok terjeszkedésére vonatkozó tilalomnak.

Tisztességes együttműködést akarunk Önnel és a Bizottsággal. Ebben a Bizottságnak a motornak kell lennie, nem Európa tanítómesterének. Két képviselőcsoport, a zöldek és a kommunisták úgy döntöttek, hogy teljes mértékben szembehelyezkednek Önökkel. Ők a képviselőknek alig 13%-át teszik ki. Ha a Bizottság elnöke és a Bizottság megfelelően együttműködik e Ház fennmaradó részével, akkor – együtt – elérjük a számunkra szükséges sikert.

Alejandro Cercas (S&D) . – (ES) Barroso elnök úr, mint Ön előtt ismeretes, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjába tartozó képviselők igazi változást akarnak az európai szociális menetrendben, és egy megújult szociális menetrendet.

Sokan közülünk abban reménykednek, hogy fellelhető néhány kisebb „zöld hajtás” az Ön beszédében, a képviselőcsoportunknak tett ígéreteiben, Andor úr beszédében, valamint a környezetvédelmi hatásvizsgálatra vonatkozó jövőbeli európai jogszabály előterjesztésére vonatkozó intézményközi megállapodásban. Remélhetőleg levonták a tanulságokat a legutóbbi választásokból és a munkavállalói szervezetek által az új Bizottsággal kapcsolatban tanúsított visszhangzó csendből.

Ezért, Barroso úr, rendkívül lelkesek vagyunk azt illetően, hogy a ma némileg ködös ígéret realitássá váljon, és hogy a Bizottság megteremtse a valódi változás hozzáadott értékét. Rendkívül lelkesek vagyunk azt illetően, hogy a Barroso II nem egyezik meg a Barroso I-gyel.

Barroso elnök úr, meghallgattuk Andor biztos urat, és él bennünk ez az álom, ez a remény. Akkor tudunk Önnek lojalitást ígérni, ha létezik és a közeljövőben is fennmarad valamilyen kötelezettségvállalás mindarra vonatkozóan, amit Ön a megjelenésekor és az e Parlamenttel kötött megállapodásában bejelentett.

Amire szükségünk van – mert Ön intelligens ember –, az az, hogy ezek a környezetvédelmi és társadalmi hatásvizsgálatok kiterjedjenek az Ön által támogatott gazdasági modell fenntarthatóságára. Másképp Európának nincs jövője. Európának össze kell egyeztetnie a menetrendjét a polgárokkal és a munkavállalókkal, másképp nem fogja megvalósítani a gazdasági integrációt, semmiképp sem fogja megvalósítani az általunk tervezett politikai integrációt. Az a tervünk, hogy egy olyan Európát építsünk, amely nagyratörő politikai ambíciókkal rendelkezik, amely képes újra felrázni a polgárait, amely újra lényeges tényező a világon...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Mirosław Piotrowski (ECR) . – (PL) Elnök úr, az EU tagállamainak kormányai biztosjelölteket javasolnak. Azt követően, hogy jóváhagyta őket az Európai Parlament, mentesülnek a saját országuk támasztotta kötelezettségek alól. Elvi szinten ők feltehetőleg azért dolgoznak, hogy Európa-szerte egyenlő fejlődés következzen be. Ehhez szakmai hozzáértésre és bizalomra van szükség. Az első szempontokra a meghallgatások során kétség vetült. A jelöltek válaszait gyakran előzetesen egyeztetették, és azokat illetlenül általános kifejezésekbe burkolták. Ashton asszony rátért egyes részletekre, válaszai azonban kiábrándítóak voltak. A meghallgatások során bátorságot tanúsított biztosok testülete összességében gyenge, és a kevés jól képzett

jelölt nem tudja megváltoztatni ezt a képet. Mi azonban kötelesek vagyunk tömbszavazással leadni a voksunkat a Bizottság egészére, amely pedig nem mutatott fel egyértelmű cselekvési stratégiát.

Megbízhatunk-e a Bizottságban? Az Európai Konzervatívok és Reformerek Képviselőcsoportjában a következő kérdés merült fel: betennénk-e saját családi költségvetésünket és családjunk sorsát a Bizottság kezébe? Sokan közülünk nemmel válaszoltak, és még ma is nemmel válaszolnak.

Mario Mauro (PPE) . – (IT) Elnök úr, Barroso elnök úr, hölgyeim és uraim, ha ragaszkodnunk kellene a Cohn-Bendit úr által javasolt tényverzióhoz, akinek az értelmezéséhez a képmutatás a kulcs, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport úgy döntött volna, hogy megszavazza azt, mert tizenhárom biztosuk van, és a liberálisok is, mert kilenc biztosuk van, míg a szocialistáknak talán tartózkodniuk kellene, hiszen az ő felhozataluk szegényesebb.

Azonban nem így állnak a dolgok. Sokunknak a szavazata tulajdonképpen egy mélyebb kérdésre adott válaszokhoz kapcsolódik: milyen szerepet hivatott játszani a Barroso-Bizottság a jelenlegi történelmi helyzetben?

Arra hivatott, Elnök úr, hogy visszaállítsa a nehézségekkel küzdő emberek és vállalkozások millióinak reményét, és megtörje az anyagi érdekeltségekkel és a kormányokkal szembeni tehetetlenségüket, makacs elszántsággal és az eszmék erejével.

Arra hivatott, Elnök úr, hogy európai arculatot adjon a bevándorlási és az energiapolitikának, valamint arra, hogy eurokötvényeket bocsásson ki a gazdaságélénkítés biztosítása érdekében. Arra hivatott, Elnök úr, hogy – meggyőződés révén – egy olyan európai kül- és biztonságpolitikát hozzon létre, drága Ashton bárónő, amely méltó a nevére.

Schulz úr szerint Önök, hölgyeim és uraim, a hallgatási fogadalmat tett trappista szerzetesekhez hasonlítanak. Ami ezt illeti, azt javaslom, hogy a szentség felé vezető ideális úton, tegyenek más fogadalmat: cselekvési fogadalmat. Valójában rengeteg a tennivaló. Elnök úr, végezzük ezeket gyorsan, jól, együtt. Fogadja jókívánságaimat, Barroso elnök úr!

Gianluca Susta (S&D) . – (IT) Barroso elnök úr, a köreinkben lévő progresszív képviselők azért szavaznak ma bizalmat Önnek, hogy ne hagyjanak lehetőséget arra, hogy a jelenlegi európai közösségben alig hívók zsarolják Önt, és azért, hogy ne rendeljék alá Önt a Huszonhetek kormányainak.

Az európai közösségbe vetett hit az Önök siket csöndjének megtörését és a legjelentősebb nemzetközi kérdésekben való központi szerepvállalást; az európai érdekek ipari és gazdasági színtéren történő védelmét; a szociálpolitika megerősítését és több befektetést a világszegénység leküzdésére; az Egyesült Államokkal létrejött szövetségünk egyenlő feltételek melletti megszilárdítását; az Európai Unió nemzetközi szerveken belüli – először is az ENSZ Biztonsági Tanácsán belüli – helyzetének megerősítését; a világkereskedelmen belül a multilateralizmus újraindítását, valamint a globális szennyezés elleni küzdelem menetrendjének meghatározását jelenti.

Mai szavazásunk a Bizottságba és az egyes biztosokba vetett bizalmat illető, kivételt nem tévő, feltételes szavazás lesz, annak érdekében, hogy teljes körűen megvalósítsuk a Lisszabonban megszületett Európát, amely a jelentősebb világhatalmak közötti politikai szereplő, és annak érdekében, hogy Európa mindenekelőtt egy olyan sorsközösség lehessen, amely elhivatott saját gazdasági és polgári fejlődése iránt, és amelynek kinyilatkoztatott küldetése a világon belüli béke, igazság és szabadság; amely nem kizárólag emlékek közössége, hanem amely a jelenben él a gazdaságából és a mára elhalványult múltbeli dicsőségéből.

Alain Lamassoure (PPE) . – (FR) Elnök úr, Barroso úr, a Lisszaboni Szerződés sikere immár Öntől és csapatától függ.

Meglepő módon az Európai Tanács első állandó elnöke úgy döntött, hogy a megválasztását követően eltűnik. Ebben sikerrel járt. Az országán kívül senki sem tudott róla semmit két és fél hónappal ezelőtt, és senki sem tudott meg róla semmi többet azóta. A spanyol kormány miniszterelnöke megtisztelt bennünket azzal, hogy eljött és előadta itt nekünk Spanyolország prioritásait a spanyol elnökség hathónapos ciklusára vonatkozóan. Ez pontosan ellentmond annak, amit a Lisszaboni Szerződés megalkotói akartak, akik közül sokan jelen vannak ebben az ülésteremben. Senki – sem Európa népe, sem az Egyesült Államok elnöke – nem tudja már, hogy ki irányítja Európát.

A válság által feje tetejére állított világban, egy olyan kontinensen, amely elvesztette valamennyi tájékozási pontját, ahol több mint 20 millió a munkanélküli, amelyet hosszú távú hanyatlás veszélye fenyeget a feltörekvő

hatalmakkal szemben, Európának vezetőre, irányításra, ambícióra, egy olyan nagyszabású egységesítő projektre van szüksége, amely mobilizálhatja 27 nemzetünket és félmilliárd polgárunkat. Tehát, Barroso úr, ne féljen, legyen merész! Célkitűzések, stratégia, módszer, finanszírozás: mindez egy teljesen új megközelítést tesz szükségessé. Az erőteljes növekedéshez való visszatérés kilátása soha nem volt ilyen távoli. A tagállamok közötti szolidaritásra soha nem volt ekkora szükség. A szakmai kompetenciáink és a pénzügyi erőforrásaink közötti eltérés soha nem volt ilyen hatalmas. A polgárok elvárásai soha nem voltak ilyen magasak. Sőt, az Európai Parlament kétségkívül soha nem volt ennyire hajlandó támogatni egy ambiciózus politikát, annak érdekében, hogy behozza a végeérhetetlen intézményi vita során elvesztegetett 10 évet. Barátként azt mondom Önnek, hogy a Parlament támogatása nem az Ön óvatosságával, hanem a merészségével lesz arányos.

(Taps)

Dagmar Roth-Behrendt (S&D) . – (DE) Elnök úr, Barroso úr, eltérőek a körülményeink és eltérő az intézményi struktúránk. Most, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályos, a három intézménynek – a Parlamentnek, a Tanácsnak és a Bizottságnak – az eddigiektől eltérő módon kell együttműködniük. Úgy vélem, hogy mindannyiunknak érdekében kell állnia, hogy ezt sikerre vigyük. Az, hogy Önök részt vettek az intézményközi megállapodás első részében, számomra azt a benyomást kelti – és nem viseltetek mindig kritikátlanul Önök iránt –, hogy ezt Önök is akarják.

Az Önökkel megtárgyalt, említett megállapodás első része fontos elemeket tartalmaz arra vonatkozóan, hogy az Európai Parlament milyen szerepet tölt be különösen az Önökkel folytatott együttműködésünkben, de a Tanáccsal folytatott együttműködésünkben is. Ezek az elemek a következők: a Parlament és az Európai Bizottság közötti párbeszéd megerősítése, a korábbinál több információ megszerzésének lehetősége, azaz annak lehetősége, hogy egyenrangú partnerek lehessünk a jogalkotási folyamatban, valamint egy valódi kérdések órája, amelynek során a biztosok – akik végső soron politikusok – idejönnek és megválaszolják a kérdéseinket, emellett beszédeket tartanak és válaszokat adnak – anélkül, hogy elrejtőznének, ahogyan azt régebben tették. Korábban csak Önnek volt bátorsága ahhoz, hogy ezt megtegye, Barroso úr. Most minden biztos ezt teszi. Ez helyes dolog. Ez mindannyiunk javát fogja szolgálni, és az európai demokráciának is a javát szolgálja majd, emellett remélhetőleg a polgárok érdekét is szolgálni fogja tevékenységünk – mégpedig a mindenkit szolgáló jogalkotási munkánk – során.

Végezetül, Barroso úr, ami a jogalkotási kezdeményezés kérdését illeti, határozottan az a véleményem, hogy mindazzal, amit az Önökkel folytatott tárgyalások során el tudtunk érni az együttműködésünk terén, és amit ma állásfoglalás formájában megfogalmaztunk, a lehető legközelebb jutottunk az Európai Parlament kezdeményezési jogához. Ezenkívül eltörli a *sui generis* konstrukciót. Önök velünk együtt dolgoztak ezen, és komolyan végezték az ehhez kapcsolódó munkát. Tiszteletben tartom és igen nagyra értékelem azt, ahogyan Önök közreműködtek ebben.

A hatásvizsgálatokról már más képviselők említést tettek. Önök vállalták, hogy ezeket átláthatóvá teszik, és együttműködést tanúsítva lépnek fel. Ön azt állította, hogy fontosnak tartja a társadalmi hatásvizsgálatokat. Ez a mi szempontunkból alapvető fontosságú kijelentés. Kifejezetten örömdetesnek tartom. Úgy vélem, a munkát ma kell elkezdenünk, nem pedig idő előtt.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE) . – Elnök úr, a keretmegállapodásra, valamint a Bizottság és a Parlament közötti speciális partnerségre szeretnék hivatkozni, amelyet Ön vetett fel, és amelyet nyilvánvalóan örömdetesnek tartunk.

A Parlament nem e Ház büszkesége és dicsősége kedvéért küzd a hatásköréért. Mindannyian be akarjuk tölteni a demokratikus legitimitásban keletkezett űrt, mindazon fájdalom után, amelynek a népszavazások idején tanúi voltunk. A közösségi módszer egy új korszakába lépünk, tehát kérem, hogy védelmezzék a Bizottság hatásköreit, hiszen mi – a Parlament – nem vagyunk része ennek a közösségi módszernek. Ezen a ponton a Bizottság jogalkotási monopóliumára utalok. Ez a monopólium már akkor létezett, amikor az Európai Parlament nem az volt, ami ma, tehát kedvezőnek tartom azt a félmegoldást, amely jogalkotási kérdésekben figyelembe veszi a kezdeményezéseinket, és amelyet Önök elfogadtak. E Ház nagyon közelről meg fogja vizsgálni a gyakorlatban ezt a félmegoldást, figyelembe véve azt a kérésünket, hogy a Bizottság hozzon jogalkotási intézkedést.

Második közlendőm a közös Külügyi Szolgálattal kapcsolatos. Hitelességét két forrásból – nemcsak a Tanácsból, hanem az Európai Parlamentből is – kell mértenie, és eddig nem vagyunk teljesen elégedettek. Az Önök alelnökét, Lady Ashtont szemlélem. Sajnálatosnak tartjuk, hogy nem vagyunk jelen a magas szintű csoportban. Úgy véljük, be kellene vonni bennünket az e Ház által mindig is kért folyamatba. Be kellene vonni bennünket a nagykövetek és az EU különleges képviselőinek kinevezésébe. Talán maradt még némi

mozgástér, mert ez nem a mi dicsőségünket szolgálja, hanem azt, hogy az említett Szolgáltatnak valódi hitelességet biztosítsunk az európaiak szemében. Másképp gyengébb lesz, bár mindkét oldalon az az akarata, hogy erősebb legyen.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D) . – (PT) Elnök úr, Barroso elnök úr, különös érdeklődést tanúsítottam a mezőgazdaságért és a halászatért felelős biztosjelöltekre vonatkozó meghallgatások iránt; e területeket kitüntetett figyelemmel követem az Európai Parlamentben. A jelöltek háttere mindkét esetben megfelelőnek tűnik számomra. Ugyanakkor a személyiségeknél és a szakmai kompetenciáknál is fontosabb ismerni azt, hogy milyen jellegűek azok a politikai feltételek, amelyek mellett ki kell majd bontakoztatniuk küldetésüket. Annak érdekében, hogy képviselőcsoportom és jómagam – tiszta lelkiismerettel – megszavazhassuk a Bizottság beiktatását, Ön, Barroso úr, olyan helyzetben van-e, hogy garantálja nekem: maximálisan támogatni fogja ezt a két biztost annak biztosítása érdekében, hogy e leginkább közös politikák – a mezőgazdaság és a halászat – területén az általuk kezdeményezendő mélyreható reformok megőrzik közösségi jellegüket, és elvetik a renacionalizáció bármilyen formáját?

Paulo Rangel (PPE) . – (PT) Elnök úr, szeretném megragadni ezt az alkalmat elsősorban arra, hogy kiemeljem a Bizottság és a Bizottság elnöke számára, hogy hogyan működtek együtt ezzel a Parlamenttel a beiktatásuk hónapjaiban. A világon nincs másik olyan végrehajtási és jogalkotási hatáskörrel rendelkező testület, amelyre ilyen követelmények vonatkoznának: elnökének programot kell a Parlament elé terjesztenie; meghallgatásokon kell részt vennie valamennyi parlamenti képviselőcsoporttal; abszolút többségi szavazásnak van alárendelve, emellett valamennyi biztost ide kell hoznia a programjukkal kapcsolatos egyenkénti meghallgatásra, amelyet három vagy négy órán keresztül közvetlenül hozzájuk intézett kérdések követnek – megválaszolandó kérdések.

A Bizottság vállalta, hogy keretmegállapodásra irányuló tárgyalásokat folytat a Parlamenttel, amelynek során először is vállalta, hogy megindokolja és növeli a Parlament hatáskörét a jogalkotási kezdeményezés tekintetében; másodsor: elfogadta az információhoz való hozzáférés teljes szabadságának elvét, akár jogalkotási és politikai fellépés vonatkozásában, akár nemzetközi tárgyalásokkal összefüggésben; végezetül pedig vállalta, hogy figyelembe veszi a Parlament véleményét a biztosokkal és a biztosok átcsoportosításával kapcsolatban.

Véleményem szerint döntő bizonyíték, hogy a Bizottság július óta kimutatta: készen áll arra, hogy szoros kapcsolatokat ápoljon a Parlamenttel, és ezáltal egyértelműen, nyilvánvalóan és kétséget kizáróan bebizonyította, hogy a Lisszaboni Szerződésen belüli közösségi módszer előmozdítását célzó stratégiai szövetség, amelyről Saryusz-Wolski beszélt, a Parlament és a Bizottság közötti szövetség. Ezen okokból kifolyólag a Bizottság és a keretmegállapodás megérdemli az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjának maximális támogatását.

Othmar Karas (PPE) . – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, egy demokráciában a jóváhagyás soha nem jelent teljhatalmat, először is a bizalom hitelét kell igazolni. Nyissunk tehát együtt egy új fejezetet, ne csak az eddigiek szerint tevékenykedjünk, ahogyan azt Ön, a Bizottság elnöke kijelentette. A Szerződés, a válság és a globalizáció mindannyiunk számára szükségessé teszi, hogy megváltoztassuk működésünk módját. Fokozottabb európai tudatosságra van szükségünk a tagállamokban, az Európai Unió irányában több ösztönzésre, több EU-ra Európán belül és több EU-ra a világban. Ez minden egyes biztos részéről vezető szellemet tesz szükségessé, továbbá készen kell lenni az Európai Unión belüli viták politikává alakítására.

Az Európai Parlamentnek és a Bizottságnak új partnerséget kell létrehoznia – egy olyan partnerséget, amely a polgárok Európáját szolgálja, egy olyan partnerséget, amely szembehelyezkedik a nacionalizmussal, a protekcionizmussal és a szélsőségekkel, a becstelenséggel, az elnémitással, a felelőtlenséggel és a tisztelt hiányával. A valutára vonatkozó stabilitási paktumon túlmenően szükségünk van valamennyi szakpolitikai területre vonatkozó fenntarthatósági paktumra, annak érdekében, hogy hitelesebbek legyünk és visszanyerjük az elvesztett bizalmat. A túlzott hiány esetén követendő eljárást, az exitstratégiát és az „Európa 2020” stratégiát egyetlen közös koncepcióvá kell fejleszteni az államadósság csökkentése, a hiánykezelés, az innováció és a növekedés előmozdítása, valamint hosszú távú munkahelyek teremtése érdekében.

Végezetül, Elnök úr, nyomatékosan felkérem arra, hogy készítsen nyitómérleget és terjesszen elő javaslatokat a gazdaság-, a szociál-, a fiskális, a kutatási, az innovációs és az oktatási politikára vonatkozóan, mert több Európára van szükségünk.

Gunnar Hökmark (PPE) . – Elnök úr, e Bizottság számára a legfőbb kihívás nem az általunk tapasztalt válság elleni küzdelem lesz. Fokozatosan kifelé haladunk belőle, és – bár továbbra is fontos feladat lesz az általunk eldöntött politikák véghezvitele – a legfőbb kihívásnak annak kell lennie, hogy előkészítsük a terepet Európa

jövőbeli gazdasága számára, annak biztosítása érdekében, hogy a világ gazdaságban versenyképes és vezető szerepre alkalmas dinamikus gazdaság legyen.

Ez új munkahelyekre, befektetésekre és dinamikus gazdasági növekedésre vonatkozó politikákat tesz szükségessé. Más különben továbbra is szembesülünk a válság okozta problémákkal: a munkanélküliséggel és a hiánnyal. Fontos, hogy a Parlament által itt jóváhagyásra kerülő Bizottság ma komolyan vegye ezt a kihívást.

Az európai szavazópolgárok igen egyértelmű üzenetet közvetítettek júniusban. Nem a szocialista szabályozásalapú modellt akarják, hanem nyitottságon alapuló modellt akarnak, amely lefekteti az egyenlő feltételek és egy szociális Európa alapját, amely munkahelyeket, növekedést, lehetőségeket és határokon átívelő integrációt jelent. Ez ennek az új Bizottságnak a feladata: a gazdaság, a jólét és a szociális biztonság alapjának lefektetése, nyitott szellemben és az innovációk igénye révén.

Tunne Kelam (PPE) . – Elnök úr, az Európai Közösség most több mint 50 éves. Egyesek azt állítják, hogy életközépi válságát éli – kissé elfáradt, erkölcsileg kiégett, bizonytalan a további bővítést illetően.

Ilyen háttér mellett, Barroso úr, Önnek történelmi lehetősége van államférfiúságra, valódi reformokra és hosszú távú szemléletre. Az Ön második hivatali ideje egybeesik a Schuman-nyilatkozat 60. évfordulójával. Európa alapító atyái számára – ahhoz, hogy nyitott és nagylelkű hozzáálláson alapuló európai politikákat hozzanak létre – az egyetlen megoldás nem a politikai civódás, hanem a nemzeti érdekeken való felülemelkedés volt, ahogyan Ön személy szerint említette.

Először is a közös európai politikák tényleges végrehajtására számítunk, különösen a közös energiapiac megvalósítására. Az Európai Bizottság az Európai Parlament legfőbb szövetségese és együttműködő partnere. Minden jót kívánunk Önnek és a biztosok testületének.

Marian-Jean Marinescu (PPE) . – (RO) Úgy vélem, hogy az új Bizottság legfontosabb feladata a Lisszaboni Szerződés végrehajtása. Az Önök feladata az, hogy bizonyítsák az európai polgárok számára, hogy az új szerződés megfelel az elvárásaiknak, és bizalmat ébresszen bennük a Szerződés iránt.

Az elkövetkezendő néhány évben a Bizottságnak a hatáskörébe utalt számos fontos kérdés közül két alapvető fontosságú politikát kell felülvizsgálatra előterjesztenie: a közös agrárpolitikát és a kohéziós politikát. Úgy vélem, a 2014–2021 közötti időszakra szóló költségvetési politikát csak e két politika véglegesítését követően lehet kidolgozni és felépíteni. Emiatt kell a Bizottság új keretprogramjának ezt abszolút prioritássá tennie. Remélem, hogy e két európai politika felülvizsgálata közép- és hosszú távon segít kiegyensúlyozni a gazdasági, a pénzügyi és a szociális helyzetet valamennyi tagállamban, annak érdekében, hogy megelőzhetőek legyenek az olyan jellegű egyensúlytalanságok, amelyeket jelenleg tapasztalunk, és amelyek veszélyeztetik az Európai Unió egészének fenntartható fejlődését.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D) . – (HU) Az új tagállamokat joggal aggasztja, hogy erősödik az Európai Unión belül a nemzeti egoizmus, a renacionalizáció. A szolidaritás, a kohézió, a kevésbé fejlett új tagállamok felzárkózása nélkül nem létezhet az Európai Unió. A 2020-as programot is úgy kell kialakítani a Barroso úr vezette Bizottságnak, hogy közben nem leépítjük, hanem megőrizzük – megreformálva is – megerősítjük az eddigi közösségi politikákat. Különösen a kohéziós és regionális politikát, és a közös agrárpolitikát. Látunk olyan riasztó szándékokat, amellyel megpróbálják leépíteni ezeket a politikákat, különösen a közös agrárköltségvetést kívánják lecsökkenteni. A Bizottság dolgozzon ki konkrét akciókat, hogy a világválság ne váljon foglalkoztatási, szociális válsággá. Végezetül nem engedhető meg, hogy a tragikus görög helyzetből olyan következtetés legyen, hogy ne erősítsük tovább az eurózónát és ne folytassuk a nyugat-balkáni bővítést.

Lena Ek (ALDE) . – Elnök úr, Albert Einstein a következőt mondta: „Az élet olyan, mint a biciklizés. Hogy megtartsd az egyensúlyod, mozgásban kell maradnod.” Pontosan ezt várjuk el az új Bizottságtól. Ugyanakkor aggodalmak is felmerülnek. Az éghajlatváltozás kérdését több tárca között osztották meg; ez rendkívül aggasztó. Eközben az iparpolitika és az energiapolitika kérdésével csak egy képviselőcsoportba tartozó biztosok foglalkoznak majd; ez is rendkívül aggasztó. Pillanatnyilag a gazdasági növekedés egyensúlyára és támogatására van szükség, és fontos, hogy ez tükröződjön az „EU 2020” stratégiában.

Egy regénynek mindig az első szavait a legnehezebb megírni. Az, hogy a Bizottság milyen benyomást kelt és hogyan fog működni, tükröződik és megfogalmazódik majd az „EU 2020” stratégiában, ez pedig jelezni fogja az új Bizottság munkáját és minőségét. Remélem, hogy fenntartható lesz.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE) . – (DE) Elnök úr, tisztelt új bizottsági tagok, a plenáris ülésen és a körfolyosón tartózkodó hölgyek és urak! A jelenlegi gazdasági, pénzügyi és éghajlatválság idején Európa polgárai vezető

szerepet várnak el Önöktől. Merész és egyértelmű projektekre számítanak. Barroso úr, Ön ma párszor azt állította, hogy nem folytathatjuk úgy tovább, mintha a szokásos mederben folynának a dolgok, és azt, hogy merésznek és bátornak kell lennünk. Nem ezt láttuk az Önök iránymutatásiban vagy a biztosok többségének meghallgatásán.

Vegyük például a külpolitikát. Ashton bárónő, Ön az, akinek Európa egységes véleményét kellene és kell képviselnie. Ez nem csak megfelelő koordináció vagy a tagállamokkal folytatott konzultáció kérdése. Merész, konkrét terveket kellene a Tanács elé terjesztenie például az európai polgári katasztrófa-megelőzésre vonatkozóan, a Barnier-jelentéssel összhangban. Önnek kellene élen járnia a pénzügyi válsággal kapcsolatos ügyekben is. Szükség van a pénzügyi piacok közös felügyeletére és a pénzügyi tranzakciókra kivetett adóra.

Terjessze ezeket a javaslatokat a Tanács elé. Kérem, tegye ezt meg, és ne várjon arra, hogy a Tanács igent vagy nemet mondjon, illetve arra se várjon, hogy az egyes tagállamok elkezdjenek lobbizni Önnél. Ha megkapjuk ezt a vezető szerepet az Ön részéről, akkor Ön is megszerzi az Európai Parlament támogatását. Még nem szerezte meg.

John Bufton (EFD) . – Elnök úr, fel kell vetnem egy olyan kérdést, amely véleményem szerint igen fontos az Egyesült Királyság kapcsán.

Az Egyesült Királyságban jelenleg a 48 órás munkahétre vonatkozó „opt-out” (kivülmaradási) rendelkezés hatálya alá tartozunk. Miután azonban Andor urat hallgattam a meghallgatások során – semmi ellenvetésem sincs Andor úr személyével kapcsolatban – nagyon aggódom azt illetően, hogy vélhetően milyen irányba visz majd el bennünket. Véleményem szerint meglehetősen valószínű, hogy az Egyesült Királyság elveszíti az „opt-out” lehetőségét. Ha elveszítjük, országunkban hárommillió ember veszít rajta. Örömmel túlórának. Az Egyesült Királyságban az önkéntes tűzoltószolgálatunkat veszély fenyegeti – különösen a régióban, Wales-ben, ahol a szolgálat 75%-át önkéntes tűzoltók látják el.

Hamarosan általános választás lesz nálunk, és a ma jelen lévő valamennyi brit európai parlamenti képviselőt arra kérek, hogy nemmel szavazzon az új Bizottságra, azon az alapon, hogy amennyiben országom derék polgárai elvesztik a 48 órás munkahétre vonatkozó „opt-out” lehetőségét, az számunkra súlyos következményekkel fog járni. Tőlük függ. Hárommillió ember fogja nézni, hogy hogyan szavaznak, mint ahogy én is nézni fogom.

Andreas Mölzer (NI) . – (DE) Elnök úr, a Lisszaboni Szerződés célja, hogy megerősítse az Európai Uniót, és ezáltal – természetesen – elsősorban az Európai Bizottságot és a Parlamentünket is. Ugyanakkor szívesen látnám, hogy ennek ellenére politikailag gyenge képviselőket helyeznek az EU intézményeinek élére. Politikai megfigyelők egyetértenek abban, hogy az új Bizottságban nincsenek igazi politikai nehézsúlyúak. Ha már a Bizottság elnöke a legkisebb közös nevező a nagy EU-államok hatalmai körében, ez a helyzet egyértelműen kontrollálatlanul folytatódik az egyes biztosokkal. A Tanács új, hivatalban lévő elnöke, és különösen a főképvisező is inkább politikai könnyűsúlyúak. Fontos politikai partnereink, például az USA, már tudatják ezt velünk, ráadásul nem tudjuk, hogy mi fog történni például az Oroszországhoz hasonló más partnerekkel.

Következésképp felmerül az a kérdés, hogy egy megerősített Európai Parlament egy gyenge Bizottsággal együttműködésben valójában tud-e hatékony munkát végezni az integráció és az európai népek érdekeinek kielégítése tekintetében.

Paul Rübig (PPE) . – (DE) Elnök úr, az a kérésem az új Bizottsághoz, hogy tegyen többet a kis- és középvállalkozásokért. Munkavállalóink kétharmada dolgozik ilyen vállalkozásoknál, amelyek a bruttó hazai termék 50%-át termelik. Mindenekelőtt látnunk kell, hogy a kis- és középvállalkozások hitelképessége nőtt, ugyanis – különösen válság idején – a megfelelő bérek kifizethetőségéhez a kockázati tőkéhez különleges érdek fűződik. Versenyképesebbnek kell lennünk, ehhez pedig fokozottabban kell támogatnunk az infrastruktúrát. Különösen a transzeurópai hálózatokat kellene tökéletesíteni.

Tisztában kell lennünk azzal, hogy a kis- és középvállalkozások kutatási lehetőségekkel is rendelkeznek ahhoz, hogy képesek legyenek új termékeket és szolgáltatásokat kínálni az Európai Innovációs és Technológiai Intézetten keresztül. Javítanunk kell a szakoktatást és -képzést is. Ez jelentős feladat az Európai Bizottság számára. Sok sikert és sok szerencsét kívánok az Európai Bizottságnak a jövőre nézve.

Milan Zver (PPE) . – (SL) Egyetértek azokkal, akik úgy vélik, hogy a mai nap nagy nap az európai demokrácia számára, nemcsak azért, mert végérvényesen kialakítjuk az új európai intézményeket és struktúrákat, hanem azért is, mert elfogadjuk ezt az intézményközi megállapodást, amely a Lisszaboni Szerződéssel együtt

tulajdonképpen növeli azt a befolyást, amelyet az európai polgárok érvényesíthetnek az európai politika befolyásolása érdekében.

Számomra ez különösen lényegesnek tűnik jelen pillanatban, hiszen már tapasztaljuk, illetve kezdenek kirajzolódni előttünk az európai demokrácia első válságára utaló jelek. Ezt bizonyítják a választásokon tapasztalható egyre csökkenő részvételi arányok, az embereknek az alapvető demokratikus intézmények iránti egyre fogyatkozó bizalma, valamint az a tény, hogy bizonyos európai fővárosokban a demonstrálókat erőszakkal fogadják, másokban pedig megemlékeznek a totalitarizmus és hasonló rendszerek jelképeiről.

Egyszerűen úgy vélem, hogy épp itt az ideje, hogy az európai politikusok is tegyenek valamit a demokrácia fejlesztéséért az intézményépítés szintjén, ez azonban nem lesz elég. Törekednünk kell arra is, hogy javítsuk a demokratikus politikai kultúra szintjét, különösen a volt kommunista országokban.

Juan Fernando López Aguilar (S&D) . – (ES) Elnök úr, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjának spanyol küldöttsége megszavazza a Barroso II-nek kérésztelt Bizottság megbízatását. Erre jó okaink vannak. Az egyik az, hogy meggyőződésünk szerint még Barroso úr sem érthet egyet a Barroso I kritikusaival, ha megbízatást kapott a Barroso II-Bizottsághoz.

Bárki láthatja, hogy melyek az okok. Európa megváltozott, a világ megváltozott és válságba került. Egy globális válsággal küzdő globalizált világ, amelynek egy világviszonylatban releváns Európára van szüksége. Ahelyett, hogy további válságokkal reagálnánk a válságra, fel kell lépünk, és most kell fellépünk. Fel kell lépünk annak érdekében, hogy reagáljunk az éghajlatváltozásra, az új energiaforrásokra, külpolitikánk világviszonylatban vett jelentőségére, valamint a bűnözés és a terrorizmus elleni küzdelemben egy biztonságosabb világhoz való hozzájárulásra. Erre a fellépésünkre most van szükség.

Immár hat hónap telt el a választások óta, és most itt az ideje, hogy legyen egy olyan Bizottságunk, amely teljes jogképességgel és teljes körűen működik. Ez az, amit a bennünket figyelő 500 millió európai vár tőlünk jelen pillanatban. Meg vagyunk tehát győződve arról, hogy – mivel a tétlenség nem lehetőség – a Barroso II számára az egyetlen választási lehetőség az, hogy cselekvéssel, határozott fellépéssel lepi meg a Barroso I kritikussait.

Cristian Dan Preda (PPE) . – (RO) Én is szeretném elmondani, hogy a mai nap jelentőségteljes nap, hiszen nemcsak 27 tagállam Bizottságára, hanem egy egységes Európára is fogunk szavazni. Elhangzott ebben az ülésteremben, hogy a Lisszaboni Szerződés végrehajtása sürgősségi kérdés. Egy olyan sürgős kérdés, amelyet egy alapvető nehézség árnyékol be, ugyanis a jelenlegi válság távol áll attól, hogy ennek a Szerződésnek a végrehajtásához vezessen, amelynek egységes Európát kell teremtenie 27 ország számára, és egy olyan Európát, amelyet ugyanakkor minden európai hitelesnek talál.

Szeretném hangsúlyozni, hogy véleményem szerint az Európai Unió előtt álló legnagyobb kihívás tulajdonképpen a régi országok és az új országok európai polgárainak szolidaritásérzéke, más szóval a kelet- és a nyugat-európaiak közötti szolidaritás. Kizárólag ily módon tehetjük Európát hitelessé az Uniónkhoz előbb vagy utóbb csatlakozni vágyók számára, függetlenül attól, hogy a Nyugat-Balkánról, Moldováról, Törökországról vagy Izlandról van szó.

Liisa Jaakonsaari (S&D) . – (FI) Elnök úr, kifejezetten túl sokáig tartott a Bizottság megalakítása. A jövő történészei bizonyára csodálkozni fognak azon, hogy hogyan lehetett hat hónapot eltölteni a Bizottság összeállításával, míg Európában gazdaságtörténetünk legmélyebb recesszióját éltük.

Úgy vélem, hogy ez a folyamat összességében hatalommal ruházta fel és megerősítette a Bizottságot és a Parlamentet. Ezért lepott meg a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja, akik egyhangúlag úgy döntöttek, hogy az új Bizottság ellen szavaznak, különösképpen azért, mert ők maguk is gyakran kijelentették, hogy sokat profitáltak a folyamatból, és hogy célkitűzéseiket elfogadták. Őszintén szólva, véleményem szerint ez a szélsőséges populizmus esete.

A belső piac életképessége és a szociális Európa testvérekhez hasonlítanak: kéz a kézben járnak. Nagyon fontos, hogy a társadalmi hatás értékelése egy szociális Európa irányába tett lépés legyen.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE) . – (DE) Barroso úr, Elnök úr, nemcsak a Bizottság tagjai ábrándítanak ki, hanem a Bizottságon belüli tárcaelosztás is. Egyes tárcákat úgy szétszedtek, hogy a jövőben nagyon nehéz lesz célzott tárgyalásokat folytatni a bizottságokon belül. Ráadásul egyes biztosoktól olyan tárcát vettek el, amellyel tulajdonképpen bebizonyították érdemüket, ahelyett pedig olyan tárcát kaptak, amelyért nem lelkesednek annyira. Némileg pszichológiai szempontból tekintve ez azt jelenti, hogy egy boldogtalan biztos, Barroso úr, sok kárt tehet, ugyanis – különösen munkájának kezdetén – rengeteg olyan emberrel

konfrontálódik, akik olyan javaslatokat terjesztenek elő, amelyeket képtelen kezelni. Véleményem szerint ez egy rossz döntés.

A második közlendő az intézményközi megállapodásra vonatkozik. Minden bizonnyal küzdeni fogunk a végrehajtásáért, mivel a Lisszaboni Szerződés immár hatályban van. Meglesz a beleszólásunk a nemzetközi szerződésekbe, és ebben sikeresek leszünk, még a Tanács és a Bizottság késleltető taktikájával szemben is. A Bizottságnak fel kellene készülnie erre.

Czesław Adam Siekierski (PPE) . – (PL) Elnök úr, az Európai Unió teljesen új helyzetben van. A Lisszaboni Szerződés jelentős változásokat vezetett be. Mit mondhatunk kéthónapos működését követően? Nos, tulajdonképpen ha mélyebben belegondolunk, ez csak egy jó és jelentőségteles kezdet. Csak most érkezett el az idő arra, hogy ezeknek a rendelkezéseknek és döntéseknek valós tartalmat adjunk. Megfelelően fel kell osztani a hatásköröket az intézmények, illetve az újonnan létrehozott fontos, magas rangú pozíciók között, továbbá politikai alapelveket és együttműködési szabályokat kell létrehoznunk. Fenn kell tartanunk a tagállamok közötti, ugyanakkor a tagállamok és az Unió közötti tényleges egyenlőség alapelvét is. Fontos, hogy ne csökkentjük az egyes tagállamok által vezetett elnökség jelentőségét.

Csak egy összetartozó, egységes véleményt képviselő Unió foglalja el a világban az általa megérdemelt helyet. Az elmúlt két hónap során szerzett első tapasztalatok különféle kétségeket vetnek fel. E problémákon ezért mélyebben el kellene gondolkodni, és olyan intézkedéseket kellene hozni, amelyek lehetővé teszik számunkra a várt hatások elérését és az Európai Unió működésének új minőségét.

Csaba Sógor (PPE) . – (HU) Sokszor hangzik el a kérdés, a Kissingeré, hogy ki veszi fel a telefont? Hogy erős egyéniségekre és erős arcokra van szükségünk. Nem! Erős intézményekre van szükségünk. Olyan Bizottságra, olyan Parlamentre, olyan Unióra, ahol bárki felveheti a telefont a Bizottságban, mert kompetens választ és kompetens megoldást tud adni. Nekem egy ilyen telefonos kérésem van most: olyan Európát szeretnénk, ahol a hagyományos nemzeti kisebbségek jogait is tiszteletben tartják, ahol nincsenek szlovák nyelvtörvények. Ennek a nyelvtörvénynek az életbe lépésével nem csak az uniós alapjogok és az európai emberi jogi egyezmények rendelkezései sérültek, hanem az európai integráció egyik legnagyobb vívmánya, az egységes belső piac működése is veszélyben forog. Felkérem a Bizottságot, hogy a Jogi Szolgálat véleményével összhangban tegye meg a szükséges lépéseket a közösségi jog maradéktalan érvényesülésének biztosítása érdekében.

Derek Vaughan (S&D) . – Elnök úr, a strukturális alapok igen fontosak voltak a múltban és jelenleg is fontosak olyan régiók számára, mint Wales. Sok magánszemélynek, közösségnek és vállalkozásnak segítettek. Különösen fontosak voltak a közelmúltbeli nehéz gazdasági időkben.

Ezért alapvető fontosságú, hogy mindezek a csoportok részesülhessenek a strukturális alapokból a jövőben. Úgy vélem, hogy Európa minden régiója számára elérhetőnek kellene lennie egy strukturális alapnak, ha az adott régiók 2013 utáni konvergencia-célkitűzés szerintinek minősülnek. Úgy gondolom, el kellene utasítanunk a strukturális alapok renacionalizálását, és jómagam különösen örvendetesnek tartottam a költségvetésért és a pénzügyi programozásért felelős biztosjelölt észrevételeit, aki kijelentette, hogy ellenzi a kohéziós politika és a strukturális alapok renacionalizálását.

Emellett azt gondolom, hogy alapvető fontosságú, hogy a finanszírozás ne hirtelen álljon le 2013-ban az általam említett valamennyi csoport esetében. Ezért fontosnak tartom, hogy az átmeneti státusz lehetővé váljon a 2013 utáni konvergencia-célkitűzésen kívül eső régiók számára. Remélem, hogy a Bizottság az elkövetkezendő hetekben és hónapokban biztosítsa a kohéziós politikának és a strukturális alapoknak a megérdemelt prioritást.

Gay Mitchell (PPE) . – Elnök úr, egy olyan problémát szeretnék itt felvetni, amelyet hazámban folyamatosan felvetek abban a reményben, hogy – a fentről lefelé és a lentől felfelé történő felvetésével – valahogyan esetleg elérünk valamilyen intézkedést vele kapcsolatban.

Szüntelenül a banki válságról beszélünk, valamint arról, hogy mit tehetünk a kis- és középvállalkozásokért. A probléma az, hogy rengeteg olyan kis- és középvállalkozás van, amelyek egyszerűen nem kaphatnak hitelt, bár életképes az üzletmenetük és tudnak munkahelyeket biztosítani. Tapasztalatom szerint ennek a legfőbb oka a bankvezetők hiánya. Azért kerültünk ebbe a válságba, mert a bankrendszer automatikus üzemmódban volt – és sok esetben még mindig automatikus üzemmódban van. Az Európai Központi Bank és az Európai Bizottság nagyon sok támogatást nyújtott a pénzintézeteknek. Most itt az ideje, hogy visszatérjünk – és kihasználjuk minden befolyásunkat ahhoz, hogy visszatérjünk – a hagyományos bankvezetőhöz, aki ki tudja számoltatni a kockázatot annak jellege, képessége és az arra vonatkozó történeti adatok alapján.

Valóban úgy gondolom, hogy ez számítana, és az itt jelen lévő 27 biztosnak mondom: ne becsüljék alá azt a képességüket, hogy befolyásolják...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jörg Leichtfried (S&D) . – (DE) Elnök úr, Barroso úr, két, számomra rendkívül lényeges dolgot szeretnék említeni. Sok szó elhangzott ma a válság leküzdéséről. E tekintetben egy dologgal kell tisztában lennünk: a válságon nem jutunk túl, ha a bankok újbóli stabilizálódását követően ismét megkezdődik a prémiumok kifizetése. A jelenlegi válságot csak akkor sikerül leküzdni, ha azok, akik most munkanélküliek lettek, visszakapják az állásukat, illetve azok, akiknek nem volt munkájuk, dolgozni tudnak majd. Akkor túlléptünk a válságon.

Ezért életbevágó az Önök Bizottsága számára, hogy továbbra is munkahelyteremtésre és -megőrzésre, valamint annak biztosítására törekedjenek, hogy akik keményen dolgoznak, megfelelő bért kapjanak a munkájukért és nagyobb mértékben részesüljenek az általános jólétből, mint régen. Ha ezt sikerül Önöknek végrehajtaniuk, Barroso úr, akkor – véleményem szerint – a jövőbeni Bizottság sikeresebb lesz, mint az előző volt.

Seán Kelly (PPE) . – Elnök úr, a pápaválasztáshoz hasonlóan remélem, hogy ma este elmondhatjuk: „*Habemus Papam; habemus Bizottság*”, de van egy dolog, ami nyugtalanít engem is és még sokakat: a Lisszaboni Szerződés értelmében azért kellett elnököt választanunk a Tanács élére, hogy bizonyos dolgokra rávilágítson. Nem vagyok biztos abban, hogy világosság van, de talán Barroso elnök úr megmondhatja majd nekünk.

Amikor a helyzet valóban kiéleződik, válság idején, ki lesz az, aki egységes véleménnyel képviseli Európát? Van Rompuy úr? Ashton bárónő? A biztosok közül valaki? Az éppen soros elnökség vagy személyesen Barroso elnök úr? Szeretnék választ kapni erre a kérdésre.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr, néhány konkrét kérdés megválaszolásával próbálom kezdeni, aztán térek ki az általánosabbakra.

Először is, az euróövezettel kapcsolatban, néhány parlamenti képviselő felvetett e témával kapcsolatos kérdéseket, valamint olyan problémákat, amelyeket jelenleg az euróövezethez tartozó tagállamokban tapasztalunk. Először is hadd emlékeztessem Önöket arra, hogy az euro Európa történelmének legnagyobb sikerei közé tartozik. Azóta, hogy tizenegy résztvevő létrehozta, az euróövezet tizenhat tagállamra bővült. Az euróövezet a stabilitás és a munkahelyteremtés helyszíne. Természetesen a válság ide is elért. Az euróövezethez nem tartozó országokat is érintette a válság. Azt hiszem, nem kell emlékeztetnem Önöket arra, hogy pár nappal ezelőtt fogadtam az izlandi miniszterelnököt; Izland egy hozzánk igen közel álló ország – nem tagja az euróövezetnek – amelynek valóban szembe kellett néznie ezzel a válsággal. Szeretném megismételni: ez a válság nem az euróövezetben jött létre, azon kívülről jött.

Az igazság azonban az, hogy az euro igenis megvédte azokat az országokat, amelyek az egységes valutát alkalmazzák. Úgy vélem, Európa sokkal nehezebb helyzetben lenne ma az euro nélkül. Az euro igazi előnyeinek meg tapasztalása még várat magára. Ennek érdekében meg kell erősítenünk az euróövezeten belüli gazdasági koordinációt. Igaz, hogy nem csak monetáris uniónk van: igazi gazdasági unióra lenne szükségünk. A Szerződés új lehetőségeket biztosít, amelyeket ki szeretnék aknázni. Olli Rehn, az ügyben felelős új biztos – amennyiben megkapja az Önök támogatását – ezt az irányvonalat fogja fejleszteni.

Az euróövezet megerősítésével kapcsolatban nagyon fontos távlatokban gondolkodni, de természetesen ez nem akadályoz meg minket abban, hogy szemügyre vegyük a jelent is. Az euróövezet jelenlegi időszaka igen nehéz. Nincs értelme tagadni. Más országok az euróövezeten kívül szintén nagyon nehéz időket élnek. Ismerjük el ezt is. El kell azonban mondanom, hogy a pénzügyi piacokon tapasztalható helyzetről néha olyan jelentéseket kapunk, amelyek felnagyítják a problémákat és nem mindig adnak objektív értékelést a helyzetről. Ezek az elemzések általában olyan országokból származnak, amelyek nem tagjai az euróövezetnek.

Az euróövezet azonban képes megbirkózni a jelenlegi kihívásaival. Megvan a pénzügyi szabályozási rendszerünk, a Stabilitási és Növekedési Paktum, amelyet megfelelőképpen kell végrehajtanunk. Görögország esetében módunkban áll nyomon követni és értékelni a költségvetési konszolidációs programot. Lehetőségünk van merész szerkezeti reformokat javasolni, amelyeket a Bizottság szintén szorosan nyomon fog követni.

Február 3-án a Bizottság elfogadott egy Görögországra vonatkozó csomagot, amely jövő hét elején kerül majd a Tanács elé. Mindenekelőtt természetesen a megoldás görög oldalról is szükségeltet intézkedést. A görög hatóságok elszántságának támogatása növelni fogja az általuk elfogadott ambiciózus program megvalósításába vetett bizalmat.

A tagállamoknak, különösen azoknak, amelyek az euróövezethez tartoznak, folyamatosan észben kell tartaniuk, hogy egyes tagállamok gazdaságpolitikája hatással van a többiek gazdaságára is. Örömmel fogadom azokat az egyértelmű jeleket, amelyek szerint a tagállamok tudatában vannak a kihívásnak és ennek megfelelően fognak eljárni.

Volt egy konkrét, fogyasztópolitikára vonatkozó kérdés, azt hiszem, Gebhardt asszony tette fel. A Bizottságon belül van egy személy, aki egyértelműen a fogyasztópolitikáért felelős, s ez nem más, mint Dalli biztos úr. Őhöz fog tartozni ez a politika, ő javasol a területre vonatkozó kezdeményezéseket, és ő vitatja meg azokat Önökkel a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságon belül és plenáris ülés keretében. A konkrét polgári jogi dimenziók pedig az igazságügyi biztoshoz, Reding alelnök asszonyhoz fognak tartozni. Ez Európa-szerte majdnem minden olyan végrehajtó szervnél bevett gyakorlat, ahol ezekkel a sajátos kérdésekkel az igazságügyi miniszter foglalkozik.

Természetesen minden új kezdeményezésre vonatkozó döntést jóvá kell hagynia a biztosok testületének. Elkötelezett híve vagyok a testületeknek. Valójában Önök közül sokan sürgették a Bizottságot, hogy továbbra is tulajdonítson kiemelt fontosságot a testületiségnek. A Szerződések értelmében a Bizottság elnöke az, aki ennek letéteményese. A jelenlegi politikákban ez a szokásos tendencia. Természetüket tekintve egyre több kérdés transzverzális vagy horizontális. Egy közös célt, illetve különböző ágazati politikák integrációját teszik szükségessé.

Ami a Bizottságban történik, többé-kevésbé megegyezik a nemzeti, és a globális szintű kormányzásban történetekkel. Mostanában nagyon gyakran látjuk, hogy állam- vagy kormányfőknek kell összehangolt, szervezett módon megoldaniuk olyan ügyeket, amelyekkel korábban külön-külön foglalkoztak különböző kormányokhoz tartozó felelősök.

Tehát pontosan ezt szándékozunk tenni. Szeretném ezt külön kihangsúlyozni, mert ezt az új Bizottságot a régiből származó tapasztalatokra építjük fel. Az előző volt ennek a kibővült Európának az első Bizottsága – első alkalommal volt olyan Bizottságunk, amelynek 27, 27 különböző országból származó tagja volt. A tény, hogy a Bizottság igazi testületi szellemben, céltudatosan dolgozott együtt, valóban demonstrálja, hogy a kibővített Európai Unió képes 27, vagy több taggal dolgozni. Azt gondolom, ez szintén különleges jelentőséggel bír a jövőre nézve.

Felmerült néhány konkrét kérdés a kohéziós politikára és néhány közösségi politikára – a halászatra és a mezőgazdaságra – vonatkozóan, például Capoulas Santos úr kérdése. A kohéziós politika szerepel a Lisszaboni Szerződésben. Természetéből fakadóan ez egy európai politika. Meg kell vizsgálnunk, hogyan folytathatnánk a reformfolyamatot oly módon, hogy tovább növeljük a politika pénzügyi értékét, továbbá biztosíthassuk, hogy a kohéziós és a regionális politika egy Európa minden régiójára érvényes, megnövekedett versenyképességben jelenjen meg. Biztosnak kell lennünk abban, hogy a szakpolitika képes elérni ezt a célt, hogy a következő finanszírozási vitán egy szilárd példára építhessünk. Biztosíthatom Önöket arról, hogy teljes mértékben elkötelezett vagyok – és azt hiszem, elmondhatom, az új Bizottság is az – a társadalmi, a gazdasági és a területi kohézió mellett, amelyek szintén szerepelnek a Lisszaboni Szerződésben. Természetesen minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni Európa közös politikáinak támogatásáért.

Felmerült néhány, a társadalomra gyakorolt hatás vizsgálatára vonatkozó kérdés – Cercas úr kérdései. Szeretném tisztázni, amit előzetesen már nyilvánosság előtt elmondtam. Elköteleződünk amellett, hogy a munkánkba bevezetjük a társadalmi hatásvizsgálatot a hatásvizsgálati testületen keresztül. Készek vagyunk folyamatosan javítani a munkánkat, és úgy véljük, hogy annak társadalmi dimenziót érintő részére is megfelelő figyelmet kell fordítanunk munkánk során.

E Parlament néhány képviselője energiabiztonságra vonatkozó kérdéseket tett fel nekem. Szeretném hangsúlyozni, hogy az energiabiztonság az „EU 2020” stratégiára vonatkozó javaslatunkban fog szerepelni. Az „EU 2020” stratégia egyik újítása pontosan az, hogy közösen kezel néhány olyan szakpolitikát fog, amelyeket korábban elkülönítve kezeltek. Úgy vélem, az energiabiztonság és az energiahatékonyság támogatása fontos részét kell, hogy képezze a versenyképességre vonatkozó, illetve a környezetbarátabb, fenntarthatóbb és forrásait hatékonyabban felhasználó Európára irányuló menetrendünknek. Ez kiemeli, mennyire fontosnak tartjuk ezt a menetrendet.

Önök közül néhányan – Hökmark úr és mások – kérdeztek a kis- és középvállalkozásokról, valamint ezek belső piaci értékéről. Rendkívül fontos, hogy most indítsuk újra a belső piacot. Fontos tisztázni, hogy a belső piac nemcsak magáról a piacról szól, még akkor sem, ha a piacok fontosak.

Néhányan úgy vélekednek, hogy azért védjük a piacokat, mert a piacok ádáz hívei vagyunk. Semmi sem állhat távolabb az igazságtól. Úgy véljük, a belső piac mindenekelőtt az európai projekt alapja. Belső piac nélkül nem lesz erős Európai Uniónk. Ha hagyjuk a belső piacot széttöredezni, a gazdasági nacionalizmus ismét felüti a torz fejét Európában. Bátran kell beszélnünk, és el kell mondanunk, hogy a belső piac a leggyengébbek – a fogyasztók – védelme érdekében és természetesen az európai projekt egésze érdekében létezik. Ezért kértém meg Monti urat, hogy készítsen egy jelentést, hogy néhány új ötlettel hozakodhassunk elő, és szélesebb körű konszenzus jöjjön létre a belső piac újraindítására és elmélyítésére, mint a mi európai projektünk egyik legnagyobb múlt- és jövőbeli vívmányára vonatkozóan.

, a Bizottság elnöke. – (FR) Most néhányuk által felvetett néhány általánosabb kérdésre szeretnék rátérni. Daul úr, Schulz úr, Lamassoure úr – aki felszólalásában a merészség jelentőségét hangsúlyozta – López Aguilar úr, Mayor Oneja úr és sokan mások felvetették az ambíció kérdését. Ez véleményem szerint rendkívül lényeges téma, és őszinte vitát kell róla folytatnunk.

Önök közül néhányan – és különösen Schulz úr – újfent a piac és a szociálpolitika kérdését szegezték nekem. Ismét a következőt mondanám Önöknek: nem a Bizottságot kell meggyőzniük arról, hogy szükség van szociális célra. Együtt kell működniük velünk abban, hogy megpróbáljunk meggyőzni néhány fővárost, ugyanis az igazság igen egyértelmű: egyes fővárosok úgy vélekednek, hogy Európa kizárólag a piacról szól, és hogy a szolidaritás elve értelmében felelősek a szociálpolitikáért. Ezzel nem értek egyet. Úgy vélem, ahhoz, hogy érzelmileg is kötődjünk Európához, szükségünk van szociális dimenzióra. Olyan szociális dimenzióra van szükségünk, amely tulajdonképpen ötvözi az európai szinten megtehető intézkedéseket a nemzeti szinten megtehető intézkedésekkel. Senki sem akar európai társadalombiztosítási rendszert vagy központosított egészségügyi rendszert Európában. Jelenleg nem ezt javasoljuk.

Ráadásul ezt nem a nemzeti szint és az európai szint közötti verseny tekintetében kell vizsgálni. Ha azonban a belső piaccal, a versenypolitikával, az állami támogatásra vonatkozó politikával és más politikákkal – például a külkereskedelmi politikával – kapcsolatos munkánkon túl nincs szociális dimenzió Európában, nehezen biztosítjuk az európai projekt legitimitását.

Ezért hangsúlyoznám: nem mi vagyunk azok, akiket meg kell győzni a szociális dimenzió szükségességéről. Működjenek együtt velünk Európa szociális dimenziójának megerősítéséért – a szociális piacgazdaságért –, amely ráadásul célkitűzésként szerepel a Lisszaboni Szerződésben. Kifejezetten elkötelezett vagyok eziránt, és törekednünk kell arra, hogy együtt valósítsuk meg. Efelől semmi kétség.

(Taps)

Ami az irányítás kérdését – Verhofstadt úr és jómagam kedvenc témáját is – illeti, ismétlem: segítsenek, támogassanak bennünket. Támogatom Európa jobb irányítását; Európának szüksége van erre a jobb irányításra. Beszédem, amelyet Önök beszédnek neveznek, valóban beszéd, azonban mégis olyan beszéd, amelyet a biztosok új testülete nevében tartok, és amely politikai ambíciót, politikai beállítottságot tükröz – ez világos. Korábban nem tapasztalt időket élünk. Mint mondtam, Európán belül és kívül egyaránt több elszántságra van szükségünk az európai ügyek tekintetében. Intellektuálisan és politikailag is tökéletesen meg vagyok győződve arról, hogy amennyiben Európa nem összehangolt módon lép fel, fennáll annak a kockázata, hogy nemzetközi szinten csak jelentéktelen szerepünk lesz a jövőben. Ezt elmondtam az iránymutatásaimban az állam- és kormányfők előtt, és meg fogom ismételni holnapután az Európai Tanács nem hivatalos ülésén, mert meg vagyok arról győződve.

Úgy vélem, a közelmúltbeli fejlemények csak arra szolgáltak, hogy még inkább akut módon rávilágítsanak erre a helyzetre. A nemzetközi pénzügyi válság rámutatott arra, hogy gazdaságaink kölcsönösen függenek egymástól. Az euróövezet jelen pillanatban tapasztalt problémái szintén azt mutatják, hogy gazdaságaink kölcsönösen függenek egymástól. Ezért fokoznunk kell erőfeszítéseinket az európai koordináció és irányítás terén. Brüsszelnél nem feltétlenül kell nemzeti hatásköröket biztosítani: ez XX. századi vita, és úgy vélem, hogy lejárt az ideje. Helytelen dolog „Brüsszelért, a Bizottságért, a tagállamok ellen...” jellegű vitává alakítani, mert nevetséges.

Nyilvánvaló, hogy amíg mi szerepet szeretnénk ma a világban, tagállamaink önmagukban nem rendelkeznek ahhoz szükséges befolyással, hogy egyenlő feltételekkel tárgyaljanak az Egyesült Államokkal, Oroszországgal vagy Kínával. Ezért van szükségünk erre a dimenzióra, nem Brüsszel, hanem Európa megerősítése érdekében, és mindenekelőtt annak érdekében, hogy minden egyes polgártársunk valós érdekeire helyezzük a hangsúlyt. Itt kell közös munkát folytatnunk, és itt is mondom el Önöknek, hogy támogassanak bennünket. Szükségünk van az Önök támogatására, nem úgy, hogy elkerülhetetlenül az intézmények közötti háborúskodáshoz

vezessen – most ugyanis minden eddiginél jobban szükségünk van az intézményi partnerségre –, hanem azért, hogy védelmezhesük Európa érdeket a világban.

Végezetül, ami a külkapcsolatokat illeti, itt is legyünk tökéletesen egyértelműek. Európát hol tartják számon a világban? Európát ott tartják számon a világban, ahol tulajdonképpen koordinált a helyzete. Kereskedelmi téren tisztelik, erről biztosíthatom Önöket. Versenyjogi szabályainkat valamennyi jelentős nemzetközi konglomerátum tiszteletben tartja. Van közös politikánk. Vannak intézményeink. Van cselekvési bázisunk. Tartsák azonban szem előtt, hogy olyan időben élünk, különösen, ami a nemzetközi biztonságot illeti, amikor Európa nem rendelkezik olyan geopolitikai és védelmi eszközökkel, amelyekkel mások igen. Amikor egyes nemzetközi partnereinkkel beszélék, nagyon világosan látom, hogy ők mindenekelőtt biztonságban gondolkodnak. Stratégiai egyensúlyban gondolkodnak. És itt egyértelműen ki kell mondani: Európa nem lehet naiv.

Koppenhágában nem Európa ambíciójának hiánya volt a probléma, ahogyan azt egyesek állítják. Épp ellenkezőleg: mi voltunk messze a legambiciózusabbak. Koppenhága számomra azt tette világossá, hogy európai érdeket kell kifejezésre juttatnunk a különböző területeken, és az európai érdeket következetesen és stratégiai szemlélettel kell védelmeznünk valamennyi partnerünkkel együtt. Ezért nem szabad egyszerűen nagylelkű politikát folytatnunk, bár fontos; erősnek is kell lennünk nagylelkűségünk védelmezéséhez, és meggyőződéssel kell védelmeznünk érdekeinket. Ezt szándékozom tenni, és azt is remélem, hogy megszerzem az Önök támogatását ezt illetően.

Végezetül, néhány képviselő – többek között Lehne úr és Swoboda úr, Roth-Behrendt asszony, Wallis asszony – hosszan beszélt az intézményi kérdésről, és különösen a keretmegállapodásról. Szeretném elmondani Önöknek, hogy az Önökkel folytatott tárgyalások során pontosan a Lisszaboni Szerződés szellemét és szövegét továbbítottam Önöknek.

Egyesekben még nem tudatosult, hogy az Európai Parlament ma rendelkezik olyan hatáskörökkel, amelyekkel a Lisszaboni Szerződés előtt nem rendelkezett. Hiszek a parlamenti képviselő európai dimenziójában, és amikor a „dimenzió” szót használom – nem tudok olyan tökéletesen angolul, mint Ön, Wallis asszony –, nem azért teszem, hogy kódósítsek. Számomra a „dimenzió” mélységet, hatályt jelent. Mindenesetre valami nagyon ambiciózus dolgot.

Ebben a szellemben kívánok a Parlamenttel dolgozni. Nem egy másik intézmény ellen, mert véleményem szerint – és ezt itt kell elmondanom – egy nagyon erős Tanácsra és Európai Tanácsra van szükségünk. Öröndetesnek tartom a Lisszaboni Szerződésben foglalt újításokat, nem utolsósorban az Európai Tanács állandó elnökségét, ez ugyanis kontinuitást és következetességet biztosít hosszú távon.

Igen öröndetesnek tartom a főképvisező szerepének létrehozását, aki emellett az Európai Bizottság alelnöke is. Ez nem a dolgok megnehezítéséről szól, inkább az ellenkezőjéről! Két külkapcsolati központ helyett, melyek közül az egyik a Tanács oldalán, a másik a Bizottság oldalán működik, immár egyetlen kulcsszemélyiségünk van – jelen esetben Ashton bárónő –, aki kormányközi legitimitás mellett, ugyanakkor európai legitimitással fogja védelmezni az európai érdeket, amely továbbra is kiemelkedő jelentőséggel bír külügyekben.

Ezért ezt nem kevés meggyőződéssel mondom. Úgy vélem, hogy hiba lenne most intézményi konfliktusról szóló vitát folytatni. Szükségünk van a különböző intézményekre. Egyesek kényszerítve érezték magukat, hogy feltegyék az örök kérdést Kissinger úrról és a telefonszámáról. Egyszer már elmondtam: Kissinger úr amerikai külügyminiszter volt. Úgy vélem, hogy mostantól az USA külügyminisztere által tárcsázott szám Ashton bárónőé lesz. A bárónő rendelkezik az adott szerep betöltéséhez szükséges felelősséggel és képességgel.

Állam- és kormányfői szinten azonban – a tagállamainkkal fennálló kapcsolatainkon kívül – a Lisszaboni Szerződés rendelkezik a Tanács elnökéről, aki külpolitikai és közös biztonsági ügyekben képviseli Európát, a Bizottság pedig – a 17. cikk értelmében – a külkapcsolatok minden egyéb vonatkozásában képviseli Európát. Ez a rendszerünk.

Egyesek teljesen egységes rendszert szeretnének. Ahogyan néhányan elmondták, időnként az Egyesült Államoknak sincs teljesen egységes rendszere. Időnként tárgyalunk az amerikai kormánnyal, majd azt követően rájövünk, hogy a Kongresszus nem pontosan ugyanazt az irányvonalat követi, mint az amerikai kormány.

Itt azt is fontos megérteni, hogy nekünk 27 tagállamunk van. Van egy olyan rendszerünk, amely a belső rendszer tökéletesítése. A hat hónaponként változó elnökség helyett a Tanácsnak állandó elnöksége van.

Immár létezik a főképviselő és a Bizottság alelnöke. Igaz, hogy ez előrelépés, de a dinamizmus fontosabb, mint a mechanizmus, és ebben az értelemben kell új dimenziót adnunk fellépésünknek.

Zárasképpen felhívást intézek e Házhoz. A hatáskörhöz felelősség társul. Ezen a ponton nagyon őszinte leszek Önökkel, hölgyeim és uraim: az Európai Parlament számos hatáskört szerzett e felülvizsgálat révén. Remélem, hogy ezeket a hatásköröket nemcsak „feel-good” politikákhoz használják, hanem annak a kötelezettségnek a részeként is, hogy Európát a többi intézménnyel együtt kell irányítani. Ez valamennyi intézmény – az Európai Parlament, a Bizottság és az Európai Tanács – felelősségének fontos erőpróbája.

Önök közül néhányan azt kérték tőlem – úgy vélem, őszintén –, hogy tanúsítsak több merészséget. Elmondhatom Önöknek, hogy készen állok erőfeszítéseket tenni ebben a szellemben. A Bizottság azonban önmagában nem lesz képes ennek véghezvitelére. E tekintetben legyünk egyértelműek. Illúzió lenne, és a Bizottság nem tudja kiépíteni befolyását, hatáskörét, orientációját a tagállamaink – amelyek demokratikus államok – akarata ellenére.

Ezeket a dolgokat egy olyan parlamenti közgyűléssel – jelen esetben az Európai Parlamenttel – együtt kell létrehoznunk, amely hitelesen felvállalja felelősségét, amely nem egyszerűen a tiltakozás helye, ahogyan egyesek akarják. Ráadásul észrevettem, hogy egyesek azért emelik fel hangjukat, mert gyengébbek! Következésképp arra van szükségünk, hogy valamennyi hatalmon lévő európai képviselőcsoport együtt tevékenykedjen.

Egyes képviselőcsoportok kijelentették, hogy ellenünk fognak szavazni. Ami a szélsőségeket illeti, elmondhatom Önöknek, hogy aggodalommal töltene el, ha ránk szavaznának. Nincs szükségem effajta támogatásra. A Bizottság nem igényli a támogatásukat. A Bizottság azonban igényli és kéri minden európai erő támogatását. Ez az, amit kérek Önöktől. Szerényen kérem ezt, ugyanakkor azzal a szilárd meggyőződéssel, hogy szükségünk van az Önök támogatására, és hogy segíthetnek nekünk betölteni a ma létező szakadékot.

Mi a valódi probléma? Ezt a témát illetően is legyünk egyértelműek. Amikor polgártársainkkal szóba kerül, ma Európában – és ez lesz a záró gondolatom, Elnök úr – alapvető szakadék van a kinyilatkoztatott ambícióink és a sikeresen elért eredményeink között.

Egyesek most azt akarják, hogy ez a szakadékot használjuk az ambícióink leszállítására. Mások – és mi ebben a táborban vagyunk – az eredményeink javítását akarják, hogy azok igazodjanak az ambícióinkhoz. Számítok e Háza abban, hogy ambícióink – egy erősebb Európára irányuló ambíció – beteljesül egy egyre magasabb igényeket támasztó világban.

Kérem, hogy támogassák az új Bizottságot, annak érdekében, hogy ambícióinkkal valósággá változtathassuk az európai álmot.

(Taps)

Elnök. – Köszönjük, Barroso úr az ülésteremből érkező kérdésekre és megjegyzésekre adott részletes válaszokat és azt a nagyon átfogó elemzést is, amellyel a közöttünk – az Európai Bizottság és az Európai Parlament közötti – kapcsolatokat taglalta. Tudatában vagyunk annak a felelősségnek, amely az Európai Parlamentet terheli. Megállapodásunk újfajta, az együttműködés által pedig közelebb kerülünk egymáshoz, mint valaha. Közös felelősségünk, két közösségi intézmény – az Európai Bizottság és az Európai Parlament – felelőssége különösen jelentős. Köszönet azért is, hogy megosztotta velünk az Európai Bizottság munkájára vonatkozó elképzeléseit és annak céljait. Még egyszer szeretném megköszönni a spanyol elnökség képviselőjében jelen lévő López Garrido úrnak, illetve az egész spanyol küldöttségnek, hogy itt voltak velünk az üléstermi eljárás és vita ideje alatt.

Öt állásfoglalási indítványt⁽¹⁾ kaptam, amelyeket az eljárási szabályzat 106. cikke (4) bekezdése értelmében terjesztettek elő.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2010. február 9-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Carlo Casini (PPE), *írásban*. – (IT) El szeretném mondani, hogy mint az Alkotmányügyi Bizottság elnöke, mennyire örülök annak a megegyezésnek, amelyet a Bizottság és a Parlament közötti új keretmegállapodás főbb irányvonalaira vonatkozóan értünk el.

Szeretném azonban felhívni a figyelmet arra, hogy jobban át kell gondolnunk e két intézmény közötti kapcsolat természetét. Az Unión belüli demokratikus fejlődés perspektívája továbbra is olyan perspektíva, amelyben a Parlament a nép képviselőjében tűnik fel, a Tanács pedig valamiféle második kamara, amely az államokat képviseli. Ebben az összefüggésben a Bizottságra mint kormányra kellene tekinteni, emellett nyilvánvaló, hogy ez a felállás sokkal részletesebb szabályokat igényelne, mint azok a kiigazítások, amelyeket Ön ma joggal vázolt fel.

Szeretnék hozzátenni egy gondolatot a polgárok kezdeményezési jogával kapcsolatban. Az ide vonatkozó szabályokat azokhoz a hatásokhoz kell majd igazítanunk, amelyekről úgy gondoljuk, eredményként jelentkezni fognak. Ezeket a hatásokat azokkal összehasonlítva kell tekintetbe vennünk, amelyek abból a meglévő jogból származnak, hogy minden egyes polgár beadvánnyal folyamodhat az Európai Parlamenthez, illetve kapcsolatosak az Európai Parlament korlátozott hatásköreivel. A Parlamentnek nincs kezdeményezési hatásköre, de hatáskörrel rendelkezik arra, hogy a Bizottságtól jogalkotás kezdeményezését kérje.

Edite Estrela (S&D), *írásban*. – (PT) Most, hogy az intézményi probléma megoldódott, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével és az új Bizottság megválasztásával új korszak kezdődik az Unió történetében. Egy olyan új korszak, amely kezdeményezési lehetőségeiben, korunk kihívásainak körültekintő kezelésében ambiciózus kíván lenni. Egy olyan új korszak, amelynek során a Bizottság tökéletes harmóniában működik együtt a Parlamenttel az európai polgárokat érintő problémákra adandó megoldások felkutatásában, úgy, ahogyan azt az intézményközi megállapodás előírja. Európa vezető szerepének új korszaka a jelenlegi világ legfontosabb kérdéseit, illetve a jövő kihívásaira adott megfelelő válaszokat tekintve. Egy igazságosabb Európa integrációjának új korszaka, amely nagyobb szolidaritást mutat.

A biztosok új testülete, a meghallgatások során szolgáltatott bizonyítékok alapján megfelel a jelenlegi igényekre való reagáláshoz szükséges követelményeknek. Ez egy kiegyensúlyozott Bizottság, amely ötvözi a veteránok tapasztalatát tagjai másik felének frissességével. Kiegyensúlyozott a nemek arányát tekintve is, mivel a tagok egyharmada nő, ami némi javulás az előzőhöz képest. A három intézmény közötti hatalmi egyensúly nem gyengít senkit, sőt inkább erősíti Európát.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *írásban*. – (PT) Az új Európai Bizottság bemutatásakor Barroso elnök úr egy olyan programot terjesztett elő, amely a régi Bizottság neoliberalis, föderalista és militarista politikájának a folytatása. Az általa bemutatott biztosok testülete ugyanezen a vonalon fog tovább működni, amint ezt a parlamenti bizottságokon belül lezajlott meghallgatások is megerősítették számunkra. A közeljövőben lesznek javaslatok erre a mélyülő európai, kapitalista integrációra vonatkozóan, amit most tapasztalunk.

Az előző Bizottság figyelemre méltó mennyiségű kész munkát hagyott hátra, egyebek között annak a stratégiának az általános vázlatát és úgynevezett nyilvános konzultációját, amely folytatása lesz majd az úgynevezett lisszaboni stratégiának. Jelenleg ezt „EU 2020” stratégiának hívják, de mint elmondták, a lényege tulajdonképpen a „megvalósítás, azaz a már meglévő eszközöknek egy új megközelítéshez való hasznosítása”. Más szavakkal szólva: amit most tudunk, az az, hogy még több fog jönni ugyanabból.

Nem veszik figyelembe azt, hogy fel kell mérni, a lisszaboni stratégia nevében elfogadott intézkedéseket mennyire sikerült átültetni a gyakorlatba, és milyen mértékben valósultak meg az akkor kitűzött célok, vagy hogy melyek a következményei a Stabilitási Paktum alkalmazásának. Elrejtik azt a tényt, hogy több, mint 23 millió munkanélküli él az Európai Unió egészében, és ez különösen a fiatalabbakat érinti, az ő munkanélküliségi rátájuk ugyanis meghaladja a 21%-ot. 85 millióan élnek szegénységben. Csakis nemmel szavazhatunk erre az új Bizottságra.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *írásban*. – (PL) Elnök úr, az Európai Bizottság Barroso úr vezetésével a mai napon nagyobb támogatást kapott, mint 2004-ben. A szavazást megelőző vita során azonban számos fenntartást juttattak kifejezésre, mind a Bizottság összetételét, mind az új testületen belüli kompetenciák tisztázatlan felosztását illetően. Például a fogyasztóvédelem nem kevesebb mint hat biztos tárcájának képezi részét. Jelenleg nehéz elképzelni, hogy a gyakorlatban ezek a megosztott kompetenciák hogyan fogják befolyásolni a megfelelő biztosok munkájának hatékonyságát. Az Európai Bizottságnak, amelyet, ma, 2010. február 9-én megválasztottunk, gyorsan munkához kell majd látnia, hiszen körülbelül múlt év októbere óta, amikor az új Bizottság megválasztásának meg kellett volna történnie, a régi Bizottság csupán a régi várát védte, nem hozakodott elő egyetlen új kezdeményezéssel sem. A Parlamenttel fennálló

kapcsolatokat illető keretmegállapodás betartása erőpróba lesz majd az új Bizottság számára, különösen a Parlamentet és a Tanácsot illető egyenlő bánásmód elve tekintetében.

Szeretném azt is kiemelni, hogy a jelenlegi Bizottság hivatali ideje alatt a 2003-as intézményközi megállapodás a jobb törvényhozásról szintén vizsgálatra kerül majd. Mint a Jogi Bizottság előadója, jelenleg ezen dolgozom, és remélem, az új Bizottsággal folytatandó konstruktív együttműködés jelentős eredményeket hoz majd ezen a területen.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *írásban*. – (RO) A biztosok új testülete az Európai Unió első olyan teljes munkacsoportja, amelyben 27 tagállam képviselteti magát. Az Európai Unióhoz 2007. május 1-jén csatlakozott Romániának és Bulgáriának csak most nyílik lehetősége arra, hogy egy teljes ötéves ciklusra javasoljon biztost.

Gratulálok Romániának, hogy Ciolos úrra esett a választása. Azt gondolom, hogy a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság előtt tartott meghallgatások során tanúsított teljesítménye mély benyomást tett a jelenlévőkre. Emellett úgy vélem, hogy professzionalizmusa jót sejtet, ha azokra a jelentős kihívásokra gondolunk, amelyek az általa irányítandó területen várnak ránk. Elsősorban a közös agrárpolitika jövőjéről szóló, elkövetkezendő vitákra utalok.

A legmegfelelőbb, valamennyi tagállam igényeihez és érdekeihez igazodó megoldások feltárása érdekében az új biztosnak értenie kell az európai mezőgazdaság mély összefüggéseit, nagy munkabírással és rengeteg diplomáciai érzékkel kell rendelkeznie: mindezek olyan tulajdonságok, amelyekkel tudomásom szerint ő rendelkezik. Sok sikert kívánok a biztosi testület egészének, és remélem, hogy az általuk végzendő munka a jövőbeli megbízatásuk során sikeresen közelebb fogja hozni az Európai Uniót a polgáraihoz.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), *írásban*. – (PL) Gratulálok Barroso úrnak és a biztosi testület egészének, ugyanakkor remélem, hogy ezentúl egy függetlenebb és dinamikusabb Bizottságunk lesz. Egy olyan Bizottság, amely mindenekelőtt őrzi a közös érdeket, és amely felvállalja az uniós politikák merész reformját, amelyekhez hozzá kell látnunk az intézményeink reformjára fordított három év után. Ami a Bizottság és a Parlament közötti kapcsolatokat illeti, egy újfajta nyíltság tanúi vagyunk, amely nemcsak a Parlament új hatásköreiből fakad, hanem – ahogyan azt még ősszel hallottunk – Barroso úr azon óhajából, hogy különleges partnerséget hozzon létre a Parlamenttel. Tény, hogy a két intézmény közötti együttműködésről szóló előzetes keretmegállapodás bizonyos rendelkezései számottevően megerősítik a Parlament döntéshozatali folyamatban betöltött szerepét, ezáltal demokratikusabbá teszik ezt a folyamatot. Az ördög azonban a részletekben rejlik, éppen ezért fogjuk mindvégig közről figyelemmel kísérni a tárgyalásokat, hogy meggyőződjünk arról, hogy az ígéreteket – például a Parlament bevonását az uniós diplomácia kiépítésének folyamatába – betartják-e.

(Az ülést 11.50-kor felfüggesztik és 12.05-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

5. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(A szavazás részletes eredménye: lásd a jegyzőkönyvet)

5.1. Az Európai Parlament és a Bizottság közötti kapcsolatokról szóló keretmegállapodás (B7-0091/2010) (szavazás)

- A szavazás előtt:

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr, néhány hónappal ezelőtt politikai iránymutatásomban és itt a plenáris ülésen is azt javasoltam, helyezzük új szintre a Parlament és a Bizottság közötti különleges kapcsolatot. Javasoltam, hogy pozitív módon erősítsük és fejlesszük tovább kapcsolatainkat, hogy az tükrözze az új Szerződést, és az Európa közös alakítása iránti céltudatosságunkat.

Az utóbbi néhány hétben mélyreható megbeszéléseket folytattam a tárgyalók Lehne úr által vezetett csapatával, amelyet Önök a keretmegállapodás felülvizsgálatával bíztak meg. Engedjék meg, hogy kifejezzem köszönetemet valamennyiüknek az igen intenzív megbeszélésekért, valamint konstruktív hozzáállásukért.

Mélyen meg vagyok győződve arról, hogy mára egyetértésre jutottunk az alapelveket illetően, amelyek az elkövetkező években meghatározzák majd kapcsolatunkat. A Szerződések által létrehozott intézményi egyensúly teljes körű tiszteletben tartása mellett ezeknek az elveknek erősíteniük kell az együttműködésünket.

Az Európai Bizottság elnökeként helyeslem az Önök által éppen most elfogadott állásfoglalásban megállapított elveket. Ezek az elvek fognak vezérelni az új Bizottságnak a teljes keretmegállapodás felülvizsgálatával kapcsolatos álláspontja kialakítása során.

Az, hogy a Ház ilyen elsöprő többséggel fogadta el ezt a állásfoglalást, meggyőződésem szerint kitűnő alapot teremt kapcsolatunk megerősítésére. Azokkal a kérdésekkel kapcsolatban, amelyek nem csupán két intézményünket, hanem a Tanácsot is érintik, őszintén remélem, hogy a Tanács csatlakozni fog az Európát szolgáló valamennyi intézmény munkájának javítására irányuló közös törekvésünkhöz.

Ha Önök ma jóváhagyják az új Bizottságot, felkérem Šefčovič alelnökjelölt urat, hogy a Bizottság részéről vezesse a keretmegállapodás felülvizsgálatával kapcsolatos tárgyalásokat. Szeretném biztosítani Önöket arról, hogy Šefčovič alelnökjelölt úr ugyanolyan elkötelezett, mint jómagam – mint ahogyan, bizonyos vagyok benne, az egész új Bizottság – a hatékony és gyors tárgyalások iránt.

Elnök. – Barroso elnök úr, köszönjük igen pozitív hozzáállását a tárgyalásainkhoz. A magunk részéről szeretnénk köszönetet mondani a Lehne úr által vezetett tárgyalócsoporthoz és minden olyan kollégának, akik ennyire elkötelezettek voltak a tárgyalások iránt.

(Taps)

Még nincs jogalkotási kezdeményezésünk a Lisszaboni Szerződés alapján, de a Bizottság választ ígért nekünk elvárásainkkal kapcsolatban. Nemcsak a kérdések órája létezik az Európai Bizottság elnökével, hanem a kérdések ideje is a biztosokkal, továbbá az Európai Bizottság elnöke meghívást intézett az Európai Parlament elnökéhez és a biztosok testületéhez, és itt van még a közös együttműködésünk a nemzeti parlamentekkel, ami szintén igen fontos.

Gondolkodunk a szubszidiaritás szabályáról; hatásértékelést kell végeztetnünk ezen elvnek a lehető legnagyobb mértékű javítására, és reméljük, ebből a szempontból a szubszidiaritás elve sokkal erősebb lesz, mint eredetileg a megállapodásunkban, de még mindig erősen reméljük, hogy minden szükségeset meg tudunk tenni polgárainkért a jövőben.

(Az ülést 12.10-kor felfüggesztik és 13.30-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

6. Szavazások órája (folytatás)

Elnök. – A szavazás előtt meghallgatjuk a politikai csoportok vezetőinek beszédét az új Bizottság megválasztásáról.

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – *(FR)* Elnök úr, López Garrido úr, a Bizottság elnöke, köszönöm, hogy megadták nekem a lehetőséget arra, hogy elmondhassam, miért szilárd meggyőződésem az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja részéről is, hogy Barroso úr és a biztosok testülete – a Bizottság munkatársainak támogatásával – meg fogja állni a helyét az előtte álló kihívásokkal szemben.

Európa nemzetközi válságból született, és Európa 60 év óta először egy új, másfajta, de kétségkívül súlyos és veszélyes nemzetközi válsággal néz szembe. Megbirkózik vele, bár nem vagyunk még túl a nehezén. Az euro mint monetáris védőpajzs megtette a magáét; nem lehet szavakkal kifejezni, mennyit köszönhetünk neki: az automatikus stabilizátorokat, azokat a híres szolidaritási mechanizmusokat, amelyek túlságosan.. Barátaim, Önök igencsak hasznát látták ezeknek!

(Taps)

Hol lennének most a szolidaritási stabilizátorok nélkül? Túlságosan gyakran tekintették ezeket a stabilizátorokat a gazdaságainkra nehezedő tehernek, mégis nagyban hozzájárultak az európai modell felszínén maradásához. Olyan vonzó, sokat másolt modelléhez, amelyhez polgártársaink méltán kötődnek, de amelyet az új kihívások most megkérdőjeleznek.

A világ többpólusúvá vált, de nem úgy, ahogy elképzeltük; arról álmodoztunk, hogy a világ idealisztikus, békés és multilaterális lesz. Nem. A világ versengővé, küzdelmessé vált – békessé ugyan, de kegyetlenné; arra irányul, hogy az egyik szereplő rákényszerítse a modelljét a többiekre.

E kihívás ellenére az Unió, amelynek számos eszköz áll rendelkezésére, nem vesztegetheti el azokat. Hűnek kell maradnia önmagához, azaz össze kell fognia a koncepciókat és az embereket, és az élen kell járnia a globális felmelegedés elleni küzdelemben, de fel is kell vértéznie magát a versengéshez szükséges erőforrásokkal.

Tudom, ez az, aminek elérésére az új Bizottság törekszik majd velünk együtt. Mindannyian ismerjük Európa gyengeségeit: a demográfia, a jövőbeli kiadások hiánya, ipari kihívások, költségvetési hiány, gyenge gazdaságirányítás. Eggyel több ok arra, hogy a legtöbbet hozzuk ki az eszközeinkből: az euro és a monetáris politika, a technológiai vívmányok, kiemelt ipari projektek, mezőgazdasági potenciál 500 millió polgártársunk élelmiszerbiztonságának garantálása érdekében.

E célból elvárom, hogy a Bizottságnak legyen elképzelése az európai jogalkotásról – a jogszabályokról, amelyek elfogadására majd felhívunk bennünket –, és e folyamat vezető ereje legyen. Elvárom, hogy megvédje az európai érdekeket, követeljen viszonyosságot partnereinktől, és jogsértés esetén habozás nélkül folyamodjon a rendelkezésére álló jogi eszközökhöz.

Biztosok, az Önök feladata – velünk és a Tanáccsal együtt – a belső piac kiteljesítése. Ehhez olyan tabukat kell áttörnünk, mint az adózás és a szociális dimenzió kérdése. A tagállamok többé már nem tehetnek úgy, mintha ez a két terület tiltott és érinthetetlen kompetencia lenne, túl a közös cselekvés hatókörén.

Ugyanakkor sokkal erőteljesebben kell eljárunk a külső kihívásokkal kapcsolatban: biztonság és védelem, sőt a kereskedelem, technológiai és ipari szabványok, valamint a környezetvédelmi előírások területén. Európának meg kell védenie az értékeit, a békéjét és polgárainak jólétét. Európának nemzetközi szereplőnek kell lennie, nem csupán a jólét és a jogállamiság egyik területének. Nem szabad megfosztania magát a rendelkezésére álló eszközöktől.

A PPE képviselőcsoport elvárja a Bizottságtól, hogy hatékonyan dolgozzon mindezekben a területen. Ha így tesz, és semmi okom kételkedni ebben, mindig maga mögött tudhatja a PPE képviselőcsoport támogatását.

Barroso úr, a PPE képviselőcsoport bízik Önben; arra kéri Önt, legyen bátor, és valósítsa meg a reformokat. Arra kéri Önt, hogy tekintszen messzire azon ügy érdekében, amely összehoz bennünket: a politikai Európa létrehozása érdekében.

(Taps)

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége európai parlamenti képviselőcsoportja nem könnyen hozta meg döntését. Öt hónappal ezelőtt szavaztunk a Bizottság elnökéről ebben a Házban, és bár akkor nem támogattuk őt, megkaptuk a szavazatok többségét. E többség alapján, amely sajnálatosan olyan személyekre támaszkodott, akik valójában nem támogatják a Lisszaboni Szerződést, az elnök bemutatott nekünk egy testületet, és ma értékelnünk kell a biztosok e testületét.

Nekünk is értékelnünk kell ezt a testületet. Az értékelést kétféleképpen végezhetjük el: feloszthatjuk a Házat baloldalon, illetve jobboldalon állókra. E két csoport egymással ütköző ideológiát képvisel, és ennek megfelelően kell szavaznia. Ez az egyik lehetőség. Európa azonban nem így működik. Nekünk nincs többségünk ebben a Parlamentben. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoportjának, de a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoportnak sincs többsége ebben a Parlamentben. Európa nem olyan entitás, amelyben bármelyik politikai erő egyedül össze tudja szedni a többséget, és azt mondhatja, hogy most már Európát egy bizonyos módon irányítjuk. Európa folyamatos kompromisszumot jelent. Ezt néha nagyon terhes és nehéz is megérteni. Jobb azonban az állandó kompromisszum, ami sikerekhez és nagyobb szociális igazságossághoz vezet, mint egy olyan ideológiai csata, ami végül minden kézzelfogható eredmény nélkül kudarcba fullad.

(Taps)

Nagy nehézséget okoz tehát számunkra az előnyök mérlegelése. Természetesen mindannyian élvezzük a szópárbajt. Jómagam is szeretek vitatkozni az alapelvekről más képviselőcsoportokhoz tartozó képviselőtársaimmal, de Európának kézzelfogható eredményekre is szüksége van. Ezért feltettük magunknak a kérdést, hogy mi az, amit mi mint szociáldemokraták – szocialisták és demokraták – követelünk, és el tudunk fogadni. Ezután kritériumokat határoztunk meg. Az egyik kritérium az volt, hogy azt akarjuk, az a politikai erő, amely a második legerősebb Európában, magasabb szintű képviseletet kapjon ebben a Bizottságban. Ezért a külügyi és biztonságpolitikai főképviseelői posztot akartuk, és meg is kaptuk.

Szeretnék elmondani valamit azzal a személlyel kapcsolatban, aki betölti ezt a tisztséget. Ashton bárónő nem tűrheti el, hogy egy olyan személy kommunistának nevezze őt itt a Parlamentben, akit Franciaországban elítéltek holokauszt-tagadásért. Ashton bárónő teljes körű támogatásunkat élvezi.

(Szűnni nem akaró taps)

Megkérdeztük, bevezethetnénk-e a szociális hatásvizsgálatot mint szabályozó mechanizmust az uniós jogba. Számunkra az volt a kérdés, hogy egyáltalán kezdeményezhetők-e még intézkedések, mint például a korábbi szolgáltatási irányelv. Nem. Olyan mechanizmust akartunk, amely az e Bizottság által meghozandó valamennyi intézkedést még annak elfogadása előtt megvizsgálja abból a szempontból, hogy az adott intézkedés milyen hatást gyakorol a tagállamok szociális biztonsági rendszereire. Ez már megvolt ugyanis. Azt akartuk, és számomra ez minőségi ugrás az európai politikában, hogy e Parlament jogalkotási állásfoglalásaiból egy éven belül a Bizottság saját jogalkotási kezdeményezései váljanak. Ez óriási előrelépés, mivel azt jelenti, hogy e Parlament kezdeményezési jogát, amely sajnos nem létezik, közvetett eszközökkel biztosítjuk. Mi jelentős haladásnak tartjuk ezt a vívmányt.

Végül, mint a második legerősebb erő ebben a Parlamentben, és úgy is mint olyan képviselőcsoport, amely nélkül minősített többség nem érhető el a Házban, megfelelő képviseletet szerettünk volna a Bizottságban. A hét alelnök közül három szociáldemokrata. E tekintetben Önök nagymértékben kiszolgáltak bennünket. Az elmúlt hetekben és hónapokban, így a ma reggeli vitánkban is, számos aggodalmunknak adtunk hangot. Mérlegre téve ezeket az elért haladással kapcsolatos aggodalmakat úgy döntöttünk, hogy felajánljuk Önöknek támogatásunkat a következő öt évre. Amikor azt mondom, „Önöknek”, a biztosok testületét értem ezalatt. Önök számíthatnak támogatásunkra, ha komolyan veszik, amit mondok Önöknek: Európa vagy szociális Európa lesz, vagy elbukik. Közös felelősségünk, hogy biztosítsuk, Európa még szociálisabb Európa lesz. A Szocialisták és Demokraták Képviselőcsoportja támogatja ezt a Bizottságot.

(Taps)

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a képviselőcsoportom felajánlja támogatását az Európai Bizottságnak. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége felelős képviselőcsoport, és meg vagyunk győződve arról, hogy a következő öt év annyira kritikus fontosságú lesz az Európai Unió és az európai polgárok számára, hogy olyan Bizottságra van szükségünk, amely széles körű Európa-párti támogatást élvez e Parlamentben.

De hadd mondjam ki azt is egyértelműen: támogatásuk feltételes – sokkal inkább, mint az utóbbi öt évben volt. Elvárjuk, hogy az új Európai Bizottság az Európai Unió motorja legyen. Olyan Bizottságot akarunk, amely bátrabb, ambiciózusabb és integráltabb gazdasági és társadalmi megközelítéssel rendelkezik; olyan Bizottságot, amely e stratégia élére áll – egy olyan stratégia élére, amely rákényszeríti a tagállamokat, hogy tegyék meg, amit meg kell tenniük.

Úgy gondolom, fel kell ismernünk – az eurozónában mindenképpen –, hogy a meglévő monetáris pillér mellett valódi gazdasági és szociális pillérre is nagy szükség van. Az eurozóna mai problémái egyértelműen bizonyítják az általunk az elmúlt 10 évben követett gyenge megközelítés – az ún. nyitott koordinációs módszer – kudarcát. Ugyanez más területeken is igaz – az éghajlatváltozással, a külpolitikával és a védelmi politikával kapcsolatban.

Az új, bátor megközelítés mögött az a felismerés húzódik meg alapfeltevésként, hogy a jövő többpólusú világában Európa valóban nem játszhat jelentős szerepet anélkül, hogy hatékonyabb lenne és tovább mélyítené saját integrációját a közeli jövőben. Elvárjuk, hogy Önök is tegyék magukévá ezt a feltevést, és egyértelmű, határozott és ambiciózus javaslatokkal és reformokkal álljanak elő mindezekben a területeken. Elvárjuk, hogy ennek elérése érdekében a Bizottság a lehető legmesszebbmenőkig használja ki kezdeményezési jogkörét. Egyértelműen a Bizottság egészéről beszélek mint testületről; mint olyan összetartozó politikai testületről, amely előrelendíti az európai integrációt. Egy erős Bizottság hasznos lehet, de egy erős Bizottság ebben a tekintetben nélkülözhetetlen.

A Lisszaboni Szerződés új eszközöket és fokozott cselekvési kapacitást nyújt. Ashton főképviselő asszony, arra kérjük, használja ezeket az új eszközöket! Többet várunk el egy főképviselőtől, mint amit eddig láttunk. Az Ön szerepe megköveteli, az Európai Unió pedig igényli ezt. Ragadja meg a lehetőségeket! A lecke, amit Haititől tanultunk, csak egy példa. Haladéktalanul tegye le a Tanács asztalára az európai polgári védelmi erő létrehozására irányuló jelentést! Ezek után képviselőcsoportom – erős liberális jelenlét mellett – támogatja ezt a Bizottságot, és felajánljuk a főképviselő asszonynak az európai ügy előmozdítása iránti elkötelezettségünket.

(Taps)

Daniel Cohn-Bendit, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.* – (FR) Elnök úr, Ön nagyon jól tudja, hogy a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nem fogja megszavazni ezt a Bizottságot, ugyanakkor felajánljuk Önnek gondolatainkat, elképzeléseinket és Európa iránti eltökéltségünket.

Barroso úr, ne játssza el, hogy azt mondja: akik nem a Bizottság mellett szavaznak, azok Európa ellen vannak. Ne játssza ezt a játékot éppen velünk, az európai zöldekkel! Másokkal megteheti, de velünk nem. Feltétel nélküli együttműködést indítványozunk Önnek, ha előrehaladást kíván elérni az európai adórendszerrel kapcsolatban. Ha biztosítani kívánja Európa számára saját erőforrásait, támogatjuk Önt a tagállamokkal szemben is, akik védik saját gazdasági szuverenitásukat. Meg is nevezem őket: akár Németországról, akár Franciaországról legyen szó, támogatjuk Önt.

Ha Ön a szerződések őre kíván lenni – itt vannak például a Tanácssal ma sorra kerülő tárgyalások a líbiai menekültek visszaküldéséről; felkérjük a Tanácsot, jelölje meg a tárgyalások jogalapját. A Parlament része lesz a rendes jogalkotási eljárásnak? A Tanács azt mondja nekünk: „majd megtudjátok a tárgyalások végén”. Ez lehetetlen; a Bizottság feladata, hogy beavatkozzon annak biztosítása érdekében, hogy az európai intézményeket tájékoztassák az említett tárgyalások jogalapjáról.

Egy sor példát hozhatnék Önnek. Ha előrehaladást akar elérni az éghajlatváltozással kapcsolatban, ha szeretné, hogy Európa a háromszor 20-nál többet teljesítsen, ha meg akarja közelíteni a 30-ot, a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség egész Képviselőcsoportjának támogatása az Öné. Ha a pénzügyi szabályozás területén tovább akar menni a pénzügyi válság után, teljes körűen támogatjuk Önt. Ha Ön és Bizottsága tovább akar lépni Európa védelmével kapcsolatban, támogatásunk az Öné. Ha meg akarja oldani a ciprusi problémát, szintén támogatjuk. Ha véget akar vetni annak az örült helyzetnek, hogy egy olyan ország, mint Görögország, ahogyan azt korábban már említettem, GDP-jének 4,3%-át honvédelemre költi, támogatásunk az Öné. Mégpedig feltétel nélkül!

Ezért, Barroso úr, azt mondom, most nemmel szavazunk, de lehet, hogy hibát követünk el. Tudjuk, hogy hibáztunk legutóbb is Dimas úrral kapcsolatban. Bevalljuk, hibáztunk. Ezért ha Ön nem azoknak az elvárásoknak fog megfelelni, amelyeket a mai nap után Önnek szemben támasztunk, hanem álmainknak, őszintén bevalljuk majd, hogy hibáztunk, és támogatni fogjuk Önt.

(Taps)

Timothy Kirkhope, *az ECR képviselőcsoport nevében.* – Elnök úr, egyes tagállamok úgy vélik, egy biztos jelölése jó alkalom arra, hogy rendezzünk egy belső problémát vagy politikai tartozást. Az Európai Bizottságnak össze kell szednie Európa leghatékonyabb és leghatékonyabb politikai vezetőit, tapasztalt és alkalmas személyeket, akik segíteni tudják a Bizottságot abban, hogy megfeleljen az előttünk álló óriási kihívásnak.

Sokéves intézményes civakodás után Európának ismét olyan területeken kell eredményeket elérnie, ahol hozzáadhat értéket a tagállamok munkájához, és ahol polgártársaink elvárják az együttműködést Európa nemzeteitől. Támogatnia kell a törekény gazdasági fellendülés ápolására, valamint a növekedés serkentésére és a munkahelyteremtésre irányuló törekvéseket, és vezető szerepet kell játszania az energiabiztonság és az éghajlatváltozás kérdésének megoldásában. Központi reformokat kell javasolnia az európai költségvetéshez és számos fontos kiadási programhoz.

Barroso úr személyében megvan a megfelelő vezető a Bizottság élére. Barroso úr politikai iránymutatásában ambiciózus menetrendet ismertet – középpontban azokkal a kérdésekkel, amelyek valóban számítanak; olyan menetrendet, amelyet összességében támogatunk. Minden egyes tagállamnak azzal is támogatnia kellett volna Barroso úr törekvéseit, hogy a lehető legerősebb jelöltet küldje biztosnak, és néhány esetben bizony csúnyán cserbenhagyták Barroso urat. Természetesen Barroso úrnak saját csapata minden tagját támogatnia kell, ez a legkevesebb, amit egy vezetőtől az ő helyzetében elvárunk, és csapatainak szervezése során – bár egyes tárcákat megkérdőjelezünk – valószínűleg kihozta a legjobbat a rendelkezésre álló anyagból.

De amíg egyes jelöltek kiválóak és igen jól teljesítettek a meghallgatások során, mások középszerűek és gyenge benyomást tettek. Néhányan elhatárolódtak Barroso úr politikai iránymutatásától. Elnök úr, ha a szavazás eredménye kedvező, mi természetesen konstruktívan állunk minden biztoshoz, és reménykedünk abban, hogy pozitív meglepetésben lesz részünk, de kérjük, engedje meg, hogy a Parlament legalább éves szinten értékelje a Bizottságot.

Ez egy alapjaiban hibás eljárás, amit nem tudunk teljes mértékben támogatni. Ezen okok miatt az Európai Konzervatívok és Reformerek Képviselőcsoportja ma tartózkodik a szavazástól. Egyes képviselőcsoportok kettéválnak; mi egységesen ezt az álláspontot képviseljük.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Barroso úr, hölgyeim és uraim, képviselőcsoportom szintén aktívan részt vett a jelöltek meghallgatásában. Néhány jelölt mélyen pozitív benyomást tett ránk. Kevésbé vagyunk viszont lelkesek az új megegyezéssel kapcsolatban több tárcára vonatkozóan. Ide tartozik a kissé rejtélyes – bár talán hamarosan kevésbé rejtélyessé váló – külügyi és biztonságpolitikai főképviseelő feladatköre, aki egyben a Bizottság alelnöke is.

Számos jelölt a szaktudását tekintve csalódást keltett bennünk. E tekintetben minden kérdésünk elsődlegesen politikai projektekkel függött össze. Milyen irányba kellene haladnia az európai integrációs folyamatnak? Milyen intézkedések a legfontosabbak a biztoshoz számunkra? Túlságosan sok volt a homályos válasz ezekre a kérdésekre, és az olyan válasz, amit – politikai nyelven szólva – nem támogatunk. Annak ellenére, hogy szociálisabb Európát követeltek, kitarítottak egy olyan út támogatása mellett, amely a dereguláció, privatizáció, illetve a rugalmas biztonság irányába vezet. A munkavállalók rugalmassága volt az elsőrendű prioritás, a szociális biztonság pedig az utolsó szempont.

Az éghajlatvédelem napirenden van, de nem látunk elmozdulást a szénüzemű, illetve atomenergián alapuló áramtermeléstől. Nem látom, hogy az EU vezető szerepet vállalna az éghajlatvédelem és a fejlesztési segélyek területén. Semmi nem hangzott el a következetes leszerelésről, különösen az Európában található atomfegyverekkel kapcsolatban. Barroso úr, elnök úr, amennyire megítélhetem a meghallgatáson szereplő jelölteket, képviselőcsoportom nem tudja pozitív szavazattal támogatni az Ön Bizottságát.

Nigel Farage, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a gyerekeknek generációkon keresztül mesélnek majd egy történetet. Elmesélik nekik, hogy egyszer régen Európa megosztott volt; egy nagy fal választotta ketté középen, és a keleten élők nagyon szegények voltak és nélkülözték a demokráciát, egy kommunizmusnak nevezett ördögi rendszerben éltek, ami saját polgárainak millióit kiirtotta. De legnagyobb örömeikre a fal leomlott, és 27 nemzet jött létre, amelynek tagjai demokráciában éltek, és 500 millió ember élt békében..

(Taps)

Van még tovább is. Ígérem, van tovább is.

(Taps)

Azt kell mondanom, ez az első alkalom, hogy ilyen nagy tapsot kapok; Verhofstadt úr, kísértést érzek, hogy leüljek, de ha megengedi, mégis folytatnám a történetet.

A hivatalban lévő politikusok igen mohóvá váltak; pénz akartak maguknak és hatalmat. Hazugsághoz és csaláshoz folyamodtak tehát, előadták a világ leglátványosabb bürokratikus államcsínyét. Csak nem kellett golyót használniuk hozzá. Sokkal okosabbak, sokkal fondorlatosabbak voltak annál. Ehelyett életbe léptettek egy új szerződést, amit Lisszaboni Szerződésnek neveztek. Azután 27 embernek korlátlan hatalmat adtak. Ezek az emberek hozták az összes jogszabályt. Természetesen már volt zászlajuk és himnuszuk, de nekiláttak egy új államot építeni. De semmibe vették az embereket. Akár tudatosan, akár nem, de újrateremtették azt az ördögi rendszert, amelyben a kelet-európaiak korábban éltek. Ami hihetetlen a dologban, az az, hogy számos új vezető már korábban is ennek az ördögi rendszernek dolgozott! A terv természetesen elbukott, és a fantáziaszülte monetáris rendszerük összeomlott. De az új vezetők még mindig nem hallgattak a népre. Nem, hanem egyre inkább megnehezítették az életet: tízmilliókat taszítottak nyomorba; megvonták a beleszólást az emberektől, végül ezeknek az embereknek erőszakhoz kellett folyamodniuk, hogy visszakapják saját országukat és demokráciájukat.

A történet tanulsága az, hogy semmit sem tanultak a történelemből. Európai parlamenti képviselőtársaim, mielőtt felhatalmazzák ezt a Bizottságot, emlékezzenek, hogy 60 évvel ezelőtt vasfüggöny ereszkedett le Európára, de most, ezzel a Bizottsággal gazdasági vasökök érkeznek el, amely Görögországban már ma is érezhető.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Hans-Peter Martin (NI) . – (DE) Elnök úr, a most hallott mese után szeretnék visszatérni a valósághoz. A fiam tizenhét éves és igen intenzíven tanul angolul, mert tudja, hogy az angol a munkanyelv és reméli, az angol segítségével megfelelő munkát találhat majd. Lelkes európai, de elégedetlen az európai politikával – és joggal. Németországban a *Der Spiegel* már a politika széles körű megvetéséről ír – joggal. Ennek ellenére fiatal európaiak milliói akarnak működni, szakszerű és bátor demokráciát a 21. században. Mégis mit kínál nekünk ma a Bizottság? Ezek alkalmas emberek – és a legjobbak, akikre szükségünk van?

Mi itt a hátsó sorban olyan polgárok független csoportját alkotjuk, akik fontos szerepet játszottak abban, hogy a radikális jobboldal ne alkothasson képviselőcsoportot ismét ebben a Házban. Szenvedélyes Európa-pártiak vagyunk, de pontosan ezért rendkívül csalódottak az Ön által bemutatott személyek minősége tekintetében. Alkalmaznánk olyan asszisztenst, aki úgy vigyorg, mint Günther Oettinger a YouTube-on az „Oettinger angolul beszél” című felvételen? Valószínűleg nem. A kompetencia szempontjából: foglalkoznánk-e azzal az osztrák biztossal, akinek semmiféle gyakorlata nincs a területén?

Barroso úr, számos olyan nagy tapasztalattal rendelkező képviselő van itt a Parlamentben, akivel Ön büszkélkedhetne. Van is Önnek egy ilyenje – egy svéd személyében, ez igaz. Mégis miért nem Karas urat akarja? Mért nem választott egy németet innen, azok helyett, akik most a rendelkezésére állnak? Mert nem engedik. Mert a Lisszaboni Szerződés ellenére még mindig korlátozva vagyunk, mert még mindig nem vagyunk annyira függetlenek, hogy szuverén döntéseket hozzunk – sem Ön, sem mi mint a Parlament.

Sajnos még mindig nem választhatjuk meg a biztosokat egyenként. Ez olyanfajta demokrácia, amilyen a miénk volt Ausztriában a XIX. században. Nem megfelelő annak az Európának, amelyre szükségünk van, amelyről álmodunk. Kérem, jól jegyezze meg: ha így folytatja, a nacionalisták, és valójában az Európai Unió ellenzőinek kezére játszik. Ehelyett több demokráciára van szükségünk.

Bruno Gollnisch (NI) . – (FR) Elnök úr, én is éppen így gondolom. Nagyon rövid leszek. Elnök úr, hölgyeim és uraim, Schulz úr említést tett rólam – nem név szerint, de eléggé pontosan utalt rám – mint olyan személyről, akit a francia bíróságok bűnösnek találtak revizionizmus bűntettében.

Szeretném elmondani Schulz úrnak, hogy téved, és neki is és az Európai Parlament egész mentelmi bizottságának is a rendelkezésére bocsátom a francia Legfelsőbb Bíróság, a Semmítőszék nagy jelentőségű határozatát, amely megsemmisítette a velem szemben kimondott valamennyi ítéletet, és amely kivételes ítéletében megállapította, hogy velem szemben mesterségesen összerakott, egyetlen kijelentéssé alakított mondattörödékek alapján emeltek vádat, továbbá hogy ez a kijelentés, amelyet politikai ellenfeleim tákoltak össze az említett módon, nem ütközik jogszabályba. Ez kivételesen ritka döntés, mivel a bíróság hatályon kívül helyezte az alsóbb fokú bíróság határozatát, és maga döntött az ügyben, ami igen ritka eset a francia Semmítőszék gyakorlatában. A határozat említett hatályon kívül helyezése és az ügyben a Semmítőszék által történő ítélethozatal jogrendszerünk történetében elsőként fordul elő a Dreyfus-ügy óta. Gollnisch úr tehát ugyanolyan ártatlan, mint Dreyfus.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót.)

Szeretnék még hozzátenni valamit. Nem mondtam, hogy Ashton bárónő kommunista. Azt mondtam, ő egyike azoknak a pacifistáknak, akiket Lenin szimpatizánsnak nevezhetett volna.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Köszönöm. Vélhetően ez csak egy személyes megjegyzés volt.

6.1. A Bizottság bemutatása (B7-0071/2010) (szavazás)

6.2. Az új Bizottság megválasztása (B7-0090/2010) (szavazás)

Elnök. – Szeretnék gratulálni az újonnan megválasztott biztosok testületének és Barroso elnök úrnak! Nagyon sok feladat áll előttünk, és mivel polgáraink nagy elvárással tekintenek az új Bizottság munkájára, ezért ideje, hogy a tettek mezejére lépjünk. Azonnal tájékoztatni fogom a Tanács soros elnökségét és az Európai Tanács elnökét a szavazás eredményéről és a 2014. október 31-éig megválasztott Európai Bizottság kinevezéséről. Köszönöm szépen, és még egyszer gratulálok!

(Taps)

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr! Az Európai Unió Tanácsának nevében szeretnék gratulálni Barroso elnök úrnak és a megválasztott Bizottságnak, emellett szeretném megköszönni az Európai Parlament támogatását és bizalmát.

A következő hónapokban és években a Bizottság és az Európai Parlament döntő szerepet tölt be az Európai Unió megoldásra váró ügyeiben, legyen szó a klímaváltozás kezeléséről, a biztonságról, a gazdasági globalizációról, a mostanihoz hasonló válság megelőzéséről, és a Lisszaboni Szerződés új kezdeményezéseinek és intézményeinek beindításáról (az európai polgári kezdeményezés, a szolidaritási záradék, és természetesen az Európai Külügyi Szolgálat).

A két intézmény valamennyi kérdésben kulcsszerepet játszik a következő években. A Tanács elvárja, hogy a Bizottság minden tőle telhetőt tegyen. A Bizottságnak megvan a befolyása – amely bár nem korlátlan, mint sokan hiszik –, de természetesen elegendő ahhoz, hogy számos kérdésben döntsön. Szeretnénk, ha gyorsan és bölcsen döntene, mivel ez az európai polgárok akarata. Az Európában tapasztalható intézményes bizonytalanság időszaka után elvárják tőlünk, hogy munkába álljunk, behozzuk a lemaradást, és a vezetés azonnal új politikai irányt vegyen, amely pontosan körvonalazza a XXI. századi Európa törekvéseit.

Szeretném elmondani, Barroso elnök úr, hogy beszédében Európa érdekeit képviselte, és a Tanács, valamint az Európai Parlament teljes mértékben támogatja Önt abban, hogy értékes Európát teremtsen, amelyet a Parlamentben képviselt polgárok közelebb érezhetnek magukhoz, mivel ők jelentik Európa szívét.

Elnök. – Megköszönöm López Garrido úrnak, Spanyolország külügyminiszterének a felszólalást. Köszönöm. Átadom a szót Barroso elnök úrnak.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr! Szeretném röviden kifejezni szívből jövő hálánkat a magam és a Bizottság tagjainak nevében a belénk vetett bizalomért. Büszkén és alázattal tekintünk új megbízatásunkra. Azt tapasztaljuk, hogy az európai politikai pártok támogatják elképzeléseinket, és ez egy nagyon fontos momentuma Európának: a bátorságra törekvés valódi kifejeződése.

Szeretném megköszönni a Tanács elnökének is biztató szavait. Úgy gondolom, hogy rendelkezésünkre állnak a munkavégzéshez szükséges feltételek. Egyetlen észrevételem azonban lenne. A szavazás során szárnyra keltek bizonyos hírek és vélemények, amellyel kapcsolatban az az álláspontom, hogy akik az Európai Uniót a totalitáriánus Szovjetunióhoz hasonlítják, azoknak fogalmuk sincs arról, milyen volt diktatúrában élni, mint ahogyan azt sem tudják, mi a demokrácia.

(Taps)

Az Európai Uniónak demokratikus Parlamentje van. Ilyen a demokrácia! Az Európai Unió Bizottságának képviselőit Önök, az európai polgárok megválasztott képviselői választják meg. Ez is demokratikus! Hisszük, hogy most, amikor a demokratikus legitimitás az Önök jóvoltából, a 27 európai uniós tagállam demokratikus kormányának szavazatával a kezünkben van, büszkén és teljes elszántsággal dolgozhatunk az Európai demokráciáért, egy olyan Európáért, amely a világbeke fáklója.

Elnök. – A szavazások órája lezárult, itt az ideje a gratulációnyilvánításnak.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Elnök. – Hölgyeim és uraim! A szavazáshoz fűzött indokolásokkal folytatjuk a napirendet.

Tizenhat tagállam kíván indokolást fűzni szavazatához. Szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy az eljárás értelmében írásban is benyújthatják indokolásukat, ami azt jelenti, hogy nem kell sietniük beszédükkel, mivel az indokolás pontjai részletesen szerepelnek az eljárási jegyzőkönyvben.

Első körben három szavazáshoz fűzött indokolás hangzik el az Európai Parlament és a Bizottság vonatkozásában létrejött keretmegállapodással kapcsolatban. Minden felszólalónak egy perc áll rendelkezésére.

7. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0091/2010

Clemente Mastella (PPE) . – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Az elfogadott keretmegállapodás értelmében jelentősen megnő az Európai Parlament szerepe, ami a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének köszönhető.

Barroso elnök úr! Bizalmat szavaztunk Önnek, és elvárjuk, hogy tiszteletet tanúsítson előjogaink iránt.

Különösen azt tartjuk fontosnak, hogy sokkal szorosabb legyen az együttműködés azért, hogy rendszeres párbeszéd jöjjön létre a két intézmény között. Ígéretnek vesszük az ülésteremben elhangzott kötelezettségvállalásokat: az alapvető kérdésekben és a fontos jogalkotási javaslatokra vonatkozó rendszeres párbeszéd intézményesítésére vonatkozó törekvéseket, az elfogadásukat követően valamennyi jogalkotási kezdeményezés gyakorlatban történő nyomon követésére tett vállalásokat.

Elnök úr! Intézményeink feladata, hogy úgynevezett „demokratikus módszer” alapján különleges partnerségben működjének Európa valódi érdekeinek meghatározása, megvalósítása, és mindenekelőtt védelme, érdekében. Nagyon nagy felelősséget ró ez a Bizottságra, és ránk is, az Európai Unió polgárainak közvetlen képviselőire.

Elnök úr! Ezek a célok sokkal nagyobb elkötelezettséget jelentenek mindannyiunk számára, akik a Bizottságban, a Parlamentben, a tagállami parlamentekben és kormányokban tevékenykedünk. Ilyen Európára van szükségük a polgároknak, ilyen Európát kell a következő öt évben megteremtünk számukra.

Bernd Posselt (PPE) . – (DE) Elnök úr! A Bizottság javára döntöttem, és nagy támogatója vagyok a keretmegállapodásnak is, amely óriási előrelépést jelent Európának. Ennek ellenére az állásfoglalás ellen szavaztam, mivel tegnap már a végleges szövegezése jutott csak el hozzánk, tehát nem volt alkalmunk megvitatni a pontjait, és mint tudjuk, az ördög a részletekben rejlik. Ennek okán szeretném leszögezni, hogy aggályaim vannak bizonyos részek szövegezésével kapcsolatban, többek között azzal a ponttal, amelyben az egyéni parlamenti képviselők kérdésfeltevésével kapcsolatos jogait tárgyalják, illetve a Bizottság és a Parlament esetleges, napirendre vonatkozó összehangolt együttműködésről szóló ponttal kapcsolatban, amire akkor van esély, ha a Bizottság részt vesz az elnökök értekezletén.

Ezért azt kérem, hogy a szöveg véglegesítése előtt korrigálják a vitás szövegrészeket. Helyesen állította az előző felszólaló, hogy a Parlament nagyobb befolyást kap. Szorosabb együttműködésre van szükség a Bizottsággal, de szerintem nincs szükség összehangolt együttműködésre. Nagyobb szabadságra van szükségünk, nem korlátozásokra, hiszen a nagyobb befolyás miatt demokratikusabb Parlamentre van igény.

Daniel Hannan (ECR) . – (FR) Elnök úr! Senki sem hiszi azt itt az ülésteremben, hogy az 500 millió európai polgárból a megválasztott 27 személy a legmegfelelőbb az európai biztosi feladatok ellátására. A Bizottságnak túlzottan nagy a befolyása. Európai végrehajtó szervként jogalkotói hatalommal bír. Hogy kik azok akiket ilyen befolyással ruházunk fel? Egy rakás korrupt küldött, akiket a tagállamok kormányai jelöltek jó szolgálataikért vagy éppen azért, hogy sakkban tartsák riválisaikat.

Itt van például Catherine Ashton, országom küldöttje. A francia kormány ellenzi kinevezését, mert nem beszél franciául. Elnök úr! Talán ez a legapróbb hibája. Ashton bárónő soha nem tapasztalta meg, milyen az, ha valakit választások útján delegálnak. Hogyan beszélhetünk Iránnak vagy Kubának a demokráciáról, ha egy olyan nőtől lesz uniós küldött, aki nem is választott képviselő? Catherine Ashton és föderalista cimborái úgy kezelnek bennünket, mint Európa-ellenes betyárokat, holott ha ő és atomfegyver-leszerelésért kampányoló barátai megnyerték volna a „csatát”, akkor Európa még mindig darabokban lenne, és több száz millió európai polgár még mindig marxista elnyomás alatt élne. Nincs olyan igaz szívű európai...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0071/2010

Viktor Uspaskich (ALDE) . – (LT) Természetesen én is szeretnék csatlakozni az előttem szólókhoz és gratulálni az új Bizottságnak és új képviselőinek. Ugyanakkor szeretném felhívni a figyelmet néhány olyan dologra, amelyek sem a képviselőcsoportok körében, sem a parlamenti plenáris ülések keretében nem kerültek megvitatásra: azaz elsőként a képviselők jelölésére. Saját képviselőcsoportomban leszögeztem, hogy csak azokból a jelöltekből válhatnak európai bizottsági képviselők, akiket a Parlament legalább kétharmada támogat. Ez az egyik dolog.

A másik dolog, amiről nem esett szó, és ami szerintem nagyon fontos kérdés, az az, hogy a Bizottságnak különös figyelmet kellene fordítania arra, hogy az Európai Unió területére ne importáljanak azokból az országokból árut, amelyek nem osztják az uniós értékeket. A környezettudatosság, a társadalmi fejlődés és

végül, de nem utolsósorban a demokratikus intézmények értékeire gondolok. Elsősorban ezeket a területeket kell finanszírozni, mivel az importárúknak köszönhetően drágulnak a hazai szolgáltatások és termékek, és saját üzletembereink nehezebb helyzetben lesznek.

Daniel Hannan (ECR) . – (FR) Elnök úr! Catherine Ashton és föderalista cimborái úgy kezelnek bennünket, mint Európa-ellenes betyárokat, holott ha ő és atomfegyver-leszerelésért kampányoló barátai megnyerték volna a „csatát”, akkor Európa még mindig darabokban lenne, és több száz millió európai polgár még mindig marxista elnyomás alatt élne. Nincs olyan igaz szívű európai vagy meggyőződéses demokrata, aki támogatná ezeket a képviselőjelölteket. Hiba lenne kizárólag az európai integrációs törekvéseik támogatása miatt megválasztani őket, hiszen a Ház saját magát minősítené ezzel.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0090/2010

Iva Zanicchi (PPE) . – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Örömmel adtam le szavazatomat az új biztosok testületére! Elégedett vagyok, mert szakavatott férfiakat és nőket látok, akik világos és pontos programmal rendelkeznek. Engedelmezzek, először is Tajani úrnak szeretnék sok sikert kívánni, mert szakértelmével valóban hozzá tud járulni az európai ipar fejlődéséhez.

Végezetül a Fejlesztési Bizottság alelnökeként szeretném hangsúlyozni, hogy Georgieva biztosjelölt asszony kitűnő benyomást tett rám. Igazán elkötelezett és tetterre kész jelölt, aki tökéletes referenciaszemélye lesz a Fejlesztési Bizottságnak. Sok sikert kívánok munkájukhoz!

Peter Jahr (PPE) . – (DE) Elnök úr! Az Európai Unió előtt álló hatalmas kihívásokat látva nagyon fontos, hogy hatékony Európai Bizottságunk legyen. A Parlament és a Bizottság közötti egyenlő elbánáson és bizalmon alapuló együttműködés életbe vágó a sikerhez. A ma elfogadott megállapodás igen fontos alapja lesz a közös munkának.

A Parlamentnek mostantól teljes döntési jogköre lesz, éppen ezért a Bizottsághoz és a Tanácshoz hasonlóan minden területen hangsúlyos szerepet kap. Ennek fényében, ésszerű határokig bizalmat szavazunk a Bizottság munkájának, és hathatósan közreműködünk tevékenységében. A SWIFT-megállapodás értelmében a Parlament mostantól szerepet kap a felmerülő kérdések megvitatásában. Azt szeretném kérni a Háztól, hogy a SWIFT-megállapodás pontjait újra vitassuk meg.

Alfredo Antonozzi (PPE) . – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! A Barroso vezette Bizottságra adtam le szavazatomat, mivel biztos vagyok abban, hogy merészséggel és elszántsággal néz majd szembe a gazdasági és pénzügyi válság okozta kihívásokkal.

Továbbá remélem, hogy néhány számomra igen fontos kérdéssel is foglalkozik majd az új Bizottság munkája során. Különösen a regionális politikára gondolok itt, amely igen fontos szerepet kap a területfejlesztésben, és amelynek támogatását semmiképpen sem szabad megnyirbálni az Európai Unió költségvetési reformját követően.

Remélem, hogy az ingatlanválság áldozatainak is jut támogatás a költségvetésből, mivel ez a probléma gyakran aggasztó méreteket ölt, különösen a peremtelepüléseken. Bízom abban, hogy a szociális bérlakási rendszer és a további ingatlanpolitikák támogatásához az új Bizottság megtalálja a szükséges pénzügyi eszközöket. Sok sikert kívánok ehhez a munkához!

Ryszard Czarnecki (ECR) . – (PL) Elnök úr! Hónapokkal ezelőtt teljes meggyőződéssel szavaztam Barroso elnök úrra, az Európai Bizottság elnökjelöltjére. Őszintén szólva nem volt más alternatíva. Sem a liberális nézeteket valló Verhofstadt, sem a föderalista jelölt, Juncker úr nem volt elfogadható jelölt. Ma, Barroso elnök úr egyik támogatójaként szomorúan mondom azt, hogy az általa elfogadott Bizottság számos gyengeséggel küzd a biztosokat illetően. Képviselőtársaimmal nem támogathatunk egy kezdő, a hivatását még csak most elsajátító bizottsági biztost. Ha egy nemzetközi kapcsolatok szakra járó hallgató így szerepelt volna a vizsgán, ahogy a jelölt a meghallgatáson, páros lábbal rúgták volna ki a szobából. Lengyelországban minden vizsgán megbukna. Nem támogathatok egy olyan Bizottságot, amelyben a dán biztos be akarja záratni a szénbányákat – többek között a lengyelországi szénfejtőket is. Ez a másik oka annak, hogy tartózkodtam szavazásakor. Meggyőződésem, hogy a Bizottság körül rengeteg a tisztázatlan kérdés, és hogy figyelemmel fogjuk követni a munkáját.

Joe Higgins (GUE/NGL) . – Elnök úr! Az Európai Unió új Bizottsága ellen szavaztam, mert ugyanazt a jobboldali neoliberális politikát fogja folytatni, amely a tagállamok kapitalista gazdaságainak súlyos válságát

eredményezte. Ez az „állítólag” új Bizottság ugyanaz a régi, begyepesedett társaság, amelynek élén a neoliberális Barroso páváskodik.

A liberalizációs és privatizációs intézkedések bevezetése, amelyek őszintén szólva az európai nagykapitalisták parancsára születtek, katasztrofális következményekkel járnak a munkavállalókra nézve, és tömeges munkanélküliséget, és az életszínvonal romlását eredményezik. A görögországi és írországi válság kapcsán kiderült, hogy az Európai Bizottság vezetése arra az álláspontra jutott, hogy a munkavállalóknak kell a válság okozta károkért fizetniük, míg a bankárok és a tőzsdeügynökök kibújhatnak a felelősség alól. Az európai munkavállalóknak és szegényeknek együttes erővel kell fellépniük ez ellen a katasztrofális politika ellen a demokratikus és szocialista Európáért, de ez a szándék ellentétes az új Európai Bizottság politikájával.

Frank Vanhecke (NI) . – (NL) Mivel csak nagyon kevés idő áll rendelkezésemre, ezért csak néhány okát mondanám el annak, ami miatt nem támogatjuk az új Európai Bizottságot. Az egyik oka az, hogy a mostani Bizottság továbbra is segédkezik az iszlamista Törökország csatlakozásához, noha ezt az európai többsége – akiknek ez idáig nem volt lehetőségük véleményüknek hangot adni – ellenzi.

A másik oka pedig az, hogy a Bizottság továbbra is milliók bevándorlása mellett érvel, sőt, több tízmillió Európán kívüli munkavállaló hosszú távú berendezkedését teszi lehetővé egy olyan kontinensen, ahol már így is rengeteg munkanélküli él. Továbbá, mint ahogy az a meghallgatások során kiderült, az új európai biztosok egyike sem óhajt semmit tenni a demokrácia hiányosságainak pótlására.

Ez elég ok arra, hogy ne szavazzunk az új Európai Bizottságra.

Francesco Enrico Speroni (EFD) . – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Ez idáig nem kaptunk végleges és kielégítő választ az új Bizottságtól arra, hogy milyen módon kívánják megfékezni az illegális bevándorlást az Európai Unióban. Már ez elegendő lenne ahhoz, hogy megvonjuk bizalmunkat a Bizottság munkájától és programjától.

Van azonban egy másik tény is. A Bizottság, de elsősorban az elnöke, vonakodik elfogadni a Parlament jogalkotási javaslatait. Ezzel bizonyos tekintetben megsértik a demokrácia intézményét, de legalábbis annak látszatát keltik. Csak minket, európai parlamenti képviselőket választanak közvetlenül a tagállamok polgárai. Ha nem élünk kezdeményezési jogainkkal, vagy nevetség tárgyává tesszük ezeket a jogokat – még akkor is, ha ez a Lisszaboni Szerződés 255. bekezdése értelmében szankciókat von maga után – nem szavazhatunk bizalmat Barroso elnök úrnak és biztosainak.

Syed Kamall (ECR) . – Elnök úr! Ha végignéznünk a jelölteken, akik ma korábban előttünk álltak, legtöbbünk – függetlenül a politikai beállítottságtól – azt mondja, hogy sokan nagyon jól szerepeltek, néhányan jobban is szerepelhettek volna, mások pedig rosszul vagy nagyon gyengén muvikkáztak. Sajnos a jelöltek közül néhányan nem válaszoltak a múltjukkal kapcsolatos kérdésekre sem. Az Európai Parlament képviselőiként nem áll módunkban egyéni jelöltekre szavazni, csak arra van lehetőségünk, hogy az összes biztosjelöltre szavazzunk. Ez nagyon sajnálatos dolog, és ezért döntöttem úgy, hogy tartózkodom.

Meghallgattuk Barroso elnök úr beszédét egy olyan Európáról, amely válaszlépéseket fontolgat a válság ellen. Ha Európának komolyan ez a szándéka, akkor arra kell törekednünk, hogy ne hozzunk még több felesleges rendelkezést. Minden irányelvet és rendeletet szigorú hatásvizsgálatnak kell alávetnünk. Itt van példának okáért az alternatív befektetésialap-kezelőkről szóló irányelv egy pontja, amelynek értelmében csökkenteni kell az európai vállalkozóknak járó támogatás mértékét, aminek az lesz a következménye, hogy az Európai Unió gazdaságát fellendítő szereplők kivonulnak a piacról, és kevesebb pénzt fektetnek be a fejlődő országok gazdaságaiba. Nagyon szeretném, ha csökkenne a feleslegesen elfogadott rendeletek száma!

Nirj Deva (ECR) . – Elnök úr! Engem Anglia dél-keleti régiójának választói választottak meg azzal a céllal, hogy reformokat foganatosítsak az unióban. A 27 biztosra leadható egyetlen tömbszavazat csupán üzlet, nem reform, átlátható politika, számadási kötelezettség vagy felelősségvállalás. Barroso elnök úr és néhány biztos, akikkel már korábban is dolgoztam együtt, természetesen élvezik a bizalmamat. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a biztosok egész testületére szavaznák. Valamennyi biztos páratlan jelentőséggel bír a politika történetében. Az állítólagos demokráciában senki másnak nincs lehetősége arra, hogy indítványozza, törvénybe iktassa és végrehajtsa ugyanazt a törvényt anélkül, hogy arra őt magát bárki felruházta volna. Elnök úr! Ez teljességgel elfogadhatatlan, ezért döntöttem úgy, hogy tartózkodom.

Philip Claeys (NI) . – (NL) Az új Bizottság ellen szavaztam, mivel semmi sem utal arra, hogy az átlag európai polgárok és uniós intézmények – különösen az Európai Bizottságra gondolok – közötti szakadékot áthidalná.

Részt vettem a korábbi, bővítésért felelős európai biztosnak a Külügyi Bizottság előtt lezajlott meghallgatásán, amelynek során nyilvánvalóvá vált többek között az, hogy kész a nem európai Törökország csatlakozásával kapcsolatos ellenérzéseket szőnyeg alá söpörni az öt évvel ezelőtti helyzethez hasonlóan.

Az új Bizottság emellett támogatja a gazdasági migráció erősödését, és sokkal nagyobb befolyást kíván szerezni, ami a Lisszaboni Szerződés alapján kifejezetten szegényteljes, ráadásul közel sem megnyugtató perspektívát vázolna fel számunkra.

Gerard Batten (EFD) . – Elnök úr! A Bizottság ellen szavaztam, mivel nem szeretném, ha bármilyen összetételű Európai Bizottság kerülne irányító szerepbe, mindazonáltal e Bizottság ellen különösen sok indok szól. A leendő biztosok közül sokan tagjai voltak a kommunista pártnak, vagy legalábbis összeköttetések voltak kommunistákkal. Itt van például Barroso elnök úr, Šefčovič biztos, Füle biztos, Piebalgs és Potočnik biztos, csak hogy néhányat említsek. Catherine Ashton az atomfegyver-leszerelési kampány „kincstárnoka” volt, ami egy fokkal jobb, mint akármilyen kommunista szerveződés tagjának lenni, noha a kampány finanszírozásának jó részét a szovjet bloktól kapta.

Nem találok alkalmasnak arra, hogy külügyi és védelmi politikai feladatokat lásson el. A tiszteletreméltó bárónő azon munkálkodott, hogy saját hazája védelmi politikáját gyengítse akkor, amikor a legnagyobb nukleáris fenyegetettségnek voltunk kitéve. A Bizottság az Európai Unió új *de facto* kormánya. Európa szemellenzővel menetel a katasztrófa felé. Kommunistákat, cinkosokat és hazaárulókat választottunk meg.

Seán Kelly (PPE) . – Elnök úr! Örömmel szavaztam az új Bizottságra, mivel az adott körülmények között és a szabályozások alapján ez volt a helyénvaló. Bizottságra van szükségünk, és most már van is egy.

Ugyanakkor néhány képviselőtársam felvetette – megjegyzem, jogosan – hogy a biztosokat egyéni érdemeik szerint kellene megválasztani, ahelyett, hogy tömbszavazással az egész Bizottságra szavazunk. Egy focicsapat is a tehetséges játékosoktól válik jó csapatná. Minden játékost saját érdemei és teljesítménye alapján választanak ki, hogy aztán a lehető legtöbbet hozzák ki magukból a csapatban. Szerintem meg kellene reformálnunk a jelenlegi szabályozást, hogy a legközelebbi választások során a biztosokat egyéni érdemeik alapján választhassuk meg. Ezáltal minden tagállam a lehető legalkalmasabb és legfelkészültebb jelöltjét küldené, aki a lehető legjobban teljesítene a megbízatása során. Szerintem sokkal jobb csapatunk lenne így. Addig is, nagy várakozással tekintek a következő öt évben elvégzendő közös munka elé.

Paul Rübig (PPE) . – (DE) Elnök úr! Örülök, hogy a Parlament közel teljes egyetértésre jutott a kérdésben. Erős Európát szeretnénk! Közös álláspontunk erőssé tesz bennünket, ezért örülök, hogy az új Bizottság megválasztásának ennyire pozitív kimenetele lett. Végző soron csak egy hatékonyan tevékenykedő Európából válhat szociális felelősséget vállaló közösség. A Bizottság világos állásfoglalással bír e tekintetben, mivel végül is csak az szétsztható, ami már rendelkezésünkre áll. Éppen ezért fontos, hogy az oktatásra, infrastruktúrafejlesztésre és a kutatásra irányítsuk figyelmünket Európában.

Viszonylag könnyű elszegényedni a mai világban, azonban sokkal nagyobb kihívás a szegényekből gazdagokat csinálni. Ez maradjon Európa célkitűzése.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0091/2010

Zigmantas Balčytis (S&D) , *írásban*. – A Parlament és a Bizottság intézményközi kapcsolatai nem a Lisszaboni Szerződésben megszabott irányba haladnak. Mi, parlamenti képviselők, világos üzenettel állunk a Bizottság elé: az Európai Parlament többé nem csupán megfigyelő lesz, hanem a jövőben aktívan részt vesz Európa politikájának alakításában. A közösségi szintű szabályalkotási intézkedések következetlenek, és teljesen megbénítják Európát a váratlan helyzetekben, és az ilyen szituációkban képtelenek vagyunk hathatós és összehangolt válaszokkal reagálni. A Bizottság elnöke elkötelezte magát arra, hogy a Bizottság az Európai Parlamenttel nyílt, átlátható és konstruktív kapcsolatot építsen ki, hogy a két intézmény együtt világos és megvalósítható politikát, valamint jobb minőségű jogalkotási törekvéseket fogantosszon. Itt az ideje, hogy Barroso elnök úr emlékezzen ígéreteire, és biztosítsa, hogy a keretmegállapodás világosan tükrözze az Európai Parlament elvárásait.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D) , *írásban*. – (LT) Támogatom a keretmegállapodást, mivel a Bizottság és a Parlament közti együttműködés létfontosságú az Európai Unió stabilitásának megteremtésében, és munkájának hatékonyabbá tételében. A megállapodás értelmében abban az esetben, ha jogalkotási kezdeményezést nyújtanak be az Európai Parlamentbe, az Európai Bizottságnak egy hónapon belül válaszolnia kell a

kezdemenyezésre, és egy éven belül használható uniós szabályozást kell belőle készítenie. Az Európai Uniónak részletesen meg kell indokolnia döntését, ha elutasítja a várt kezdeményezés jogszabályba történő áttüztetését. Ez idáig csak az Európai Bizottságnak állt módjában jogalkotási kezdeményezést benyújtani, azonban a Lisszaboni Szerződés kiköti, hogy a jövőben az európai parlamenti többségnek is joga van európai uniós jogszabályokat alkotni. A Parlament és a Bizottság már a kezdetektől közösen dolgozik majd azon, hogy a polgárok kezdeményezéseiből jogszabályok szülessenek. Nemzetközi szerződések aláírásakor is kikéri majd az Európai Parlament képviselőinek véleményét. A megállapodás értelmében a Parlament megfigyelői szerepet kap az Európai Unió nemzetközi tárgyalásaiban, és több információhoz jut a nemzetközi szerződésekkel kapcsolatban.

Andrew Henry William Brons (NI), *írásban*. – A javaslat következő pontjaival értünk egyet: a Parlamentnek jogában áll részt venni az egyeztetéseken és információkat kapni a Bizottság terveiről; a Bizottság és a Parlament elnöke rendszeres párbeszéd keretében egyeztet egymással; a polgárok kezdeményezéseit közös ügynek tekintjük; hatásvizsgálatok elvégzésével a bevezetés előtt álló jogszabályokkal kapcsolatban; nem kötelező erejű jog (az ún. soft law) használatával (tán a szankcionális jogok helyett?). Amivel nem értünk egyet: az irányelvek bevezetésére megszabott, kötelezően betartandó határidőkkel és az Európai Unió és tisztviselőinek szerepét felmagasztaló megfogalmazással.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *írásban*. – (PT) Örömmel fogadom a ma elfogadott, állásfoglalásra irányuló indítványt az új politikai keretmegállapodás keretében, amely szabályozza az Európai Bizottság és az Európai Parlament közötti intézményes kapcsolatokat, és amely megerősíti a Lisszaboni Szerződés alapján a Parlament befolyását és jogkörét.

A megállapodás aláírói elsősorban arra vállaltak kötelezettséget, hogy a Bizottság az egyenlő bánásmód elve alapján egyenlő félként tekintsen a Parlamentre, és hogy a Tanács szerepet kapjon a megfogalmazott intézményi egyensúly megteremtésében.

A dokumentum a Bizottság és a Parlament közötti rendszeres párbeszéd fontosságát is kiemeli, amely az elnökök értekezletén, a bizottsági elnökök értekezletén és a biztosok testületének értekezletén való részvételben is megnyilvánul.

Mindazonáltal a plenáris üléseken bevezetendő „kérdések órája” alkalmat ad a végrehajtó testület elszámoltathatóságára.

Edite Estrela (S&D), *írásban*. – (PT) Az Európai Parlament következő parlamenti időszakra érvényes, felülvizsgált keretmegállapodásról szóló állásfoglalása mellett tettem le a voksomat, ami nagyon fontos, nemcsak a megállapodás szimbolikus jelentősége miatt, – hiszen világosan kifejezi az európai intézmények közötti szoros együttműködésre tett kísérletet – hanem a tartalma miatt is, amely meghatározza a felek kötelezéseit, akik így hatékonyabban vehetik fel a küzdelmet a jövőbeni kihívásokkal szemben, és a polgárok problémáira is megfelelő megoldásokat nyújthatnak.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Az Európai Parlament gyakran került éles konfliktusba a Bizottsággal és a Tanáccsal, ezért olyan szerephez kényszerült, amelyben már kész döntéseket kellett ratifikálnia. Ez a helyzet, amelyet a Ház kifogásolt, egyenlőtlenségeket szült a három vezető európai intézmény együttműködésében. Nagyon lényeges, hogy a Parlament, amely egyre többször kap a Bizottsággal egyenlő jogköröket a döntéshozó folyamatokban, megérdemli ugyanazt a kitüntetett figyelmet, amellyel a Bizottság a Tanácsra tekint.

Remélem, hogy ahelyett, hogy csak felszínes változtatásokat végeznénk, a felülvizsgált keretmegállapodás felgyorsítja majd az Európai Parlament és a Bizottság közötti eljárásokat, a szorosabb együttműködés és hatékonyabb és gyorsabb információcsere jegyében, amelynek során idejekorán figyelembe veszik a tagállamok megválasztott képviselőinek véleményét. Az előkészületeket látva hiszem, hogy ez lehetséges.

Éppen ezért az Európai Bizottság elnökének az a törekvése, hogy a Parlament és a Bizottság között speciális partnerség jöjjön létre teljesen indokolt. Remélem, hogy ez a törekvés nem csak virágzó, de gyümölcsöző is lesz.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) A Lisszaboni Szerződés uniós intézmények működésére vonatkozó és a döntéshozó folyamatokban foganatosított felelősségmegosztási előírásainak alapján fontossá vált egy olyan eljárás mód kialakítása, amely megfelelő és hatékony információáramlást szavatol és biztosít az európai integráció megszilárdítására és elősegítésére kidolgozott stratégiákkal kapcsolatosan. Annak a lehetősége, hogy a jogalkotási és szabályozási anyagok összeállítását egyeztetések előzzék meg, a felek szoros együttműködését, az elgondolások, projektek és perspektívák hathatós összehangolását és a

határozattervezetek szövegezésének tökéletesítését segíti elő. Ily módon elkerülhetővé válnak a szövevényes igazgatási és bürokratikus eljárások, különösen az állásfoglalások eredménye és kijavítása tekintetében, amivel megelőzhető a javaslatok és ellenjavaslatok többszöri, felesleges megfogalmazása.

Ez olyan megállapodás, amely megszilárdítja az európai intézmények közötti együttműködést, garantálja, hogy a Bizottság az egyenlő bánásmód elve alapján egyenlő félként kezelje a Parlamentet és a Tanácsot. Ezek okán nagyon lényeges, hogy a keretmegállapodást gyorsan végrehajtsák, és fontos, hogy az intézményi együttműködés hatékonyságának növelése érdekében az intézmények folyamatosan visszajelzést kapjanak munkájukról.

Robert Goebbels (S&D), *írásban*. – (FR) Az Európai Parlament és Bizottság keretmegállapodásának megszavazásánál tartózkodtam. A Parlamentnek, mint jogalkotó intézménynek, tartózkodnia kellene attól, hogy túlzott befolyást szerezzen a Bizottság terhére. A teljes Szerződés, és semmi más, csak a Szerződés: így rövidíti meg a Parlament a Bizottság kezdeményezési jogát. Buzek elnök úr szavaival élve: „Még egy lépést tettünk abba az irányba, hogy a képviselők jogalkotási kezdeményezéseket nyújthassanak be”. Ha eljön az ideje annak, hogy a képviselők jogalkotási kezdeményezéseket gyakoroljanak, minden lobbista csoport megtalálja majd azt a képviselőt, akit dróton rángathat érdekei érvényesítéséhez. Szeretném, ha a már bevált közösségi módszernél maradnánk – továbbra is a Bizottság legyen a közös európai érdekek őre és bírja –, amely alapjául szolgál a jogalkotási kezdeményezések benyújtásához szükséges kizárólagos jogoknak. A bizottsági és parlamenti testületek között sorra kerülő ülések számának növelése nem eredményez hatékonyabb európai politikát.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *írásban*. – Én is a Parlament és a Bizottság között létrejött keretmegállapodás mellett szavaztam. Most, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépett, a Ház az eddigieknél sokkal nagyobb befolyásra tett szert, ezért a Bizottsággal közös munkánkat is eszerint kell alakítani. Az új megállapodásnak különösen azt a szakaszát üdvözlöm, amelynek alapján a Bizottság elnökétől teljes beszámolási kötelezettséget várnak el abban az esetben, ha a Ház akármelyik biztostól megvonja a bizalmát. Mivel ma az új Bizottság mellett szavaztam, ezért teljes mértékben elutasítom azt, hogy a Parlament csak a Bizottság egészét fogadhatja vagy utasíthatja el. Szívesen látunk minden olyan eljárást, amely egyéni elszámolási kötelezettséget ró a biztosokra.

Elisabeth Köstinger (PPE), *írásban*. – (DE) Nem korlátozás nélküli felhatalmazást, hanem a bizalom megszavazását jelenti az, hogy az új Bizottság egyenrangú félnek tekinti az Európai Parlamentet. Végre megkezdhetjük a munkát egy hozzáértő Bizottsággal. Az Európai Parlament szerepe megerősödött a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével és a ma elfogadott, a két intézmény közötti kapcsolatokat és együttműködést megerősítő keretmegállapodással, amelyben az Európai Parlamentet a Bizottsággal egyenrangú partnernek tekintik. Ezt a döntést nagy örömmel fogadtam. Ezzel leraktuk a jövőbeni együttműködés alapjait, és egyenlő félként ragaszkodni fogunk ahhoz, hogy valóban párbeszéd alakuljon ki a két intézmény között. Vélhetően a Bizottság érdekében áll majd, hogy a hatékonyabb munkavégzés érdekében a Parlamentet idejekorán bevonja a jogalkotási kezdeményezésekbe, ami az európai polgárok és az aktív demokrácia érdekeit szolgálja.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *írásban*. – (FR) Az Európai Parlament képviselőit általános választások keretében választják meg, akik ily módon az európai polgárokat képviselik. Éppen ezért elképesztőnek tartom, hogy az elnökök értekezletének könyörögnie kell azokért az információkért, amelyekbe a Bizottság és a Tanács betekintést nyerhet, és azért, hogy a Parlament részt vehessen e két intézmény ülésein, holott képviselőik szívesen látott vendégek a parlamenti üléseken! Miért nem ragaszkodik a Parlament ahhoz, hogy a Bizottság kérés nélkül elfogadja javaslatait? Miért fogadja el a Parlament, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyhatja, ha egy képviselővel szemben megvonják a bizalmat? Miért fogadja el a Parlament, hogy nem tehet kötelező erejű véleményt, ha a Bizottság változtat a munkafolyamatain?

Miért nem követeli meg, hogy javaslatot tessen a biztosok személyére? Miért fogadja el, hogy csak megfigyelőként vehet részt a nemzetközi konferenciákon? Az egy dolog, hogy a Lisszaboni Szerződés értelmében „árnyékpárlament” jön létre, de hogy ehhez a sületlenséghez még beleegyezésünket is adjuk, az egyszerűen hihetetlen. Tekintettel a francia polgárok által jelölt képviselő méltóságára, a döntés ellen szavazok.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével fontossá vált egy új, az Európai Parlament és a Bizottság közötti kapcsolatokra irányadó keretmegállapodás megvitatása. A ma óriási többség mellett jóváhagyott állásfoglalásra irányuló indítvány azt az új és nagyon fontos szerepet tükrözi, amellyel az Európai Parlament rendelkezni fog. A Lisszaboni Szerződés szelleme egyértelműen kifejeződik ebben a dokumentumban azáltal, hogy bővíti a Parlament felelősségi köreit, a Parlament és a Tanács tekintetében

egyenlő bánásmódot, valamint a Parlament számára – különböző kérdések tekintetében – új előjogokat vezet be. Ebből a szempontból a jóváhagyott indítvány pozitív irányba mélyíti el az Európai Unió alkotmányos folyamatát.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Az Európai Parlament és a Bizottság közötti felülvizsgált keretmegállapodásról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány a következő parlamenti ciklus tekintetében néhány ésszerű kiindulópontot tartalmaz. Ezek közül van, amelyik arra kötelezi a Bizottságot, hogy az egyenlő bánásmód elve alapján egyenlő félként tekintsen a Parlamentre, valamint megszabja a Bizottságnak a jogalkotási kezdeményezések benyújtására vonatkozó, betartandó határidőket.

Mindazonáltal elfogadhatatlan és értelmetlen a Bizottság elnökének az a kötelessége, hogy a Parlament kérésére lemondásra szólítsa fel a biztosokat. Ennek csak akkor lenne értelme, ha a voksolás során egyéni biztosokra is le lehetne adni a szavazatokat, nem csupán a Bizottság egészére. Ez az oka annak, hogy az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam.

Birgit Schnieber-Jastram (PPE), *írásban*. – (DE) Sajnálatosnak tartom, hogy a keretmegállapodásban nem hivatkoznak az Európai Parlament ellenőrző mechanizmusaira, és hogy a megállapodás egyes részeiben nem határozták meg világosan a két intézmény közötti hatáskörmegosztás elveit. Ezért a tartózkodás mellett döntöttem.

Nuno Teixeira (PPE), *írásban*. – (PT) A Lisszaboni Szerződés új intézményi egyensúlyt teremt, és a többi intézményhez képest az eddigieknél sokkal több jogkörrel ruházza fel az Európai Parlamentet. A keretmegállapodás partnerségi viszonyban szabályozza a Parlament és a Bizottság mindennapi kapcsolatait, amit most a Lisszaboni Szerződésben szereplő új szempontokhoz igazítanak. A közös együttműködés kiindulópontját a Bizottság nemrég megválasztott elnökének, José Manuel Durão Barroso úrnak az ígéretei és az Európai Parlament és a Bizottság közötti különleges partnerségre tett javaslata képezik. Üdvözlendőnek tartom azt a kérést, hogy a Bizottság rövid átfutási idővel reagáljon minden jogalkotási kezdeményezésre, mivel ez tükrözi az Európai Parlament társjogalkotóként betöltött megnövekedett szerepét, különösen olyan területeken mint például a regionális politika. Azt is rendkívül fontosnak tartom, hogy a megállapodás garanciát tartalmaz arra, hogy Bizottság alkalmazni fogja a Parlamentre és a Tanácsra az egyenlő bánásmód alapelvét, valamint hogy a jogalkotási program és az éves munkaprogram elkészítése és végrehajtása során nagyobb fokú intézményközi együttműködésre számíthatunk a jövőben. Az előbb említett okokból, és mindenekelőtt azért, mert mindez megerősíti az Európai Parlament szerepét és új lendületet ad az Európai Uniónak, az állásfoglalási indítvány mellett szavaztam.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), *írásban*. – (PL) Az Európai Parlament és a Bizottság között létrejött keretmegállapodás sok fontos elemet tartalmaz. Az egyik ilyen elem a Parlament és a Tanács az egyenlő bánásmód elvén alapuló megítélése, ami megerősíti az Európai Unió demokratikus felhatalmazását. A Parlament egyúttal szerepet kap a Bizottság által előterjesztett jogalkotási kezdeményezések ellenőrzésében, aminek köszönhetően nagyobb befolyása lesz a törvényalkotási folyamatra.

A megállapodás külön rendelkezik a megfelelési táblázatok közzétételéről – amire a belső piaci eredménytábláról szóló jelentésben javaslatot tettem –, illetve legfeljebb két éves időkeretet határoz meg a benyújtott irányelvek végrehajtására. Így van esély arra, hogy a közös piac megvalósítására irányuló törekvések a vártnál hamarabb megvalósuljanak. A megállapodás erősíti a közösségi szemléletet és javítja a két intézmény közötti együttműködést, további arra is kötelezi az intézményeket, hogy működésükkel az Európai Unióból valódi közösséget kovácsoljanak.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *írásban*. – (RO) Az Európai Parlament és a Bizottság között következő parlamenti időszakra vonatkozóan létrejött, felülvizsgált keretmegállapodásról szóló európai parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam, mivel véleményem szerint a megállapodás alapvető fontosságú az Európai Parlament és az új Bizottság együttműködéséhez. Az európai intézményeknek az európai polgárok érdekében gondoskodniuk kell a közösségi módszer hatékony alkalmazásáról. A Lisszaboni Szerződés értelmében, amely új intézményi egyensúly teremt, az Európai Parlament felkérheti a Bizottságot jogalkotási javaslatok benyújtására, az utóbbinak pedig a Parlament kérésétől számított egy éven belül be kell nyújtania a vonatkozó jogalkotási javaslatot. A Parlament hatásköreinek kibővítése, az intézményközi együttműködés és az egyszerűbb uniós jogalkotási metódus előmozdítása biztosítja azt, hogy az Európai Unió hatékonyabb jogalkotási folyamatokra támaszkodva végezheti munkáját, és az európai polgárok a jövőben tevékenebben és közvetlenebb módon részt vehetnek az európai jogalkotásban. A Bizottságnak kötelessége a Lisszaboni Szerződésben előírt eljárások és feltételek szabályozása, amelyek révén az Európai Unió polgárai felkérhetik a Bizottságot arra, hogy számukra fontos kérdésekben jogalkotási javaslattal éljen.

Anna Záborská (PPE) , *írásban.* – (FR) Ma, a 2010. februári plenáris ülésen veszi kezdetét az az intézményi együttműködés, amely az elkövetkező öt évben is folytatódni fog. Bár a Parlament rögtön az európai parlamenti választások után megkezdte belső munkáját, és gyorsan döntött a felelős tisztségekről és a belső szabályzatáról, időbe telt, hogy a Lisszaboni Szerződés rendelkezései alapján végrehajthassuk a Tanáccsal és a Bizottsággal közös együttműködésre vonatkozó szabályokat. A jövőbeni biztosok kinevezésének párhuzamos folyamata mindenképpen elősegítette a jogalkotási kezdeményezés jogának bevezetését, amely joggal az Európai Parlament mostantól rendelkezik. A továbbiakban a Bizottságnak jelentést kell készítenie az Európai Unió működéséről szóló szerződés 225. cikke szerinti a jogalkotási javaslatokat tartalmazó jelentés elfogadása nyomán felmerülő jogalkotási kezdeményezések gyakorlati nyomon követéséről. Ha az Európai Parlament egyszerű többséggel kéri ezt, akkor a Bizottság köteles egy éven belül jogalkotási javaslatot benyújtani vagy fel kell vennie a javaslatot a következő évi munkaprogramjába. Minden jóakarátú embert arra kérek, hogy szorosan kövesse figyelemmel a Parlament munkáját, mivel nyilvánvaló, hogy a parlamenti képviselők ezt a rendelkezést különösen a társadalmi etika egyetemese értékeivel kapcsolatban fogják alkalmazni.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0071/2010

Andrew Henry William Brons (NI) , *írásban.* – Egyeseket talán meglep, hogy támogatjuk a GUE/NGL képviselőcsoport állásfoglalási indítványát. Míg a képviselőcsoport Európai Unióra vonatkozó egyes bírálataival egyetértünk, abban különbözik a véleményünk, hogy az Európai Uniót minek kellene felváltania. Ideológiánk is teljesen eltér egymástól. Mi hazafiak vagyunk, akik a nemzetállamok szuverenitását tartjuk szem előtt. Ők internacionalisták. Mi egy némileg szabályozott, magánvállalkozás-alapú rendszerben hiszünk, amelyben rendelkezünk némi befolyással a közszolgáltatások terén is, míg ők valószínűleg sokkal nagyobb állami befolyásnak engednének teret. Egyetértünk azzal, hogy el kell utasítani a neoliberális gazdaságpolitikát. Egyetértünk azzal is, hogy nagyobb társadalmi igazságosságra van szükség (noha a pontos meghatározásokat illetően eltérhet a véleményünk), és hogy kritikusnak kell lennünk egyes biztosok kibúvókat kereső, zavaros és elfogadhatatlan válaszaival kapcsolatban. Viszont örömmel szavazunk együtt bárkivel, ha egyetértünk a javaslataikkal.

Carlo Casini (PPE) , *írásban.* – (IT) A Bizottság mellett leadott voksomat hangsúlyozandó, szeretném nyomatékosítani Barroso elnök úr elhangzott szavait, amelyek egy sokkal egységesebb és nagyobb befolyással rendelkező Európát vetítenek elő a következő, öt éves időszakra.

Beszédének elején felidézte az európai egység alapvető értékeit, amelyek közül a legfontosabb az emberi méltóság értéke. Szavaival teljes szívből egyetértünk, noha a „méltóság” szó jelentése ma már nem egyértelmű, mivel nemcsak az élethez és az egyenlőséghez való jogot jelenti, hanem a társadalom legsérülékenyebb csoportjainak hátrányos megkülönböztetését és a nekik okozott bajokat, sőt, a halál igazolását is. Remélem, hogy a Bizottság a következő öt évben munkájával visszahozza a méltóság eredeti, negatív felhangoktól mentes értelmét.

Szimbolikus jelentéssel bír, hogy a múlt év december 15-én, abban az időszakban, amikor az új Bizottság megalakításán dolgoztunk, 17 európai ország ötszáz ezer polgára petíciót nyújtott be, amelyben arra kérték az Európai Unió intézményeit, hogy döntéseik során mindenkor vegyék figyelembe az Alapjogi Chartát a minden embert megillető egyenlő méltóság eszméje alapján.

Diogo Feio (PPE) , *írásban.* – (PT) Az új Bizottság mellett szavaztam, mivel tisztában vagyok a Bizottság Európai Unióban betöltött szerepének a fontosságával, és azzal az egyre nagyobb szerepével, amelyre a jogalkotási kezdeményezések benyújtásával tett szert. Portugál állampolgárként szeretném kifejezni abbéli örömet, hogy a Bizottság elnöki székében ismételten honfitársam, José Manuel Durão Barroso ülhet, aki az előző ciklus során is bebizonyította rátermettségét.

Ismervén a közelmúltban felszínre került nehézségeket, ugyanakkor reménykedve tekintve egy jobb jövő felé az Európai Unió és az európai projekt számára, sok sikert kívánok neki és csapatának.

José Manuel Fernandes (PPE) , *írásban.* – (PT) Tekintettel a szubszidiaritás elvére, valamint különböző tagállamok képviselőire és egyenlő jogaira, szeretném hangsúlyozni a Európai Bizottság tagjai közötti felelősség- és hatáskörmegosztás fontosságát. Mivel a tagállamok között egyre szorosabb az együttműködés és mivel megnőtt az Európai Unió globális intervenciók képességének jelentősége, nincs értelme felosztani a különböző stratégiai és politikai döntéseket az európai intézmények között.

Valamennyi új biztos meghallgatására sor került az Európai Parlament előtt, amelynek keretében a jelöltek kifejehtették elvárásaikat és ismertethették a hatáskörükbe tartozó projekteket. Mindannyian hangsúlyozták

az Európai Bizottság hatáskörei és portfóliói közötti felelősségmegosztás fontosságát. Ez a szemlélet ahelyett, hogy a biztosok alkalmatlanságát hangsúlyozná vagy a prezidencializmusra utalna, erősíti az együttműködés szellemét, amelyet az együttműködni kész – az Európai Unió megszilárdítása érdekében hathatós párbeszédre képes – vezetőség is támogat. A fentiekre tekintettel az állásfoglalási indítvány ellen szavaztam.

João Ferreira (GUE/NGL) , *írásban*. – (PT) Az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja által előterjesztett állásfoglalás tartalmazza azokat a fontos szempontokat, amelyek alapján méltattuk a Parlamentnek bemutatott biztosok testületét, ugyanakkor ismertet néhány alapvető okot arra, hogy miért nem szavaztunk a Bizottságra: ez részben a Bizottság elnöke által bemutatott program miatt történt így – amit természetesen a biztosok többsége fenntartások nélkül magáénak érez, és védelmébe vett a Parlament előtt zajlott meghallgatásokon –, mivel e program a korábbi ciklusban már megbukott neoliberális politikát viszi tovább; másrészt amiatt, mert ezt az összetételű Bizottságot választották meg a program megvalósítására, olyan stratégiát követve, amelyből nem következnek majd a politikai irányvonalat érintő szükséges változtatások – a nagyobb társadalmi igazságosság megteremtése, a munkahelyteremtés és a szegénység felszámolása érdekében –, és amely ehelyett olyan veszélyes elemeket tartalmaz, amelyek még tovább súlyosbítják majd ezeket a létező problémákat. Összegezve, az az Európa, amelyért harcolunk – az igazságosság, a társadalmi fejlődés, a gazdasági és társadalmi kohézió, a szuverén államok közötti, egyenlő jog mellett történő együttműködés Európája –, az az Európa, amely támogatja a békét, még elég messze van, ha az új Bizottság által javasolt irányvonal mezsgyéjén haladunk.

Nuno Melo (PPE) , *írásban*. – (PT) Néhány héttel a biztosok meghallgatása után nem lenne helyénvaló megkérdőjelezni a biztosok testületének rátermettségét, miután a különböző parlamenti bizottságokban hosszú órákon át adott kifogástalan válaszokat az alkalmazandó politikákkal kapcsolatban. Itt az ideje, hogy az Európai Uniónak egy legitim Bizottsága legyen, amely képes válaszokkal előállni napjaink nehéz eseményeire.

Nuno Teixeira (PPE) , *írásban*. – (PT) A Parlament és Bizottság az Európai Unió legfontosabb problémáira fog koncentrálni, többek között a válság okozta károk visszafordítására a gazdaság és a foglalkoztatottság helyreállítása révén, a tagállamok költségvetéseinek kiegyenlítésére, valamint a 2013 utáni időszakra vonatkozó pénzügyi keret megvitatására, különös tekintettel a kohéziós politikára.

Volt alkalmam megkérdezni a regionális politikáért felelős biztost, Johannes Hahn urat arról, hogy milyen érdekek fűzik a legkülső állandó pénzügyi támogatására vonatkozó egyedi program megteremtéséhez.

Megismertettem egy, a strukturális alapok odaítélésére kidolgozott, az eddiginél sokkal rugalmasabb rendszerről szóló javaslattal, amely alapján azok az „átalakulóban levő” régiók is támogatáshoz jutnának, amelyek „konvergencia”, valamint a „versenyképesség és foglalkoztatás” célkitűzés csapdájában vergődnek.

A szakértelméről és eltökéltségéről számot adó biztosjelölt felkészültnek bizonyult ezekben a kérdésekben, ami számomra azt jelenti, hogy a jó szándékának és érzékenységének köszönhetően vélhetően a legkülső régiók, például Madeira, sem szorulnak háttérbe a jövőben.

Bizalmat szavaztam az új, José Manuel Barroso vezette Bizottságnak, mivel összességében kiváló szakmai felkészültségről és komolyságról tettek tanúbizonyságot, emellett képesek lesznek megbirkózni az Európai Uniót érintő kihívásokkal anélkül, hogy megfélemleneznék az EU az alapvető értékekről: a szolidaritásról és a területi kohézióról.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0090/2010

Zigmantas Balčytis (S&D) , *írásban*. – (LT) Habár elfogadtuk az új Európai Bizottság összetételét, nem szabad megfélemlenünk arról, hogy nem minden kételyt oszlattunk el a biztosjelöltekkel kapcsolatban. A Bizottság intézkedéseinek keretrendszeréből és az egyéni jelöltek programjaiból egyaránt hiányzik a társadalmi dimenzió. Az a benyomásom, hogy a célkitűzések és feladatok megalkotásának fő szempontjai Európa nemzetközi szerepének megszilárdításán alapulnak, míg az polgáraink jogai és reményei, valamint a szociális védelem kérdése háttérbe szorul. Az S&D képviselőcsoport támogatja a Bizottságot. Válságos gazdasági és pénzügyi időszakot élünk, a munkanélküliség mértéke az egekbe szökött, és a polgárok kiábrándultak Európából, mégis, az Európai Parlament és általában véve Európa nem válhat olyan helyé, ahol a megosztottság az úr. A legfontosabb dolog most az, hogy ezekre a legfontosabb politikai kérdésekre koncentráljunk azért, hogy mielőbb véget vessünk az Európában eluralkodó bizonytalanságnak, és hogy gyorsan és hatékonyan megoldjuk meg a nehézségeket, a pénzügyi-gazdasági válsággal és a munkanélküliséggel kapcsolatos legsürgetőbb problémákat.

Bastiaan Belder (EFD), *írásban*. – (NL) A második Barroso-Bizottság összetétele nagyon vegyes. Az elmúlt hetekben néhány nagyon erős, és néhány harmatgyenge teljesítményű jelöltet is megismerhettünk. Ez semmiképpen sem könnyíti meg azt, hogy a Bizottságot egy egységként értékeljük. Ezt a kettős érzést az is fokozza, hogy néhány biztosjelölt bolondot csinált az Európai Parlamentből a meghallgatások során. Célkitűzéseiket olykor még most is homály fedli!

A hollandiai Megújult Politikai Párt (SGP) úgy döntött, hogy az Európai Parlamentben tartózkodik a szavazás alatt. Ezzel szerettünk volna hangot adni a Bizottsággal szembeni ambivalens érzésünknek. A háttérben azonban más okok is állnak. Az egyik biztos személye, aki az alelnöki posztot is betölti, súlyos aggodalmakra ad okot. Ashton bárónő abban a kétes „megtiszteltetésben” részesült, hogy ő lehet az első uniós tisztviselő, aki a Bizottságban és a Miniszterek Tanácsában is pozíciót kapott. Nem támogathatjuk ezt az indokolatlan, és intézményi szempontból kockázatos játékot. Ashton bárónő egyetlen alkalommal sem bizonyította, hogy képes lenne megbirkózni a pozíciójával járó nyomással. Ő a leggyengébb láncszem a Bizottságban, aki soha nem mutatta jelét annak, hogy valóban hozzáértő lenne külügyi kérdésekben. Így hát félelmekkel nézünk elébe a 2010–2014-es időszaknak.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *írásban*. – (RO) Új Bizottság alakult, amely nehéz időszakban vállalta megbízatását, de olyan szakértőkből áll, akik vállunkra veszik mind a 27 tagállam felelősségeit. A Lisszaboni Szerződés átrendezte a hatásköröket, és megköveteli a Bizottságtól, hogy alkalmazkodjon az új helyzethez. Következésképpen az Európai Unió új, kényes szituációba került, amely teljesítőképességet, stabilitást és lendületet követel meg, ha következetes politikákra irányuló javaslatokra és azok végrehajtására kerül sor.

Új pénzügyi szemléletet kell magunkévá tennünk, amelyekhez a Bizottságnak ésszerű intézkedésekkel, az ágazatok megreformálására és az ágazatokra vonatkozó új szabályok felállításával kell reagálnia, kezdve a gazdasággal.

Valamennyi tagállam magán viseli a pénzügyi válság következményeit. A Görögország által megkongatott vészharang hangját mindenhol hallani, a szilárd gazdasági folyamatokkal jellemezhető tagállamokban is, és ott is hallatszik, ahol minden szinten költségvetési hiánnyal küzdenek. Egy stabil, hathatósan felügyelt, valamennyi tagállamban alkalmazott gazdaságpolitika lehetőséget kínál egy súlyos, uniós szintű egyensúlyhiány kialakulásának elkerüléséhez, és hogy a második szakaszban jótékony hatásokat is élvezhessünk. Az Európai Unió intézkedéseitől azt várjuk, hogy megoldásokat találjanak a válsággal kapcsolatos problémákra, és hogy kreatív módon helyreállítsák a tagállamok stabilitását. Más szóval megszüntessék a hiányt, megelőzzék a gazdasági egyenlőtlenségek kialakulását, ugyanakkor megszilárdítsák a gazdaságot.

Sophie Briard Auconie (PPE), *írásban*. – (FR) A Parlament három legnagyobb képviselőcsoportjának képviselőihez hasonlóan én is elfogadtam Barroso elnök úr által bemutatott biztosok testületének kinevezését. Összességében tapasztalt, különböző háttérrel rendelkező, egymás szaktudását jól kiegészítő biztosokat jelöltek a posztokra. 2014-ig kereszténydemokraták, liberálisok és szocialisták dolgoznak együtt a testületben, politikai és földrajzi különbségeit félretéve, hogy a közös európai érdeket szolgálják. A parlamenti képviselők is eredményesen végezték munkájukat az elmúlt három hétben: megfelelően mérték fel a jelöltek képességeit a meghallgatási eljárások során. Mindezek után kötelességünk támogatni az új Bizottságot, amelytől ezek után joggal várjuk el, hogy elszántan vigye keresztül intézkedéseit az Európai Unió fejlődése érdekében. Minden nap meg kell csillogtatnia az európai projektben rejlő többletértékeket az európai polgárok előtt.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *írásban*. – (PT) Ebben az Európa-szerte tapasztalható kritikus pénzügyi, gazdasági és társadalmi időszakban fontos, hogy erős Bizottságunk legyen, amely célratörő és merész programmal áll elő az energiabiztonság, a klímaváltozás, és a tudományos kutatások és az innováció terén.

A Bizottság új összetétele, ezen belül a kifejezetten az éghajlat-politikáért felelős portfólió, valamint az innováció és kutatás témáját összefogó portfólió létrehozása meggyőzőnek arról, hogy nagyra törő tervekkel átszőtt, hiteles európai stratégiát láthatunk a 2020-ig tartó időszakban.

Ez az új Bizottság, amely a nagyobb társadalmi igazságosság megteremtését tűzte ki célul, Barroso elnök úr vezetésével és a fent említett területeket lefedő portfóliókkal az erőforrások hatékony felhasználása és az innováció előmozdítása révén a gazdasági fellendülés motorjává válhat.

Üdvözlöm az új biztosi testületet és Barroso elnök urat, és gratulálok nekik a szavazáson elért eredményükhöz. Az előző Bizottsághoz képest sokkal nagyobb parlamenti támogatásnak örvendhetnek, ami nyilvánvalóan alátámasztja azt, hogy szükség van a Parlament és a Bizottság közötti új intézményi együttműködés

megteremtésére, hogy így a világvezető szerepet betöltő Európai Unió nevében egyre egységesebben szólalhassanak meg.

Françoise Castex (S&D), *írásban*. – (FR) A Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége európai parlamenti képviselőcsoportjának többi francia képviselőihez csatlakozva én is a Bizottság ellen szavaztam. A biztosok többsége az Európai Unió liberális vonulatát képviseli, amit nem fogadhatunk el. Vannak közöttük olyanok is, akiknek nincs saját elképzelésük sem Európa jövőjét, sem a saját jövőjüket illetően. Egy dolog biztos: a leendő biztosok egyike sem elkötelezett az általunk vallott fontos érdekek iránt. Milyen stratégiát követve lábalhatunk ki a válságból? Hogyan kellene reagálnunk a társadalmi folyamatokat és klímaváltozást érintő vészhelyzetre? Hogyan éleszthetjük újjá az európai projektet? Mivel nem kaptunk megfelelő válaszokat ezekre a kérdésekre, ezért nem adhatunk felhatalmazást az Európai Bizottságnak, így ellene szavaztunk. Úgy hiszem, hogy ha a Bizottság nem tudja teljesíteni ezeket a célkitűzéseket, akkor új jövőt sem adhat az európai polgároknak, és nem erősítheti meg az Európai Unió nemzetközi pozícióját. Ilyen feltételekkel nem támogathatjuk az új Bizottságot. Természetesen ettől függetlenül a következő öt évben a Bizottság javaslatain kell majd dolgoznom, mindazonáltal szavazatommal szeretném kifejezni azt a bizalmatlanságot és politikai éberséget, amellyel a Bizottság munkáját fogom szemlélni a következő ciklusban.

Nessa Childers (S&D), *írásban*. – A Szocialisták és Demokraták Képviselőcsoporttal együtt nagyon meg vagyok elégedve a Bizottság végleges összetételével. Különösen a környezetvédelmi és energiaügyi biztosok munkája lesz döntő az elkövetkező években Európa fejlődésére nézve. Elégedett vagyok, hogy Barroso elnök úr a megfelelő képviselőket választotta ki a Bizottságba.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *írásban*. – (EL) A leendő biztosok testülete ellen szavaztam, mivel ugyanazt a neoliberális politikai meggyőződést vallják, amely az Európai Uniót ebbe a szerteágazó válságba és nagymértékű egyenlőtlenségbe taszította. Támogatják a Lisszaboni Szerződést és az EU 2020 stratégiát, amely megerősíti a piacok szuverenitását, növeli a munkanélküliséget és a bizonytalan munkahelyek számát, szétaprózza a társadalombiztosítási rendszert és korlátozza a demokratikus és a szociális jogokat. Az átláthatatlan eljárások és a demokratikus deficit növeli az Európai Unió polgárainak bizalmatlanságát, és súlyosbítja az európai intézményekkel szemben érzett gyanakvást, amit a nemrégiben lezajlott európai parlamenti választások nagyon alacsony részvételi aránya is tükröz. Ha a Bizottság ezt a politikát folytatja, az európai polgárok teljesen kiábrándulnak az Európai Unióból. Az Európai Baloldal a ciklus során ellenzékként lesz jelen a Parlamentben, és csatlakozik minden munkás- és társadalmi megmozduláshoz, hogy síkra szálljon a fiatal generációk demokratikus, szociális, feminista, ökológikus és békeszerető Európájának megteremtéséért.

Carlos Coelho (PPE), *írásban*. – (PT) Gratulálok Barroso elnök úrnak a lezárult ciklus során végzett munkájáért, és azért, hogy megérdemelten újra elláthatja az Európai Bizottság elnöki feladatait. Remélem, hogy a Parlament és a Bizottság képes lesz szorosan együttműködni és tiszteletben tartani egymás hatásköreit és előjogait azért, hogy különleges partneri viszony alakuljon ki a két intézmény között, ahogyan azt Barroso elnök úr elővetítette politikai programjában. Biztos vagyok abban, hogy az elnök úr valóra váltja a Parlament előtt tett ígéreteit, aminek eredményeképpen felülvizsgált keretmegállapodás születik majd. Csak így lesz esély az európai integráció végrehajtására, amelynek elsődleges célkitűzése az európai polgárok jogainak védelme.

A biztosok meghallgatása mindig nagyon fontos esemény, hiszen ilyenkor mutatkozik meg az európai demokrácia valódi mélysége. A Parlament élt hatáskörével és a meghallgatási folyamat méltóságteljesen, mélyrehatóan és átláthatóan zajlott le. Hiszem, hogy a második Barroso-Bizottság erősebb és felkészültebb lesz politikai kérdésekben, mint az előző volt. Remélem, hogy tagjai összetartanak, és megfelelően látják el biztosi feladataikat egy olyan időszakban, amikor mindenki a gazdaság fellendülésétől és munkahelyteremtéstől vár segítséget.

Mário David (PPE), *írásban*. – (PT) Az új, Barroso vezette Bizottságot az Európai Parlament többsége megszavazta. Természetesen én is mellette szavaztam. Nem csupán tudatos döntés volt ez a részemről, hanem elkötelezettségem és bizalmam jele is. Véleményem szerint a biztosok testülete – a tagok tapasztalata alapján – sokkal nagyobb politikai kapacitással bír, és olyan garanciákat vállal, amelyek segítségével biztosan és eltökélten küzdhet meg az Európai Unió előtt álló kihívásokkal: a napjainkban tapasztalható gazdasági világválsággal és annak súlyos társadalmi és gazdasági következményeivel, különösen a munkanélküliséggel; biztonsági problémákkal, a terrorizmus elleni küzdelemmel; Európa nemzetközi pozíciójának megerősítésével (amelyhez aktívabb közös kül- és biztonságpolitikára van szükség); a klímaváltozás elleni küzdelemmel; és az európai szociális modell megőrzése érdekében a gazdasági versenyképesség fenntartásával. A José Manuel Barroso által felvázolt realisztikus és célratörő program, amelyhez az Európai Parlament is hozzájárulását

adta, most végre megvalósítható, hogy 500 millió európai polgár javára váljon. Sok szerencsét kívánok az Európai Bizottság elnökének és a biztosoknak!

Marielle De Sarnez (ALDE), *írásban*. – (FR) Szeptemberben a MoDem párt képviselői nem szavazták meg Barroso elnök úrnak a Bizottság élére történő kinevezését, mivel az eddigi tevékenysége alapján nem javasolták újraválasztását. És ma sem szavazták meg a biztosok testületét, mivel sok olyan jelölt volt, akiben a meghallgatásuk során nem láttuk a törekvést, és így kicsi az esély arra, hogy ez a Bizottság az elvárásoknak megfelelően kellően erős lesz. Most sajnos úgy látszik, hogy az új Bizottság nem fog tudni megbirkózni a rá háruló feladattal. Az első kételyek még decemberben, a koppenhágai csúcson merültek fel, amikor Európa képtelen volt egységes állásfoglaláspontot képviselni. Ezek tovább erősödtek azzal, hogy Ashton bárónő januárban nem tett látogatást Haitin az európai szolidaritás kifejezése érdekében, illetve nem vett részt a montreali donorkonferencián, ahol a jelenlétére szükség lett volna ahhoz, hogy összehangolja az Európai Unió és a tagállamok segélyeit. Most, februárban pedig az, hogy Görögország kiszolgáltatott helyzetbe került a spekulánsok miatt, és a Bizottság nem képes megbízható vészforgatókönyvvvel előállni, természetesen minden kételyt igazol. Ezekből az okokból kifolyólag a MoDem megválasztott képviselői nem szavaztak bizalmat a második Barroso-Bizottságnak.

Martin Ehrenhauser (NI), *írásban*. – (DE) Az Európai Unió elkötelezett támogatójaként nem adhatom le a voksomat az Európai Bizottság mellett. A nemzeti pártok és kormányzati hivatalok átláthatatlan döntései miatt határoztam így. A javasolt EU-biztosok nem független és tapasztalt politikusok, ahogyan az a fiatal polgárok jogosan elvárják. Mi több, a kiválasztási folyamat során semmiféle feltételt nem szabtak a szaktudásukra vonatkozóan. Az, hogy az osztrák biztos, Johannes Hahn jelölése és portfóliójának meghatározása között mindössze négy hét telt el, ékes bizonyítéka annak, hogy hozzá nem értők vannak a Bizottságban. Az EU reformszerződésének és a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének ellenére az Európai Parlament még mindig nem szavazhat egyéni biztosokra, és nem vonhatja meg a bizalmat tőlük. Itt elsősorban a francia és a spanyol európai biztosokra gondolok. Ez az Európai Bizottság nem a demokrácia és a kijózanodás megtestesítője, hanem ugyanazon az úton fog továbbhaladni, amely válságba vitt bennünket.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog és Åsa Westlund (S&D), *írásban*. – (SV) Tavaly ősszel Barroso elnök úr ellen szavaztunk, mivel úgy láttuk, nem osztja véleményünket a megfelelő munkakörülmények, az egyenlőség és a fenntartható társadalomba való átmenet fontosságáról. Ma leadott szavazatunk a biztosok testületét alkotó 26 személynek szól.

Barroso elnök úr újbóli kinevezése előtt világosan kifejtettük követeléseinket a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelv felülvizsgálatára vonatkozóan. Az elnök úr engedett a nyomásnak és először ismerte el, hogy voltak problémák az Európai Unió Bíróságának bizonyos döntéseivel, többek között a Laval-ügy kapcsán. Arra is ígéretet tett, hogy olyan rendelettel fog előállni, amellyel minél hamarabb orvosolhatók lesznek majd ezek a problémák. Ez lényeges változást hozott az elnök megítélésében, de ahhoz nem volt elegendő, hogy támogassuk kinevezését.

Ma a Bizottság egészére tesszük le voksunkat, és reméljük, hogy egyes biztosok – akik kulcspozícióba kerültek a foglalkoztatási válság megoldása, a pénzügyi piacok szabályozása és az alapvető szakszervezeti jogok védelme érdekében – kitűnnek majd munkájukkal. Rendkívül pozitív fordulatnak tartjuk, hogy Barnier és Andor biztos világosan kifejezte, problémák vannak azzal, ahogyan az Európai Unió Bírósága a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelv rendelkezéseit értelmezi. Kifejtették, hogy készek megtenni a szükséges módosításokat az európai jogszabályokban.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Örömmel fogadtam a Lisszaboni Szerződésnek azt a rendelkezését, amely lehetővé teszi az eddigi biztosok újraválasztását. Ezzel a megközelítéssel minden vélemény érvényre jut a Bizottság által létrehozott folyamatokban és projektekben.

Sajnálom, hogy a parlamenti meghallgatások során nehézségek merültek fel, ami végül is az egyik jelölt visszavonásával járt, és nagyon remélem, hogy a jövőben sokkal kevesebb hasonló incidens történik majd.

Megítélésem szerint a biztosjelöltek parlamenti meghallgatására elfogadott módszer az európai integráció érdekeit szolgálja, hiszen a viták átláthatóbbak és ily módon megállapítható, hogy a jelöltek valóban alkalmasak-e a számukra kijelölt poszt feladatainak ellátására. Mindazonáltal szeretnék javaslatot tenni amellet, hogy a meghallgatásokat erőpróbát jelentő, ugyanakkor barátságos légkörben folytassuk le, mivel az európai parlamenti képviselőknek nem szabadna elragadtatni magukat, és a meghallgatásokat indokolatlan támadások és konfrontáció színhelyévé tenni.

Remélem, hogy a Bizottság hatékonyabb jogszabályi háttérrel teremt, tisztelni fogja a szubszidiaritás elvét, és minél hamarabb megtalálja azt a központi politikai álláspontot, amely segít megbirkózni a gazdasági válság nehézségeivel.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) Ebben a gazdaság fellendülés tekintetében igen fontos időszakban a José Manuel Durão Barroso vezette Bizottság tapasztalata és sokoldalúsága, valamint a Parlamentben meghallgatott biztosok elkötelezettsége, hozzáértése, illetve a legfontosabb európai ügyek elismerése döntő szerepet játszik majd abban, hogy egységes, társadalmi egyenlőségen alapuló Európában élhessünk, amely kivívja magának vezető szerepét a klímaváltozás elleni küzdelemben, és a tudományos kutatási és innovációs törekvések támogatásával megerősíti vállalkozásaink versenyképességét a piacokon.

Egy olyan csoport újonnan támasztott elvárásait szeretném hangsúlyozni, amely nagy becsben tartja a tagállamok kulturális sokszínűségét és nemzeti identitását. A Lisszaboni Szerződés életbelépésével hatályba lépő új intézményi kapcsolatokat és a mai társadalmak fejlődése elé gördülő akadályokat figyelemmel kísérve hiszem, hogy ezzel a Bizottsággal az Európai Unió képes lesz megerősödve átfórmálni a jelenlegi gazdasági, társadalmi és politikai keretrendszert nem csupán európai, de világszinten is.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *írásban*. – (PT) Az Európai Bizottság ellen szavaztunk, mivel nem értünk egyet programjával, mint ahogy a lezajlott meghallgatások alapján kiosztott posztok többségével, valamint magának a Lisszaboni Szerződésnek a célkitűzéseivel és tartalmával sem, amelynek a védelmére a Bizottság ígéretet tett.

Valóban igaz, hogy az Európai Bizottság az Európai Unió egyik legfontosabb intézménye, mint ahogy az is, hogy a biztosok testületének tagjait a tagállamok jelölik. Mivel a kormányok többsége jobboldali konzervatív vagy szociáldemokrata, amelyek hasonló politikát folytatnak, nem meglepő, hogy az Európai Bizottság is ilyen irányba halad: egyre mélyebben átszövik a neoliberais, militarista és föderalista politikák. Gyakorlatilag semmilyen választ nem kapunk azokra a fontos gazdasági és társadalmi problémákra, amelyekkel a munkavállalók és a polgárok szembesülnek.

Mi egy másik Európáért harcolunk, igazságosságért és társadalmi fejlődésért, ahol a gazdasági és társadalmi kohézió valóság és a szuverén, egyenlő jogokkal rendelkező, békében élő, és közös célkitűzésekért munkálkodó tagállamok közösen tesznek a jövőért.

Robert Goebbels (S&D), *írásban*. – (FR) A második Barroso-Bizottság mellett szavaztam. A 2009. júniusi európai parlamenti választások óta az Európai Unió politikai vákuumban volt. A helyzetet azóta súlyosbította a Lisszaboni Szerződés késleltetett hatálybalépése. Egető szükségünk van egy új, tevékeny Bizottságra, lévén az egyetlen olyan európai intézmény, amelynek hatáskörébe tartozik jogalkotási javaslatok előterjesztése. Jeleve biztos asszony kivételével – akinek visszavonták jelölését – mind a 26 képviselő megkapta az Európai Parlament képviselőinek támogatását. Nem is lett volna értelme az elutasításnak. Következésképpen a Bizottság kinevezésére irányuló szavazás merő formalitás volt, adminisztratív megerősítése egy már „lejátszott mérkőzésnek”. Bár az új Bizottság mellett szavaztam, ez nem jelenti azt, hogy feltétlen politikai támogatásomról biztosítom a Bizottságot, amelyet természetesen politikai kezdeményezései szerint fogok a jövőben megítélni.

Sylvie Goulard (ALDE), *írásban*. – (FR) Annak ellenére, hogy a testületbe számos nagy tudású biztos került be, két okból a Bizottság kinevezése ellen szavaztam. A gazdasági és monetáris problémák (például a Lisszaboni Szerződés kérdése és az eurózóna felülvizsgálata) fényében nyilvánvaló, hogy az előző Bizottság megbukott. Az Európai Unió külső képviseletét tekintve pedig Catherine Ashton nem rendelkezik a megfelelő készségekkel és elkötelezettséggel, hogy Európát képviselje, mint ahogyan azt a Haitin történt tragédia kapcsán tapasztalhattuk. Tagja volt Blair-kormánynak, amely a nemzetközi jogokat megsértve megszállta Irakot és mentességet harcolt ki magának az Európai Unió Alapjogi Chartája alól.

Mathieu Grosch (PPE), *írásban*. – (DE) A Bizottság mellett szavaztam, mert bízom abban, hogy különösen az új kinevezésekkel, sikeresen végzi majd el munkáját. Kielégítőnek tartom a Bizottság és a Parlament között lezajlott tárgyalások kimenetelét is. Nagyon fontos, hogy a Bizottság ne kapjon korlátozás nélküli felhatalmazást a következő öt évre, hanem időről időre ellenőrizték tevékenységét.

Különösen lényeges, hogy a Bizottság a különböző területek politikáját egységes mederbe terelje – értem ezalatt a környezetvédelmi, társadalmi és gazdasági folyamatokat –, és hogy olyan kommunikációt alakítson ki, amely lehetővé teszi, hogy az európai politika átláthatóbbá és érthetőbbé váljon a polgárok számára.

Sylvie Guillaume (S&D), *írásban*. – (FR) Barroso elnök úr Bizottsága ellen szavaztam, mivel a társadalmi reformok előmozdítása tekintetében a Bizottság nem felel meg az elvárásaimnak – a társadalmi kérdések átstrukturálására azért van szükség, hogy Európa kikerüljön a gazdasági válságból. Világos, hogy ez a Bizottság nem képvisel proaktív, erős politikai tervek megvalósítására törekvő erőt, és a programjában megfogalmazott Európa fényképekre áll attól, amelyet én annyira szeretnék látni. Ez a Bizottság rosszul meghatározott portfólióinak és meggyengült befolyásának köszönhetően nem rendelkezik a cselekvéshez szükséges eszközökkel, és inkább a nemzeti érdekek megőrzését fogja szem előtt tartani az európai érdekek kárára.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *írásban*. – Az új biztosi testület mellett szavaztam. Skócia – az általam képviselt nemzet szempontjából – az új Bizottságnak jelentős kihívásokkal és problémákkal kell megküzdnie. A közös halászati és agrárpolitika megreformálásának közeledtével szeretném felhívni a biztosok figyelmét arra, hogy tartsák szem előtt Skócia legfőbb érdekeit az új szabályozás kidolgozása során, azért, hogy a skót part menti és vidéki közösségek társadalmi és gazdasági szempontból is a fejlődés útjára léphessenek. Mivel az energiatermelést tekintve Skóciában nagy lehetőségek rejlenek, különösen a megújuló energiaforrások terén, ezért a Bizottságnak úgy kell rangsorolnia projekteket és kezdeményezéseket, hogy Skócia a tiszta, zöld energia egyik jelentős „forrásává” válhasson.

Egy, az EU-t támogató párt tagjaként remélem, hogy ez a Bizottság visszaállítja a skót népnek az EU-ba vetett hitét, amit sok skót már elveszített, többek között Skóciának a sikertelen közös halászati politikával kapcsolatos tapasztalatainak közvetlen eredményeként.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *írásban*. – (RO) A második Barroso-Bizottság kap elsőként lehetőséget arra, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után megkezdje munkáját az Európai Parlamenttel karöltve, amely kiterjesztett hatáskörökkel sokkal aktívabban vesz majd részt a jogalkotási folyamatokban. A szavazás eredménye alapján egy olyan biztosi testületet neveztünk ki a feladatok ellátására, amelynek szereplése nem ment zökkenőmentesen, mint ahogyan az a bolgár biztos jelölése, majd visszahívása kapcsán is nyilvánvalóvá vált. A testület összetételének sikeres megváltozása tulajdonképpen az Európai Parlament és az S&D képviselőcsoport érdeme. Ugyanakkor hiszem, hogy a leghelyesebben jártunk el azzal, hogy a Bizottság mellett szavaztunk, mert egy olyan időszakban vagyunk, amikor a döntés halogatása miatt csak még kényelmetlenebb helyzetbe kerülne az Európai Unió, és az alkalmatlansággal kapcsolatos vádak megalapozottak lennének. Az a legfontosabb, hogy az új Bizottság a lehető leghamarabb munkához lásson és felvegye a már hét hónapja aktívan tevékenykedő Európai Parlament által diktált iramot. Remélhetőleg hatékony együttműködést tudunk kialakítani, amelynek keretében a célkitűzések és a cselekvési tervek konkrétabbá válnak, mint a meghallgatások során.

Danuta Jazłowiecka (PPE) . – (PL) Tartózkodtam a szavazás során, mivel úgy vélem, hogy a sok kiváló biztosjelölt mellett néhányan gyenge vagy igen gyenge programmal mutatkoztak be. Elfogadhatatlannak tartom, hogy olyan személyeket nevezzenek ki az európai diplomácia élére, olyan személy töltse be a gazdasági és monetáris ügyi vagy foglalkoztatási és szociális ügyi biztos hivatalát, akiknek nincs meg az e tisztségek betöltéséhez szükséges szakképzettségük. Nem szabad megfeledezni arról, hogy a válság még nem ért véget, és még mindig azon munkálkodunk, hogy kilábaljunk ebből a helyzetből. Európa nem engedheti meg magának, hogy olyan biztosok képviseljék az érdekeit, akik csak most ismerkednek meg tevékenységi területükkel. Meglepett, hogy az Európai Bizottság elnöke azután, hogy már túl van egy ötéves cikluson, amelynek során rengeteg tapasztalatra tett szert, ilyen gyenge biztosjelöltekre tett javaslatot. Őszintén szólva legszívesebben a Bizottság ellen szavaztam volna a tapasztalatlan biztosjelölteket látva, de bízom a szakavatott jelöltekben, mint amilyen a lengyel jelölt, Janusz Lewandowski is. Tartózkodásom ellenére sok sikert kívánok az egész Bizottságnak, mivel ez a legfontosabb minden európai polgár számára.

Tunne Kelam (PPE), *írásban*. – A biztosok testületére szavaztam, amellyel elsősorban az Európai Bizottság elnökébe vetett bizalmamat szerettem volna kifejezni. A Bizottság összetétele közel sem tökéletes. A külügyi és biztonságpolitikai főképviselő személyét problémásnak tartom, mivel nincs elég tapasztalata e téren, ráadásul nincsenek pontos elképzelései arról, hogy hogyan kell irányítani az Európai Unió kül- és biztonságpolitikáját. Mindazonáltal nagyon fontosnak tartom, hogy a Bizottság teljes válszélességgel lásson neki feladatainak, mint ahogyan azt is, hogy az Európai Parlament széles körben támogassa ezt a munkát, mivel a Bizottság és a Parlament a legnagyobb szövetségesi egymásnak az európai közös politikák formálásában.

Alan Kelly (S&D), *írásban*. – Minden jót kívánunk az új Bizottságnak! A biztosoknak rengeteg fontos feladattal kell megbirkózniuk, és abban mindannyian egyetértünk, hogy ezek közül az egyik a munkahelyteremtés lesz. Ez az az alappillér, amely alapján a Bizottság munkáját megítélhetjük. Legyünk őszinték: sok tagállam a gazdasági összeomlás előtt áll. A Bizottság feladata az lesz, hogy visszafordítsa ezt

a helyzetet és jól működő szociális piacgazdaságot hozzon létre, amelyben az EU a gazdasági élet minden területén világszerte vezető szerepet tölt be. Remélem, hogy az ír biztos, Geogheghan Quinn asszony, a kutatás-fejlesztési tárca élén vezető szerepet tölt majd be az új Bizottságban. Biztos vagyok abban, hogy kulcsszerepet fog játszani az európai fellendülésben, amihez sok sikert kívánok neki!

Morten Løkkegaard (ALDE), *írásban*. – (DA) Elnök úr! Barroso elnök úr méltán kapott sok dicséretet az új biztosok kiválasztását illetően.

Szeretném egy nagyon nagy hibára felhívni a figyelmet, amely az új Bizottsággal kapcsolatban merült fel: nincs új kommunikációs biztos. Egyszerűen MEGSZŰNT a pozíció, most, amikor az Európai Unióban minden eddiginél nagyobb szükség van jól átgondolt és összehangolt kommunikációs politikára.

Néhány héttel ezelőtt levelet írtam Barroso úrnak a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében, amelyben kifejeztem aggodalmamat, és indoklást kértem a pozíció megszűnésével kapcsolatosan.

Nem érkezett válasz, ami valószínűleg egyfajta válaszként (bár nem kielégítő válaszként) értelmezendő.

Úgy tűnik, senki sem tudja, hogy az Európai Uniónak miért is nincs kommunikációs biztosa. Ez elfogadhatatlan, hiszen a kommunikációs biztos pozíció az egyik legfontosabb a Bizottságban, amelyre szükségünk van, ha nem akarjuk, hogy az EU polgáraihoz való közeledésről és a közös európai nyilvános tér létrehozásáról mondott nagy beszédek pusztán szép szavak maradjanak.

Továbbra is várom Barroso elnök úr válaszát, lehetőleg pontos kommunikációs terv felvázolásával a következő öt évre nézve.

Isabella Lövin (Verts/ALE), *írásban*. – Csatlakozom a biztosok jelölési eljárását bírálók táborához, ahogyan azt már a Zöldek képviselőcsoportjának állásfoglalásában kifejtettük. Amellett, hogy különösen az átláthatóság hiányát tartom problematikusnak, és hogy a tagállamok sokkal inkább politikai megfontolásból jelölnek biztosokat a szerepre, és nem a rátermettségük alapján, nem helyeslem azt sem, hogy nem lehet az egyes biztosok ellen szavazni. Ennek ellenére nem szavaztam a Bizottság ellen, mivel a többség a biztosjelölteket teljes mértékben hozzáértőnek és elkötelezettnek ítéli meg olyan fontos kérdésekben mint a klímaváltozás, a környezetvédelem, a fejlesztés, a humanitárius segítség, a mezőgazdaság és a halászat. Ezért tartózkodtam a szavazás során.

Thomas Mann (PPE), *írásban*. – (DE) Jóváhagytam az Európai Bizottság kinevezését, noha nem volt egyszerű döntés. Ennek az az oka, hogy a meghallgatások során bebizonyosodott, hogy a tagállamok által jelölt biztosok közül néhányan nem rendelkeznek a pozíció betöltéséhez szükséges szakértelemmel, mint ahogyan nem tudtak konkrét elképzelésekkel előállni a tevékenységi területükkel kapcsolatban, és világos célkitűzéseik sincsenek a jövőre nézve. Az Európai Parlament és Bizottság között a jövőbeni együttműködésről létrejött keretmegállapodás is sok megválaszolatlan kérdést hagy maga után, amely jelenleg nem más, mint az Európai Parlament kívánságlistája, minden kötelezettségvállalás nélkül. Elérkezett az idő, hogy konkrét tárgyalásokon részletesen meghatározzuk, hogy az polgárok képviselőiként milyen mértékben erősödhetnek jelentősen a jogaink a Lisszaboni Szerződés értelmében, bár az intézményközi megállapodás tartalmaz néhány fontos lépést a helyes irányt illetően. Többek között a Bizottság intézkedéseinek hatását egy független félnek rendszeresen értékelnie kell. A Parlamentet idejében tájékoztatják a bizottsági személycserékről. A Parlament elnökének delegációja megfigyelői szerephez jut a nemzetközi konferenciákon. Az Európai Parlament részt vehet az EU éves munkaprogramjának elkészítésében és megvalósításában. Végezetül, az Európai Bizottság kötelezettséget vállal arra, hogy három hónapon belül jelentést nyújt be a jogalkotási kezdeményezéseiről. Ezért az új Barroso-Bizottság mellett szavaztam.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), *írásban*. – (PL) Az Európai Bizottság mellett szavazok – ezzel szeretném kifejezni bizalmamat és reményemet Barroso elnök úr új Bizottsága iránt. Úgy vélem, hogy a sok ellentmondás, valamint annak ellenére, hogy néhány személy esetében felmerült a tapasztalatlanság lehetősége, meg kell adnunk a Bizottságnak arra, hogy megbirkózzon a felmerülő kihívásokkal. Ez kizárólag teljes odaadással és kemény munkával valósulhat csak meg, aminek során kiderül, hogy a biztosok valóban képesek-e feladataik ellátására. Remélem, hogy az új Bizottság az Európai Unió Tanácsával és az Európai Parlamenttel együttműködve, hathatós ellenőrzés mellett, bebizonyítja, hogy méltán érdemelte ki szavazatomat.

David Martin (S&D), *írásban*. – Örülök az új Bizottság kinevezésének, és remélem, hogy a biztosok valóra váltják ígéreteiket. Különösen Cathy Ashton főképviseleti kinevezését tartom örömdetes hírnék, és biztos vagyok abban, hogy higgadt gondolkodásmódja és diplomatikussága Európa javára válik majd.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *írásban*. – (FR) A második Barroso-Bizottság, ahogyan azt az elnök személye is mutatja, az előző Bizottság neoliberális politikájának egyenes leszármazottja, azé a politikáé, amely Európát ebbe a hosszan tartó gazdasági, társadalmi és környezetvédelmi válságba sodorta. Sem Barroso elnök úr programja, sem a biztosjelöltek jelölése nem vetít előre semmilyen változást a Bizottság politikai célkitűzéseit illetően.

Az új Bizottság – amely valahol az előző politikai irányvonal folytatása és elutasítása között vacillál – egy olyan Európát testesít meg, amely a társadalmi összeomlás szélén áll, és a neoliberális elit által annyira nagyra tartott atlanticizmust jeleníti meg, egy olyan Európát, amely nem hajlandó szakítani az egész világot elpusztító, kifejezetten profitorientált neoliberális dogmákkal. Parlamenti képviselőként feladatom, hogy olyan politikát támogassak, amely az emberek által áhított egyenlő vagyoneelosztásra és környezettervezésre törekszik. Mivel a Bizottság ennek teljesen az ellentétét testesíti meg, ezért ellene szavaztam.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) Hetekkel az új biztosok meghallgatása után nem lenne helyénvaló megkérdőjelezni a biztosok testületének rátermettségét, amely a különböző parlamenti bizottságokban már számos elfogadás előtt álló politikával kapcsolatos kérdést tisztázott.

Éppen itt az ideje annak, hogy az Európai Uniónak egy legitim Bizottsága legyen, amely képes válaszokkal előállni napjaink nehéz eseményeire. Mindez a B7-0071/2010, B7-0088/2010 és B7-0089/2010 számú állásfoglalásra irányuló indítvánnyal kapcsolatban benyújtott, szavazáshoz fűzött indokolásokkal cseng egybe. Kifejezetten remélem, hogy az Európai Unió felkészültebben néz szembe a jelen és a jövő kihívásaival.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *írásban*. – (FR) Hú európaiként, és az Európai Bizottság és a Parlament között létrejött, a következő öt évben érvényes keretmegállapodás elfogadását követően az új Európai Bizottság mellett szavaztam, csakúgy, ahogyan képviselőtársaim többsége is tette az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjában. A szavazás eredménye világos: 488 képviselőtársammal szavaztunk az új Európai Bizottság testületének megválasztására. Szeretném hangsúlyozni, hogy Európa történetében először volt alkalmunk társjogalkotóként kinevezni az Európai Bizottságot. A válság sújtotta Európában, új intézményi felállással, elkötelezettségre és egységesítő erőre van szükségünk ahhoz, hogy erősebb Európát teremtsünk az európai polgárok számára. Ezért felhívom a Bizottság figyelmét arra, hogy késlekedés nélkül lásson hozzá feladataihoz.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *írásban*. – (RO) Két okból is a második Barroso-Bizottság mellett szavaztam. Az egyik ok az, hogy hiteles és reális programot tett le az asztalra, amely véleményem szerint megfelel a mostani igényeknek. Remélem, hogy az új testület minél hamarabb megkezdí a program célkitűzéseinek megvalósítását. A másik ok pedig az, hogy Barroso elnök úr csapata megbízható szakemberekből áll, akik véleményem szerint jelentősen hozzájárulnak majd a következő évek reformjainak sikeréhez.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *írásban*. – (PL) A Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége európai parlamenti képviselőcsoportjának lengyel delegációja bizalmat szavazott az új Európai Bizottságnak. Mindazonáltal tisztában vagyunk az újonnan kinevezett Bizottság gyengeségeivel, és azokkal a fenntartásokkal, amelyek néhány biztos szakértelme kapcsán merültek fel. Sokáig kellett várnunk az új Európai Bizottságra, amely most megkapta a szavazatok döntő többségét. Ez az eredmény egyértelmű felhatalmazást jelent. Ugyanakkor szinte mindenkinek vannak fenntartásai az új Bizottsággal kapcsolatban. Az egyik probléma az, hogy a 27 biztos portfóliójában sok az átfedés, ami bonyolult helyzetet eredményez.

Sok képviselőtársam aggodalmát fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy Barroso elnök úr túlzottan nagy befolyást gyakorol néhány biztosjelöltre. Örülünk annak, hogy az új Bizottság elemezni fogja a pénzügyi válság társadalmi és gazdasági hatásait. Mindazonáltal családottságomnak szeretnék hangot adni Barroso elnök úr beszédével kapcsolatban, amelyben egyetlen konkrét szó sem esett a közös agrárpolitika és a kohéziós politika megreformálásáról, noha ezek a területek rendkívül fontos szerepet kapnak az Európai Bizottság következő ciklusában.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *írásban*. – (LT) Az összes uniós tagállam polgárainak és intézményeinek elsőrendű fontosságúnak kellene tekintenie azt, hogy a legjobb és legerősebb jelötekből váljanak biztosok. Mindkét fél nagy felelősséget vállal: a jelölő országok és az Európai Parlament képviselői egyaránt. Néhány tagállamban azonban sajnos nem ezeket a vezéreket követik. Az a benyomásunk alakult ki, hogy az EU tagállamainak kormányai olykor gyenge vagy „nemkívánatos” politikusokat küldenek Brüsszelbe, és így

szabadítanak fel országukban egy-egy pozíciót. Mindez veszélyes irányba halad. Az Európai Parlament azonban megpróbálja „visszaverni” a gyenge jelölteket, akiket a saját országuk kormánya küldött ki, és akik megkapták Bizottság elnökének, Barroso úrnak a jóváhagyását vagy azokét, akiknek pénzügyi érdekei nélkülözik az átláthatóságot. Öt évvel ezelőtt két jelöltet utasítottak vissza, az idén egyet. Az Európai Parlament tagjainak azonban ez idáig nem volt joga az egyes biztosokra szavazni; szavazatainkat a biztosok testületére adjuk le. Mivel a biztosjelöltek többsége jó benyomást keltett, én az új Európai Bizottság mellett szavaztam.

Alfredo Pallone (PPE) , *írásban*. – (IT) Európának mielőbb hiteles és megbízható vezetőre van szüksége, amely kritériumnak a mostani Bizottság teljes mértékben megfelel.

Az új Bizottságnak nehéz dolga lesz, ha fenntartható fejlődésre törekszik az európai gazdasági modell – azaz a szociális piacgazdasági modell – teljes körű bevezetése mellett.

A belső piacok megerősítése kell, hogy legyen a megoldás az egészséges piaci verseny fenntartásához, a munkahelyteremtés és a piaci növekedés ösztönzése érdekében. Kimondottan büszke vagyok arra, hogy az új európai végrehajtó testületben Olaszország Tajani úr személyében továbbra is érdembeli, szakértői jelenléttel bír, mivel Tajani úr kapta az egyik legfontosabb – az iparpolitikai – portfóliót, amely stratégiai fontosságú a válságkezelés és az európai termelés átszervezése szempontjából.

A Bizottságnak a következő ciklusban pontos prioritásokat kell kijelölnie magának, és az európai arcot kell adnia a bevándorlási politikának és az energiapolitikának, ezzel következetes megközelítést biztosítva az Unió számára, ami pillanatnyilag nehezen valószínű meg. Emellett olyan külügyi és védelmi politikát kell kidolgoznia az Európai Unió számára, amely valóban érdemes erre a névre.

Teresa Riera Madurell (S&D) , *írásban*. – (ES) Az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság a kutatás, az energiaügy, valamint az információs társadalom fejlesztésének kérdéseivel foglalkozik. E három felelősségi kör prioritást jelent a válságból való kilábalás és a termelési rendszer újjászervezésének szempontjából, és amelyeket az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetségének európai parlamenti képviselőcsoportja szerint sokkal inkább versenyképessé és innovatívvá, illetve társadalmi és környezetvédelmi szempontból fenntarthatóbbá kell tenni. A kutatás és az innováció jelentik a változás fő hajtóerejét. Barroso elnök úr kötelezte magát arra, hogy 3%-kal támogatja a kutatási és fejlesztési ágazatot. Sajnálattal tapasztaljuk azonban, hogyan vált mindez egyre kevésbé fontossá a politikai menetrendek és a költségvetés szempontjából. A Bizottság e tekintetben egyértelmű kötelezettségvállalásokat tett. A gazdasági fellendülés nagyrészt az európai energiamodell módosításának eredménye lesz. A gazdaság jövője maga a zöld gazdaság jövője. Ezt a célt a Bizottság is megerősítette. Az információs társadalom kapcsán egyetértünk azzal, hogy számos kihívással kell szembenézünk annak érdekében, hogy bárkinek bárhol biztosítani tudjuk az információs és kommunikációs technológiákhoz való hozzáférést. Az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság előtt megjelent biztosok lényeges, konkrét kötelezettségvállalásokat tettek, mi pedig bizalmat szavaztunk nekik – de garantáljuk, hogy ellenőrizni fogjuk e kötelezettségvállalások teljesítését.

Bart Staes (Verts/ALE) , *írásban*. – (NL) Nemmel szavaztam arra a kérdésre, hogy vajon a második Barroso-Bizottság képes lesz-e Európa motorjaként, kezdeményezőjeként és ösztönzőjeként működni. Barroso nem az az erős vezető, akire szükségünk lenne. Öt döntő fontosságú évet hagyott veszendőbe menni. Öt olyan évet, amelynek során az EU kevésbé neoliberális, ehelyett pedig sokkal erősebb szociálpolitikát is folytathatott volna. Öt olyan évet, amelynek során Európa a kis- és középvállalkozások mellé állhatott volna. Öt olyan évet, amelynek során támogathatta volna a független európai média működését, és segíthetett volna az európai döntéshozás demokratizálásában azért, hogy a több millió polgár ismét bízni tudjon az európai együttműködési projektben. Ezekre azonban nem került sor.

Ha kizárólag a liberalizációs intézkedésekre, a magas részvénytőkepiaci árakra és a makrogazdasági növekedésre összpontosítunk, az EU társadalmi és a fenntarthatóságra vonatkozó törekvései ködbe vesznek. A világot három különböző válság sújtja: pénzügyi-gazdasági, társadalmi és környezetvédelmi válság. A kollektív reakció hiánya csak tovább növeli a közbeszédben tapasztalható cinizmust és a politikai nihilizmust. Barroso erőtlenség és tétova politikája nem sok reménnyel kecsegtet a változásra nézve. Jóváhagyta, hogy a tagállamok olykor tökéletesen cselekvőképtelen jelölteket tolgatnak előtérbe, és darabokra szedte az egyes biztosok portfólióit – így senki sem lehet biztos benne, ki is felel valójában a legfontosabb politikai kérdésekért. Barroso-nak nincs jövőképe és politikai elszántsága, és ez bizony nem kedvez Európának. Ezért szavaztam nemmel.

Nuno Teixeira (PPE) , *írásban*. – (PT) A Parlament és a Bizottság az Európai Uniót érintő legfontosabb kérdésekkel fog szembenézni, amelyek a következők: a válságnak a gazdaság és a munkaerőpiac fellendítése révén történő visszafordítása, a tagállamok államháztartásának kiegyensúlyozása, illetve a 2013 utáni

időszakra vonatkozó pénzügyi keret megtárgyalása, amellyel kapcsolatban szeretném kiemelni a kohéziós politika fontosságát. Lehetőségem volt arra, hogy megkérdezzem a regionális politikáért felelős biztosjelöltet, Johannes Hahn urat, hogy érdekli-e egy, a legkülső régiók állandó pénzügyi támogatását célzó külön program létrehozása. Javaslatot is tettem neki egy rugalmasabb jogosultsági rendszerre, amely alapján azok az „átalakulóban levő” régiók juthatnának hozzá strukturális alapokhoz, amelyek a „konvergencia” és a „versenyképesség és foglalkoztatás” célkitűzések csapdájába kerültek. Amellett, hogy a biztosjelölt jól képzettnek és rendíthetetlennek mutatkozott, arról is meggyőződtem, hogy készen áll a fenti lehetőségek megfontolására – így bízom benne, hogy a jövőben is segítő szándék és érzékenység vezérli, ha a legkülső régiókról, például Madeiráról van szó. Bizalmat szavaztam a jelenlegi, José Manuel Barroso vezetése alatt dolgozó biztosoknak, mivel általában véve megfelelő szakmai felkészültségről, komolyságról és ambícióról tettek tanúbizonyságot az EU-ban tapasztalható kihívásokra való reakálás tekintetében, és nem feledkeztek meg az EU alapvető értékeiről: a szolidaritásról és a területi kohézióról.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), *írásban*. – (PL) A Bizottság mellett szavaztam, de szívesen kifejténém a véleményem több biztosjelölttel kapcsolatban. Köztudott, hogy az Európai Parlament a Bizottság egészére szavaz. Annak ellenére, hogy Ashton bárónő jelölését nem fogadtam kitörő lelkesedéssel, véleményem szerint a Bizottság javarészt tapasztalt és szakavatott biztosokból áll. Képviselőcsoportom, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja úgy döntött, hogy megszavazza az új Bizottságot, hogy ezzel támogassa az Európai Unió munkáját. Ha a Bizottság ellen szavaztam volna, akkor az olyan megnyilvánulás lett volna részemről, amely azt a látszatot keltette volna, hogy nem állok ki a képviselőcsoportom mellett, bár ezzel a Parlament döntését vajmi kevésbé befolyásolhattam volna. Barroso elnök úr új Bizottságában van néhány tapasztalt és bölcs politikus, például Barnier úr és Reding asszony, akikkel sokat fogok együtt dolgozni a következő ciklusban. Nincs kétségem afelől sem, hogy a költségvetésért felelős Lewandowski úr kiváló teljesítményt nyújt majd. Igazán büszkéek lehetünk! Az Európai Parlamentnek sikerült nyomást gyakorolnia Bulgáriára, aki visszavonta Jeleva asszony jelölését, mivel nem rendelkezett túl nagy tapasztalattal a humanitárius segélynyújtás és fejlesztés területén, ezért helyette Georgieva asszonyt jelölték. Ezt a Parlament nagy sikerként értékelem, amellyel konstruktívan hozzájárult az új Bizottság összetételének kialakításához. Úgy vélem, hogy Barroso elnök úrnak és a tagállamoknak szánt hathatós javaslatainkkal és közvetett befolyásunkkal tudunk leginkább hozzájárulni a Bizottság munkájához. A Bizottság leszavazása meghosszabbította volna az amúgy is költséges egyeztetési folyamatokat, és nem biztos, hogy a végén a mostaninál jobb eredményre jutottunk volna.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *írásban*. – (EL) Az Európai Bizottság tagjainak a tőke politikai képviselői, nem pedig a munkavállalók szavaztak bizalmat. Az Európai Bizottság tagjait az EU-tagállamok neoliberais és szociáldemokrata kormányai jelölték ki, és az Európai Parlament szavazta meg, megválasztásuk kizárólagos politikai oka pedig az volt, hogy akadékoskodás nélkül szolgálják a tőke érdekeit. Az Európai Bizottság tagjai minden tőlük telhetőt megtettek azért, hogy megerősítsék mindezt az Európai Parlamenti bizottságaiban tartott meghallgatásokon, mivel habozás nélkül kiálltak az alábbiak mellett: az EU imperialista politikája, az alulról építkező mozgalmakkal ellentétes uniós politika fenntartása, és annak nemzetközi szintű katonai beavatkozásai – annak érdekében, hogy növeljék a tőke jövedelmezőségét; védelmezték az egységes piac teljessé tételét és a négy maastrichti szabadságot, a versenyképességet és a kapitalista szerkezetátalakítást, hogy megfelelő feltételeket teremtsenek a tőkekoncentráció érdekében; fokozták az alulról építkező mozgalmakkal ellentétes intézkedéseket, a munkavállalók által végzett munkával, a bérükkel, a szociális és biztosítási juttatásaikkal szemben indított átfogó támadás keretében, hogy tovább növeljék a monopóliumok hasznát; továbbá megerősítették az üldöztetés eszközeit, hogy visszaszorítsák a munkavállalói és az alulról szerveződő demonstrációkat. A Görög Kommunista Párt európai parlamenti képviselői az Európai Bizottság ellen szavaztak, amely tovább folytatja, sőt, fokozza a munkavállalók, szegény gazdák és az önfoglalkoztatók kizsákmányolását célzó politikáját.

Geoffrey Van Orden (ECR), *írásban*. – Gyakorlatias, többek között a deregulációra és az uniós kiadások csökkentésére vonatkozó reformokat megvalósító Európai Bizottságot akarunk, amely sokkal inkább a vezetési kérdésekre, és nem a politikai integrációra összpontosít. Néhány biztosjelölt alkalmas a feladatra, néhány azonban nem. A főképvisei posztot a Lisszaboni Szerződés hozta létre. Nem támogatom sem a Szerződést, sem az általa létrehozott dolgokat. Nincs demokratikus legitimitása. Ashton bárónő kinevezése az európai szocialista pártok egymás közötti titkos megegyezésének eredménye és a brit miniszterelnök utólagos elképzelése. Amellett, hogy nincs tapasztalata az előtte álló feladatok terén, a CND kincstárnokaként igencsak megkérdőjelezhető előélettel is rendelkezik. E bomlasztó szervezet célja Nagy-Britannia egyoldalú lefegyverzése volt a hidegháború idején, amely riadalmat és reménytelenséget keltett. Több jelölt is rendelkezik kommunista háttérrel. Néhány jelölt (pl. Andor László) láthatóan nem igazán értett a porfóliójához, miközben a jelölt kész volt arra, hogy még több haszontalan jogszabály létrehozásában vegyen részt. Helytelennek

tartom, hogy a Parlament nem tud külön-külön szavazni a biztosokra, hanem az egész testületre kénytelen szavazni. Egyeseket örömmel támogatnék, másoknak azonban nem szavaznék bizalmat. A képviselőcsoportunkban működő szolidaritáshoz tartottam magam, és tartózkodtam a szavazástól.

Angelika Werthmann (NI), *írásban*. – (DE) Barroso elnök úr! A biztosjelöltre leadott igen szavazatom praktikus oka mindössze annyi volt, hogy most végre neki tudunk látni az elvégzendő feladatoknak. Ezzel megtakarítjuk az adófizetők pénzét. Barroso úr, Ön ügyesen választotta ki a Bizottság tagjait. Néhány biztosjelölt valóban kiváló tehetség. Néhányuk pedig abszolút fejlődőképes. Meg kell adni számukra a lehetőséget, ha kívánják, hogy megismerjék az európai politikai kihívásokat. Vannak azonban olyan biztosjelöltek is, akik kevésbé ígéretesek, mivel úgy tűnik, nincsenek birtokában a szükséges szaktudásnak, és nem is elég becsbágyóak ahhoz, hogy kulcspozíciót tölthessenek be Európában.

Ezért nem szavaztam meg az új Bizottságnak ezt az összetételét. Szeretném, ha a biztosok kijelölése jóval átláthatóbb módon zajlana – és szeretném, ha magasabban kvalifikált női jelöltek is lennének közöttük.

Anna Záborská (PPE), *írásban*. – (FR) Megszavaztak az állásfoglalási indítványt, azaz egyúttal az új Európai Bizottságot. Az Európai Parlament nem bízik vakon Barroso elnök úrban és a biztosok testületében. Én azonban rendszeresen találkoztam Barroso elnök úrral hivatali idejének első ciklusa során, amikor – ugyanabban az időszakban – a Parlament Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságának munkáját felügyeltem. Így tehát módom volt arra, hogy megfigyeljem, milyen érzékenyen vezeti az Európai Bizottság munkáját, és hogy milyen tisztelettel viseltetik embertársai és a közjó iránt. Örömmel látom a szlovák jelöltet is, akit igazságtalan, tudatlanságból fakadó, kizárólag csip-csup politikai okokra visszavezethető támadások értek. Ha egy lejárató kampány során rágalmozásra vagy a kisebbségekre való utalásokra kerül sor, annak érdekében, kicsinyes politikai okokból megkérdőjelezzék egy politikai szereplő feddhetetlenségét, az az intézményes politikai kultúra hanyatlásának kezdetét jelzi. Az Európai Bizottság minden tagjának jó munkát és sok sikert kívánok!

8. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 14.40-kor felfüggesztik és 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

9. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

10. Nehéz pénzügyi, gazdasági és társadalmi helyzet az euróövezet országaiban (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata az euróövezet országaiban tapasztalható nehéz pénzügyi, gazdasági és társadalmi helyzetről.

Diego López Garrido, *a Tanács soros elnöke*. – (ES) Elnök asszony! Korábban nem tapasztalt helyzetben vagyunk az euróövezetben, mivel létrejött e az első pénzügyi világválság. Az euróövezetben és az Európai Unió egészében annak vagyunk tanúi, hogy bár nem ez a térség a válság okozója, és az nem is itt kezdődött – tudjuk, hogy az Egyesült Államokból indult – legalább annyira megszenvedtük annak hatásait, mint a kiindulási ország.

Az államháztartási hiánnyal kapcsolatos helyzet nyilvánvalóan a válság és a kormányok abbéli pozitív fellépése nyomán alakult ki, hogy megakadályozzák – többek között – a pénzügyi rendszer összeomlását. Ezek a hiányok elkerülhetetlenül azt jelentik, hogy a kormányoknak költségvetési politikájuk tekintetében most kevesebb mozgásterük van.

A vita a gazdasági helyzetről, a pénzügyi helyzetről és a társadalmi helyzetről szól. A gazdasági helyzetet illetően el kell mondani, hogy mára az euróövezet egésze túljutott a válságon és elkerülte a defláció veszélyét, jóllehet a növekedés mértékében nyilvánvaló egyenlőtlenségek mutatkoznak és az még mindig nem teljesen fenntartható. Gondoskodnunk kell a növekedés fenntarthatóságáról és stabilizálásáról, ami a teljes euróövezetben a gazdaságpolitika egyik alapvető célkitűzése, de a válságon már túl vagyunk. Az euróövezet egésze túl van a válságon.

Igaz ugyanakkor, hogy a munkahelyteremtés üteme csökken. Ebben az évben az euróövezet egész területén súlyos munkanélküliségre lehet számítani, de jó úton haladunk a növekedés felé. Valójában ez az egyik kérdés, amellyel az Európai Tanács csütörtöki nem hivatalos ülésén foglalkozni fog: a növekedés fontossága a fenntartható növekedéshez történő visszatérés, az európai szociális modell megőrzése és a munkahelyteremtés, a jó minőségű munkahelyek teremtésének újraindítása szempontjából.

A monetáris rendszer tekintetében annak ellenére, hogy az értékpapírpiacon feszült a helyzet, az Európai Unió és intézményei helyesen cselekedtek. Az Európai Központi Bank nagyszerűen végezte a munkáját, és továbbra is így tesz azon stratégiák értékelésével, amelyek célja, hogy segítsenek bennünket a válságból. Éppen ezért ésszerű elgondolás, hogy az ösztönzőket 2010 során továbbra is alkalmazni kell. Az Európai Központi Bank valójában fokozatosan megszünteti ezeket az ösztönzőket, amit néhány korábban elfogadott intézkedést illetően már most megkezdett. Jó példa erre a bankok részére nyújtott készpénzelőlegek megszüntetése, amit az tett lehetővé, hogy a hitelpiacok fokozatosan visszatértek a rendes működéshez.

Ki kell emelni, hogy az Eurocsoport és az Ecofin sikeresen kezelte a válságot, és létrehoztuk a pénzügyi rendszer felügyeleti struktúráját is, amelyet itt a Parlamentben vitatunk majd meg. Bízunk benne, hogy a spanyol elnökség ideje alatt ez lesz a politikai vita egyik központi eleme.

A társadalmi helyzetet illetően nyilvánvaló, hogy az euróövezet területének egészén érezhetők a magas munkanélküliség kedvezőtlen következményei. Noha az euróövezetben eltérések mutatkoznak a munkanélküliségi szintek között, jelenleg kétségtelenül ez az egyik legfőbb probléma az európaiak számára. Foglalkoztatást szeretnének, vissza szeretnének térni a növekedéshez, amely munkahelyeket teremt. Nem olyan ingadozó, bizonytalan foglalkoztatást, amely az euróövezet néhány országában talán tapasztalható volt, hanem jó minőségű foglalkoztatást.

Ki kell emelni továbbá többek között, hogy egyértelműen a magas munkanélküliség váltotta ki az „automatikus stabilizátorok” működését, ami munkanélküli segélyeket és támogatásokat jelentett. Ezt követően ezek hatással voltak a tagállami hiányokra, amelyeknek oka a legkiszolgáltatottabb helyzetben lévők, például az állásukat elvesztők védelmét biztosító politikai és társadalmi rendszer.

A jövőben – és ez egy további témakör, amellyel az Európai Tanács csütörtöki nem hivatalos ülésén foglalkozni fogunk – foglalkoztathatósági politikára van szükség, amelyet „Európa 2020” névvel illetünk, és amely a növekedés és a minőségi munkahelyteremtés modelljéül szolgálhat.

Befejezésképpen, elnök asszony, úgy vélem, ebben az esetben bebizonyosodott, hogy létfontosságú az euróövezet koordinációja és megerősítése, valamint az, hogy az továbbra is jelentős pénzügyi és gazdasági védelmet nyújtó térség legyen. Bebizonyosodott, hogy az euróövezetet meg kell erősíteni, és hogy amennyiben bizonyos országok teljesíteni tudják a vonatkozó követelményeket, lehetőség lesz annak kibővítésére, ez a bővítés azonban egyben kedvező fejlemény is.

Továbbá – ezzel zárnam felszólalásomat – elengedhetetlen, hogy az Európai Unióban az integráció és a gazdasági konvergencia irányába haladjunk tovább. Továbbra is eltérések tapasztalhatók az Unión belüli gazdasági helyzetek között. A monetáris uniótól a valódi gazdasági unió irányába kell elmozdulnunk, ahogyan az a szerződésekben is olvasható. A szerződések gazdasági és monetáris unióról beszéltek, és azt ekképp jellemezték, a monetáris unió azonban korábban valósult meg, mint a gazdasági unió.

A szerződések a gazdasági, foglalkoztatási és szociális politikák összehangolásáról is rendelkeznek. Ez kötelezettség, valamint a spanyol elnökség által felvetett elvek, irányvonalak vagy elgondolások egyike. Az összehangolt közpolitikák valóban hatékonyak voltak, amikor ténylegesen összehangolták azokat. Ez volt a helyzet az európai gazdaságélénkítési terv létrehozásakor és akkor, amikor a Stabilitási és Növekedési Paktum hitelének megőrzése érdekében, ami nélkülözhetetlen volt, költségvetési politikákat hajtottunk végre. Ez történt az összehangolt pénzügypolitikák megvalósításakor, például a banki garanciák nyújtása és a letéti garanciaalapok növelése esetén. Röviden arról van tehát szó, hogy amit a közgazdászok a „méretgazdaságosság” névvel illetnek, az politikai szinten is megvalósul, mivel politikai szinten a fokozott összehangoltság megfelelő eredményekhez vezet.

Így látja a Tanács e nehéz helyzetet, amelyből azonban kifelé tartunk, és megerősödve, szilárdabban kell kikerülnünk belőle. Ez kétségtelenül az Európai Tanács csütörtöki nem hivatalos ülésének egyik központi célkitűzése lesz:

Joaquín Almunia, a Bizottság alelnöke. – Elnök asszony! A Bizottságot aggasztják a Görögországgal szemben fennálló jelentős gazdasági és költségvetési kihívások. Az ország nehéz helyzete az euróövezet és az EU egésze számára közös problémát jelent, mivel a tekintélyes és állandósult nemzeti külső egyensúlyhiány

veszélyeztetni az ország markosintű pénzügyi stabilitását, ami az euróövezet egyéb területeire történő átgyűrűzés komoly kockázatával jár.

A görög hatóságok és a görög polgárok tisztában vannak az előttük álló kihívással. Január 15-én a kormány ambiciózus stabilitási programot mutatott be, amelynek célja e problémák kezelése. A program 2012-ig a 2009. évi 12,7%-os becsült hiányszint 3% alá történő visszaszorítását irányozza elő, amelynek első lépéseként ebben az évben négy pontos GDP-kiigazítás várható. A program a szükséges konszolidáció pusztá méretét figyelembe véve kellően ambiciózus, és a fő intézkedésekre az első szakaszban kerül sor. Részletesebben, a görög hatóságok 2010-re vonatkozóan konkrét intézkedéscsomagot jelentettek be. Néhány intézkedést már a görög parlament elé terjesztettek, és azokat hamarosan végrehajtják. A program későbbi éveire vonatkozó tervek ebben a szakaszban kevésbé részletesen kidolgozottak.

Az elmúlt héten, február 3-án a Bizottság integrált megközelítést és felügyeleti mechanizmust fogadott el, amely magában foglalja a stabilitási programról készített értékelésünket, a túlzott hiány eljárásra vonatkozó ajánlásunkat, amelynek célja – ahogyan azt a kormány programja is meghatározta – a költségvetési hiány 3% alá történő visszaszorítása 2012-ig, valamint egy további ajánlást, amelyhez most először alkalmaztuk az EU-Szerződés 121. cikkének (4) bekezdését annak biztosítása érdekében, hogy a görög gazdaságpolitika összhangban álljon átfogó gazdaságpolitikai iránymutatásainkkal, valamint a Gazdasági és Monetáris Unió megfelelő működésével. Ezenfelül jogsértési eljárást indítottunk annak érdekében, hogy Görögországot kötelezzük a megbízható költségvetési statisztikákról szóló jelentések benyújtását ez idáig megakadályozó problémák kezelésére, és a Bizottság azonnali kezdeményezést jelentett be az Eurostat számára nyújtandó ellenőrzési hatáskörre vonatkozóan.

A stabilitási programot illetően a Bizottság teljes körűen támogatja Görögországot a nehéz gazdasági és költségvetési helyzet megoldására irányuló erőfeszítéseiben. A programban szereplő intézkedések és politikai elképzelések fontos lépést jelentenek a helyes irányban. A január 25-i nagyarányú állami kötvénykibocsátás sikere arra enged következtetni, hogy a piaci szereplők is osztják ezt a nézetet, még ha magas kamatprémiumok ellenében is, a haszonkulcsok ezt követő növekedése pedig azt is jelzi, hogy továbbra is óvatosak.

A program céljai és a közép távú költségvetési korrekció tekintetében kockázatokkal kell számolni. A programban ismertetett makrogazdasági forgatókönyv meglehetősen optimista, és némi bizonytalanság övezi az alapvető bevételi előrejelzéseket, különösen a gazdasági visszaesés idején az adócsalás kezelésére irányuló erőfeszítések becsült hatását. A legújabb piaci fejlemények fényében a kamat- és kiadási előrejelzések szintén alacsonynak tűnnek. A túlzott hiány eljárásra vonatkozó ajánlást illetően az idei évben szükséges intézkedésekre vonatkozó ajánlásaink teljes mértékben a görög hatóságok által stabilitási programjukban bejelentett intézkedéseken alapulnak. Ezek között találhatók az idei év első negyedévében végrehajtandó intézkedések, például a bérkiadások visszafogása, az állami foglalkoztatás csökkentése, az egészségügyi és nyugdíjreformok terén tett előrelépés, az adók és a jövedéki adók emelése, valamint a közigazgatási reform. A költségvetési konszolidációs intézkedések közül néhányat már benyújtottak a görög parlamenthez, és azokat rövidesen végrehajtják. A Bizottság a Tanácshoz intézett javaslatában felkéri a görög hatóságokat, hogy március közepéig nyújtsanak be részletes végrehajtási jelentést, amely bemutatja az elfogadott intézkedéseket és a bejelentett intézkedések ütemtervét. Ezenfelül kockázátértékelést kell végezni annak érdekében, hogy a kockázatok megvalósulása esetén igény szerint kompenzációs intézkedéseket léptessenek érvénybe.

Ebben az összefüggésben a Bizottság üdvözli a február 2-án bejelentett további intézkedéseket, nevezetesen a közzsférában alkalmazott nominális bérfelfagyasztást és az üzemanyag jövedéki adójának emelését, amelyek célja az idei évre tervezett költségvetési célok biztosítása, valamint azt, hogy a görög hatóságok szükség esetén készek további intézkedéseket elfogadni és azokat gyorsan végrehajtani.

A program későbbi éveit illetően további állandó jellegű korrekciókra, folyamatos adó-közigazgatási reformra és a költségvetési keret javítására szólítunk fel. Továbbá természetesen arra kérjük Görögországot, hogy folytassa az általános kormányzati támogatások behajtásának és feldolgozásának javítására irányuló erőfeszítéseket. Tekintve, hogy a tervek kevésbé részletesek, szigorú jelentéstételi rendszer felállítását javasoljuk, amelynek keretén belül a görög hatóságok negyedévente tesznek jelentést a végrehajtott intézkedésekről, az elért eredményekről és a tervezett intézkedésekről. Ez a szigorú jelentéstételi rendszer biztosítani fogja, hogy a tervek az előirányzott módon valósuljanak meg. Elfogadtunk egy további ajánlást arra vonatkozóan, hogy véget kell vetni az átfogó gazdaságpolitikai iránymutatásoktól való eltéréseknek és a gazdasági és monetáris unió megfelelő működése veszélyeztetésének, tekintettel a görög gazdaság versenyképességének folyamatos csökkenésére, valamint a külső egyensúlyhiány növekedésének, amelynek egyik oka a pénzügyi piacokon az irányadó kötvényekkel szemben érvényesülő magas haszonkulcs.

Ezenfelül a haszonkulcsok más tagállamokban tapasztalható párhuzamos alakulása is bizonyítja a többi tagállamba történő átgűrűző hatás kockázatát. Ebben az összefüggésben Görögországnak átfogó strukturális reformprogramot kell elfogadnia, amelynek célja a közigazgatás hatékonyságának növelése, a nyugdíj- és egészségügyi reform felgyorsítása, a munkaerőpiac működésének és a munkabér-tárgyalási rendszer hatékonyságának javítása, a termékpiac és az üzleti környezet működésének elősegítése, valamint a bank- és pénzügyi szektor stabilitásának fenntartása.

Mik lesznek ezen igen részletes felügyeleti folyamat következő lépései? Ajánlásunkat jövő héten megvitatjuk az Eurocsoporttal és az Ecofin-Tanáccsal, majd az első jelentés március közepén várható, amely ismerteti a 2010-re vonatkozó célok elérését biztosító végrehajtási ütemtervet. Ezt követően, májustól kezdődően Görögországnak negyedévente jelentést kell tennie arról, milyen fellépést tesznek a tanácsi határozat és ajánlás alapján. A Bizottság valamennyi jelentésről értékelést készít. Egyértelmű, hogy amennyiben a kockázatok megvalósulására mutató jelek tapasztalhatók, további intézkedéseket kell végrehajtani. Ezért létfontosságú, hogy a görög kormány szükség esetén készen álljon további intézkedések elfogadására, ahogyan azt már jelezték.

Befejezésképpen, korábban nem tapasztalt helyzetnek vagyunk tanúi, de megbirkózunk vele. Görögország ambíciózus, a hiány kiigazítását, valamint a közigazgatás és gazdaság reformját célzó programot fogadott el. E nehéz feladat megvalósításához megérdemli a támogatást, és a Bizottság támogatja Görögországot. A beépített felügyeleti mechanizmus a hatóságok problémamegoldás iránti hajlandóságával együtt garantálja a költségvetési konszolidációs intézkedések és a strukturális reformok sikeres megvalósítását, amelyek nyomán Görögország visszatérhet a fenntartható útra. A költségvetési intézkedések és a strukturális reformok időszerű és szigorú végrehajtása – és a görög hatóságok által Görögországban elfogadott program mind költségvetési intézkedéseket, mind pedig strukturális reformokat is tartalmaz –, valamint a helyzet szigorú nyomon követése jelenti a kulcsot ahhoz, hogy megfelelő megoldást találjunk a piacainkon jelenleg tapasztalható feszültségekre.

Corien Wortmann-Kool, a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja kezdeményező szerepet vállalt a vitában, mivel az euróövezet országaiban tapasztalható problémák nyomán rendkívül sürgetővé vált a határozott európai megközelítés. Számunkra ez az elsődleges szempont.

Az elmúlt években a tagállamok túlságosan gyakran eltávolodtak a Stabilitási és Növekedési Paktumtól. Ezért ma arra szólítottam fel a Tanácsot, és nem csupán Görögországgal kapcsolatban, hogy a csütörtöki nem hivatalos csúcstalálkozón és az Ecofin-Tanáccsal tartott jövő heti találkozón átfogóbb és teljesebb módon kötelezze el magát a monetáris politika korábbinál jóval fokozottabb összehangolása mellett.

A spanyol elnökség saját országában is jó példát mutathat, hiszen az ottani helyzet is igen sürgető.

Elnök úr! Képviselőcsoportom nevében őszinte támogatásomról biztosítom azt az eljárást, amelyet az Európai Bizottság Görögországgal szemben alkalmaz. Igaz, több hónapos késéssel, de mindenképpen szükség van erre. Ugyanez kell, hogy vonatkozzon a veszélyzóna többi országára is. A megoldás nem az európai költségvetésből biztosított további pénzügyi összegekben, hanem a reformtervek tényleges végrehajtásában rejlik.

Bízom benne, hogy szükség esetére vészhelyzeti forgatókönyvet is kidolgoznak, és ezáltal minden lehetőséget figyelembe vesznek, ideértve a Nemzetközi Valutaalappal (IMF) történő együttműködést is. Ugyanakkor meg kell őriznünk józanságunkat, mivel figyelembe véve a költségvetési probléma mértékét, a pénzügyi piacok reakciói súlyosan túlzók. Ez alátámasztja, hogy sürgős szükség van a pénzügyi piacok európai szabályozásának mihamarabbi megerősítésére.

Udo Bullmann, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, Almunia úr! Különösen ebben az átmeneti időszakban köszönetet mondok önnek az előző hivatali ideje során tanúsított elkötelezettségért, és sok sikert kívánok új feladatköréhez. E jókívánság az ön utódja, Rehn úr számára is szól. Kitartást és sok szerencsét kívánok neki az általa vállalt fontos feladatokhoz.

Három dolgot tanulhatunk a jelenlegi helyzetből. Az első az, hogy a Barroso úr által Európa 2020 néven bemutatott dokumentumból hiányzik a tartalom. Messze nem elégséges az Európai Unió egységének megteremtéséhez, amelyre oly nagy szükség van, ha el szeretnénk kerülni, hogy a jelenleg tapasztalható helyzet a jövőben megismétlődjön. A stratégiát tartalommal kell megtölteni, és bízom benne, hogy az elkövetkező néhány hétre tervezett mérföldkövek alkalmat teremtenek majd annak javítására. Sürgető szükség van a gazdaságpolitika megfelelőbb összehangolására. A spanyol elnökség ezt helyesen hangsúlyozza. Az elnökségnek nem szabad hagynia, hogy e tekintetben megfélemlítsék.

A második dolog, amit a jelenlegi helyzetből tanulhatunk, az, hogy egyes tagállamokban, nyilvánvalóan, korszerűsítésre van szükség, és a számok e tekintetben minden bizonnyal helytállóak. Ugyanakkor nem csak egy ország szorul modernizációra. Bizonyos országoknak többet kell tenniük, mert többre képesek. Kétsésem sincs afelől, hogy az új görög pénzügyminiszter, Papakonstantinou úr kiváló munkát fog végezni, és egy őszinte politikus sem ismerek, aki ezt cáfolná. Érdemes a bizalmunkra és támogatnunk kell őt.

A harmadik tanulság az, hogy az Európai Uniónak fel kell vértéznie magát. Ha a piacok próbára teszik az eurót, akkor Európának fel kell tudni vállalni a helyzetet, és lehetővé kell tenni, hogy a megszokottól eltérő módon lépjen fel. Ha egyes országokkal szemben tovább folytatódik a spekuláció, olyan helyzetet kell teremteni, melyben átlagos európai kamatfeltételekkel nyújtunk hitelt. Ezt meg kell szervezni. A Lisszaboni Szerződés támogatja az ilyen intézkedéseket. Azt mondanám a Tanácsnak és a Bizottságnak: készüljenek fel rá, hogy tárgyalásokra lesz szükség.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Úgy gondolom, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjának képviselőivel ellentétben jómagam nem kifejezetten támogatom a Bizottság beavatkozását.

Először is úgy gondolom, fel kell ismernünk, hogy a Görögországban tapasztalható helyzet a lisszaboni stratégia kudarcának következménye is. Az országok az elmúlt tíz év során éppen hogy eltávolodtak egymástól. A Németország és Görögország közötti különbségek az elmúlt évtizedben nem csökkentek, hanem növekedtek, ez pedig a rendkívül gyenge lisszaboni stratégia követésének az eredménye.

Másodszor, úgy vélem, az európai intézmények – az Európai Bizottság és az Európai Központi Bank – taktikai, stratégiai hibát követtek el azzal, hogy nem cselekedtek azonnal. A beavatkozás túlságosan későnek bizonyult. Az európai vezetők hat héten keresztül mindenféle nyilatkozatokat tettek, és kijelentették, hogy a görög vezetőknek intézkedéseket kell hozniuk, hogy az intézkedések nem voltak kellően erősek, sőt, hogy nem bíznak a görög vezetők képességeiben és így tovább. Valamennyit hallhattuk. Azt mondom, hogy részben mi magunk is felelősek vagyunk a pénzügyi piacok Görögországgal szembeni reakcióért. Hogyan várhatnánk el, hogy a pénzügyi piacok bízzanak egy klubban, ha a klubtagok maguk sem bíznak Görögországban és az általa javasolt intézkedésekben? Úgy vélem ezért, hogy helytelen volt a megközelítés. Ha az Európai Központi Bank és az Európai Bizottság rögtön az elején sokkal gyorsabban összeállított volna egy csomagot Görögország számára, elkerülhettük volna az euróövezetben jelenleg tapasztalható terjedő hatásokat.

Azt sem kellene mondanunk, hogy senki sem volt tisztában Görögország problémáival. Az Európai Bizottság lobbijaiban már három-négy hónapja beszélnek a görög kérdéstről, és folyamatosan rámutattak, hogy egy ponton baj lesz Görögországgal. Hölgyeim és uraim, valójában egyedül ez indokolja, hogy Görögországot 12,7%-os hiánya miatt kamattal terhelik, míg az Egyesült Királysággal szemben, amely 12,9%-os hiánnyal küzd, nincs érvényben ilyen. Mindez tehát már nem csupán a számok kérdése; a pénzügyi piacokról van szó, amelyek annak eredményeképpen, hogy mi magunk sem tanúsítunk kellő egységet, magabiztosságot és szolidaritást, támadást indítottak Görögország ellen. A helyzet az Európai Bizottság és az Európai Központi Bank részéről történő határozott beavatkozással elkerülhető lett volna.

Stratégia vagy ajánlás, biztos úr: oldjuk meg mi magunk! Teljes mértékben ellenzem az IMF, a Nemzetközi Valutaalap bevonását az euróövezetben jelentkező problémák megoldásába. Meg fogjuk oldani magunk az euróövezeti nehézségeket, így nincs szükség az IMF-re.

Végül, záró megjegyzésem túlmutat Görögországon. A jelenlegi helyzet az euró összetartó erejének és belső egységének próbája.

Pascal Canfin, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony! A a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében azt szeretném mondani a spanyol elnökségnek, hogy maradéktalanul támogatjuk azon politikai akaratra vonatkozó elemzését, amely az új gazdaságirányítási eszközök, valamint egy gazdasági, és nem csupán monetáris unió irányába történő elmozdulást célozza, ahogyan Bullmann úr is rámutatott. Képviselőcsoportunk teljes körűen támogatja ezt a vállalat.

Valójában, a görög eseten kívül úgy gondolom, az euróövezet gazdaságirányítási eszközeinek összessége és különösképpen a Stabilitási és Növekedési Paktum forog kockán. Az euróövezeti tagállamok több mint felének már nem kell betartania a Stabilitási és Növekedési Paktumban foglaltakat.

Ezentúl ne feledjük, hogy nem sokkal ezelőttig – a válság előttig – Spanyolország maradéktalanul megfelelt a Stabilitási és Növekedési Paktum követelményeinek, ez azonban nem védte meg attól, hogy két évvel

később ettől gyökeresen eltérő, 20%-os munkanélküliséggel jellemezhető helyzetben találja magát, illetve attól, hogy teljes mértékben figyelmen kívül hagyja ezeket a követelményeket.

Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktummal, amely a vitathatatlanul szükséges, ámde nem elégséges államháztartási kritériumokra szorítkozik, a közelmúltig Spanyolország ellenőrzés alatt tartotta az államadósságot és az államháztartás hiányát, ugyanakkor hagyta, hogy a magánszektor adósságai vég nélkül növekedjenek. A magánszektor adósságai exponenciális mértékben emelkedtek, spekulációs buborék jött létre az ingatlanpiacon, és más területekhez viszonyítva jóval súlyosabb válság alakult ki, ami azt eredményezte, hogy hatalmas állami pénzinjekciókra van szükség. Ez tulajdonképpen azt bizonyítja, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktum szemellenzős értelmezésének és a kizárólag az államadósságra összpontosító euróövezeti irányításnak köszönhetően nem látjuk a fától az erdőt, így képtelenek leszünk előre jelezni és megelőzni következő válságot.

Éppen ezért tudni szeretném, milyen javaslatokat terjesztett elő a spanyol elnökség és a Bizottság annak érdekében, hogy, nyilvánvalóan, megerősítsék a Stabilitási és Növekedési Paktumot, valamint mindenekelőtt, hogy beépítsék azt egy átfogóbb rendszerbe.

Másodszor, azt mondják – és igazuk van –, hogy hatékonyabban kell szabályozni az államháztartást, hogy vissza kell térni a stabilabb adósságsszintekhez. Az önök véleménye szerint ez kizárólag a közkiadások csökkentésével érhető el, vagy bizonyos adók emelése is segíthet? Ha igen, melyek? Továbbá, hogyan járulhat hozzá az egymással kialakított költségvetési együttműködés ahhoz, hogy a tagállamok visszanyerjék mozgásterük egy részét, ami lehetővé teszi számukra, hogy ne csupán a kiadások visszafogásával, hanem a megnövekedett mozgáster nyomán a bevételek növelésével is ellensúlyozhassák a hiányt?

Kay Swinburne, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Az államadósságok haszonkulcsai az elmúlt hónapok során egyes euróövezeti tagállamok esetében drámaian megnövekedtek, ami jelentős spekulációt eredményezett a piacokon a késedelmekkel, kivásárlásokkal és még egyes tagállamok azon képességével kapcsolatban is, hogy meg tudnak-e maradni az eurókeretben.

Az EU az EKB-n keresztül nem írhat elő költségvetési kritériumokat ezen tagállamok számára. Mindazonáltal a válság hatásai következményekkel járnak az EU-ra és az EKB-ra nézve a tekintetben, hogy megoldást kell találni, el kell nyerni az eurómodell iránti nemzetközi bizalmat, és gondoskodni kell az euróövezeti államadóssági piacok zökkenőmentes jövőbeni működéséről.

Az elmúlt évben sok időt és energiát fordítottunk a nemzetközi tőkepiaci szereplők eljárásainak, ellenőrzésének, átláthatóságának és hatékony kockázatkezelésének vizsgálatára. Ezek az intézkedések hatással vannak a másodlagos értékpapírpiacokra, de úgy gondolom, erős érvek szólnak amellett, hogy ugyanezeket az elveket alkalmazzuk az elsődleges piac esetében is, különösképpen az euróövezet adósságkibocsátó tagjainak sajátságos esetében.

Konkrétan az Egyesült Királyságban a Northern Rock fizetéseképtelenné vált, mivel a rövid távú piacokon gyűjtött pénz hosszú távú kintlévőségeinek finanszírozásához. Amikor a piac megkérdőjelezte ezt az üzleti modellt, és nem volt hajlandó hitelezni, az ténylegesen összeomlott. Egyes euróövezeti tagállamok jelenleg ugyanezzel a problémával küzdenek. Javaslatom szerint az EKB, noha a költségvetések és a tőkeemelés terén nincs intézkedési joga, befolyásolhatná az adósságok lejáratí profilját, ha úgy érezné, hogy egy tagállam a rövid távú piaci mozgások nyomán túlságosan nagy kockázatnak van kitéve.

Görögországnak az elkövetkező néhány hétben 31 milliárd eurót kell összegyűjtenie. Portugáliának a GDP 17%-ának megfelelő adósságot kell ellensúlyoznia akkor, amikor Franciaországnak ugyanez a feladata a GDP 20%-át kitevő adóssággal. Az adósság lejáratí profiljáról a tagállamok dönthetnek, a piac ezzel párhuzamos kiaknázásának halmozódó hatásai nyomán azonban az EU válság idején védtelen marad, ami megnehezíti a piacokon történő tőkeemelést.

Az euróövezetben az EKB-nak talán ellenőriznie kellene a halmozott adósságkibocsátást, és tanácsot nyújthatna a tagállamoknak a felelős irányításra vonatkozóan.

Befejezésképpen, egyszerű kezdő lépés lenne az EU és különösképpen az euróövezet tagállamai számára egy fenntartható adósság-lejáratí stratégia kidolgozása, mivel a jelenlegi abszolút adósságsszintnél fontosabb a megújításra váró adósságok összege.

Nikolaos Chountis, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az új Bizottság égbekiáltó hazugsággal kezdte meg a munkáját: a Lisszaboni Szerződés és a lisszaboni stratégia

nemcsak, hogy nem segíti elő a válsággal szembeni védelmet; egyenesen közreműködtek annak kialakulásában. Mindkettő hatalmas kudarcot vallott.

A világválság rávilágított az európai globális fejlődési modell korlátaira, erősségeire és szerkezeti problémáira. A Stabilitási Paktum már nem létezik; a válság eltörölte, ahogyan azt a hiányok, valamint a német, a spanyol, az olasz, a portugál, a brit és a görög államadósság növekedésének mértéke is tanúsítja.

A válság nem csupán Görögországot érinti. Az Európai Unió egészére, és a meghozott döntések nyomán az euróövezetre is hatással van. A baloldal óva intett ezektől a politikáktól és ellenezte azokat. Sajnálatos módon a jobboldal és a szociáldemokraták ragaszkodnak ahhoz, hogy a válság kezelésében ugyanezeket az eszközöket alkalmazzuk.

A lisszaboni stratégiával leépítettük a szociális államot. Az együttműködés Európájáról beszélünk, miközben az Európai Központi Bank 1%-os kamattal nyújt hitelt a kereskedelmi bankoknak, ugyanakkor hagyja, hogy a tagállamok 6%-os kamatra vegyenek fel kölcsönt a pénzpiacokról. Az Európai Unió modellje és katonai szolgálatai tekintetében az Egyesült Államokat követi. Hogy lehetséges az, hogy elfogadjuk az egyesült államokbeli hitelminősítő intézeteket, például a Moodyt és társait a tagállamok gazdaságpolitikájának hivatalos bíráiként, és hagyjuk, hogy ők szabják meg a gazdaságpolitikánkat?

Ezért módosítani kell a Stabilitási Paktumot, és egy Fejlesztési és Foglalkoztatási Paktummal kell felváltani azt. Az Európai Unió nem tud és nem is akarhat világszinten versenyezni a bérköltségek alapján. Végül, elleneznünk kell a versenyképességnek a munkavállalói kapcsolatok és jogok romlásán alapuló ösztönzését.

Nikolaos Salavrakos, az EFD képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony! Korábban hallhattuk Barroso úr és új biztosokból álló csapatának programnyilatkozatát.

Személy szerint az volt a benyomásom, hogy mi, képviselők, valamennyien egy hajóban evezünk, és nem ugyanannak az armadának a tagjai vagyunk. Ez nagy különbség.

Éppen ezért Barroso úr programnyilatkozata alapján számítok rá, hogy az Unió jövőjét a tagállamok közötti, elsősorban gazdasági, társadalmi és fejlesztési szinten megvalósuló szorosabb kapcsolatok alapján tervezzük majd. Attól tartok azonban, hogy jelentősen meg fog növekedni a piacokon mozgó és ott mozgatott „vándor” tőke vagy „nomád tőke” mennyisége. Ha átvonuló forgószélként először támogatjuk, majd magukra hagyjuk a helyi piacokat, azzal tönkretesszük a realgazdaságokat és valódi befektetés nélkül aratjuk le a nyereséget. Az euró természetesen csökkentette a „vándortőke” általi árfolyam-spekuláció lehetőségét.

Ez tehát az oka a Görögországot érő támadásnak, amelynek különleges támogatásra van szüksége. Éppen ezért, figyelembe véve, hogy a 2008. évi statisztikák szerint az Európai Unió termeli a világ vagyonának hozzávetőleg 38%-át, úgy gondolom, hogy a jelenlegi pénzügyi válságban az Európai Unió képtelen volt vagy nem akarta érvényesíteni gazdasági beavatkozási jogát a világ pénzügyi piacain.

Egy üzenetet szeretnék átadni mind a Parlamentnek, mind pedig képviselőtársaimnak; Schumpeter üzenetét. Kreatív rombolás tapasztalható, amely Európát, az európai valutát és Görögországot nem veszélyezteti, de nélkülözhetetlen ahhoz, hogy Görögország és a többi tagállam irányában is tanúsítsuk a tagállami szolidaritást.

Jean-Marie Le Pen (NI). – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Ami ma Görögországban történik, holnap pedig Spanyolországban és Írországban fog, botrányos. Éppen azok az angol-szász szervezetek, amelyek kötelességtudóan hátradőlve nézték, amint a banditák pusztító eszközöket bocsátottak ki és azokkal kereskedtek, és amelyeket a történetek teljesen váratlanul értek, most a legszigorúbbak azokkal a tagállamokkal, amelyek azonnal az arra méltatlan pénzügyi szektor segítségére siettek.

A piacok és a bankok felelőtlensége nyomán kialakult válság, valamint ez a hatalmas összegű támogatás közvetlenül felelős az államháztartási hiány és az államadósság azon növekedéséért, amelyet most ugyanezek a piacok büntetni próbálnak.

Ennyit a Sarkozy úr, az Európai Unió és a G20-ak által bejelentett etikus kapitalizmusról. A sok bankár csak annyit tanult a válságból, hogy az adófizető az erőforrások, a profit és a garanciák kimeríthetetlen forrása, mivel az a hír járja, hogy állítólag egy kormányzati támogatásban részesült amerikai bank, valamint két szintén amerikai kockázati tőke-alap keltette a pánikot, amelyek a Görögországra kivetett mértéktelen kamatokból és a nemteljesítéskori csereügyletek piacából, e kormányzati kölcsönökre vonatkozó biztosítási politikákból is hasznot akarnak húzni, amelyek maguk is független spekulációnak vannak kitéve.

Nem lesz elegendő a kockázati tőke-alapok szabályozása – amelyet önök félnek megtenni – vagy a származékos piacok szabályozása, ahogyan Barnier úr javasolja. Nincs értelme európai gazdaságirányítást létrehozni. A huszonhetek így is, úgy is ugyanabban a slamasztikában vannak, és a szolidaritás nem megoldás. A tőke szabad nemzetközi mozgását kell megkérdőjelezni, máskülönben nem várható talpraállítás, csupán ismétlődő válságok sora.

Jean-Paul Gauzès (PPE) . – (FR) Elnök asszony, elnök úr, biztos úr! Az előttem felszólaló Wortmann-Kool asszonyhoz hasonlóan természetesen magam is azt mondhatom, hogy helyeslem a Bizottság által a jelenlegi görögországi helyzet megoldása tekintetében kialakított álláspontot.

Ami a spanyol elnökséget illeti, örömmel vesszük tudomásul, hogy célként tűzték ki a gazdaságpolitikák összehangolását. Ennek az erős politikai akaratnak kell érvényesülnie két aktuális és fontos projekt: a valódi pénzügyi felügyelet szerkezetének kialakítása és a kockázati tőke-alapok szabályozása esetében is.

Igaz, Európa ne legyen erőd, ugyanakkor szita se legyen. Az elnökségnek mindkét említett területen mozgástérre van szüksége annak érdekében, hogy eredményesen tárgyalhasson a Parlamenttel. Számítunk rá, hogy a Tanács következő ülésén határozott jelzést küld a közvélemény és a piac felé: a közvéleménynek azért, hogy helyreállítsa az euró iránti bizalmat, a piacoknak pedig azért, hogy vállaljanak szolidaritást Görögországgal. A Tanácsnak határozottan jeleznie kell, nem fogja hagyni, hogy néhány spekuláns, akik gondolkodás nélkül spekulálnak a jelenleg nehéz gazdasági és társadalmi helyzetben lévő tagállamok ellen, megfélemlítse az euró destabilizálására vonatkozó kísérleteivel.

Pervenche Berès (S&D) . – (FR) Elnök asszony, López Garrido úr, tisztelt biztosok! A mai vita nem csak azért fontos, mert az eurót támadás érte, hanem azért is mert csütörtökön kerül megrendezésre az első csúcstalálkozó Van Rompuy elnök vezetésével.

Megjegyzem, hogy az európaiak állják a sarat, és meggyőződésük, hogy nem engedhetjük meg, hogy az IMF beavatkozzon Görögországban. Ezt üdvözlöm, mivel az azt jelentené, hogy hátat fordítunk mindannak, amit hosszú évekig kértünk, vagyis az euróövezetben megvalósuló gazdaságirányításnak.

Amikor az euróövezet gazdaságirányítására szólítunk fel, az azt jelenti, hogy az ingatag piacokkal szemben fel kell vértéznünk magunkat a fellépéshez és a piaci fejlemények ütemének követéséhez szükséges eszközökkel. Ma e tekintetben egyértelműen kudarcot vallunk.

Ezenfelül azt tapasztalom, hogy az európai apparátuson belül olyan helyzet alakult ki, amelyben ha valaki nem tagja az euróövezetnek, az számíthat „segítségre”, ha viszont valaki az övezetbe tartozik, sokkal bonyolultabb a helyzet. Soha nem gondoltam volna, hogy az euróövezet egyszer minden szolidaritást nélkülöző térséggé válik. Az övezet pusztá működése is a szolidaritás elképzelésén alapul.

Exportstratégiájától, államháztartási hiánya szintjétől és államadóssága szintjétől függetlenül az övezet egyetlen tagállamának sincs lehetősége maga mögött hagyni a válságot, ha valamelyik láncszemet támadás éri.

Mégis mit látunk ma? Egy olyan mechanizmust, amely úgy működik, hogy a pénzügyi piacok kijátsszák egymás ellen az egyes szereplőket, próbára teszik szolidaritásunk mértékét és azt, képesek vagyunk-e fmegőrizni az euró elképzelését. Az euróövezet elképzelése ugyanis arról szól, hogy ha mozgásteret szeretnénk biztosítani saját magunk számára és túl szeretnénk lépni azon, hogy a spekuláció az egyetlen rendelkezésre álló mechanizmus, akkor saját stratégiát kell kidolgoznunk.

Ugyanakkor ismét megjelent az euróövezeten belül az a képesség, hogy bizonyos mértékben immunissá váljunk arra, ahogyan az árfolyampiacok az euró bevezetését megelőzően működtek, az államadóssági kamatmechanizmusokkal.

Erre kellene összpontosítanunk. Mindez jóval túlmutat a ma vitára bocsátott javaslatokon, és most Van Rompuy elnök úr feladata, hogy csütörtökön megkezdje ezen igen fontos projekteket.

Peter van Dalen (ECR) . – (NL) Görögország csak a közelmúltban fedte fel adósságai tényleges mértékét. Ezek a vártnál jóval nagyobbak. A költségvetési hiány közel 13%. Sajnálatos módon Spanyolország, Portugália és Olaszország is magas költségvetési hiánnyal rendelkezik.

Európa nem hozhat trójai falovat a területére. Ez történne, ha néhányak kívánsága szerint támogatást nyújtanánk ezeknek az országoknak. Ennek nem szabad megtörténnie, akkor ugyanis különdíjjal jutalmaznánk helytelen politikájukat. A Stabilitási és Növekedési Paktum egyértelműen ismerteti, hogyan kell eljárniuk az

országoknak válság idején, és elsősorban rámutat, mit kell tenni még a válság bekövetkezése előtt, ami nem más, mint egy szigorú költségvetési és kiadási politika megfelelő időben történő végrehajtása. Hollandia ezt már egy évvel ezelőtt megkezdte. Az EU déli tagállamai túl sokáig halogatták. Mostanra szerencsére – jobb később, mint soha – megkezdtek ügyeik rendezését.

Érdeklődéssel várom az általuk hozott intézkedések eredményeit. Ha a részvénytőke és az euró értéke mindeközben kicsit visszaesik, az sem a befektetők, sem pedig az exportvállalatok számára nem jelent majd katasztrófát, sőt.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL) . – (EL) Elnök asszony! Az Európai Unió, a tőkés kormányok és más imperialista szervezetek maradéktalanul hangoztatják az euróövezetre és az euróra gyakorolt spekulatív nyomásról szóló híreket, valamint azokat, amelyek szerint Görögországban és Dél-Európa más országaiban az államháztartási problémák, a túlzott adósság és hiány eredményeképpen gazdasági összeomlás fenyeget, és ürügyként használják azokat a kapitalista szerkezetátalakítások felgyorsításához és fokozásához, valamint a munkás- és más alsó osztályok még nagyobb mértékű kizsákmányolásához.

Az Európai Unió és a kormányok zsarolással és megfélemlítéssel veszik rá a munkásokat, hogy elfogadják a piacgazdaság szabályait és az európai nagyvállalati struktúrát, és így előbbiek bér- és nyugdíjcsökkentést, rugalmas foglalkoztatási formákat, a szociális juttatások drasztikus megkurtítását és egy sor kíméletlen adóintézkedést vezethessenek be, valamint elszakíthassák a szegény és közepes jövedelmű gazdákat a földjüktől.

Hazugság azt állítani, hogy a kapitalista válság okai kizárólag a hivatali visszasságok és a korrupció. Az adósságok és a hiány a kapitalista rendszer, a Maastrichti Szerződés és természetesen a lisszaboni stratégia terméke. Ezért a tőkés kormányok és az Európai Unió, amelyeket kizárólagos felelősség terhel a kialakult helyzetért, felszólítja a munkásosztályt, az alsó osztályok tagjait, hogy hozzanak létre nemzeti kampányokat és csatlakozzanak ezekhez. A munkásoknak azonban hátat kell fordítaniuk, mivel – tekintve, hogy kapitalista társadalomban élünk – a munkások érdekei nem egyeznek a munkások érdekeivel.

A munkások tömegesen tüntetnek a kihirdetett háború ellen, amit üdvözlünk, és támogatjuk őket.

Barry Madlener (NI) . – (NL) Görögország más országokkal együtt akár azzal is fenyegethet, hogy országcsődöt jelent be, köszönhetően az Európában hivatalban lévő baloldali politikusok: Gordon Brown, Barroso, Schulz, Cohn-Bendit és Guy Verhofstadt úr sokévnnyi gyengekező baloldali politikájának. Verhofstadt úr, lenne szíves Ön is figyelni rám? Milliárdok folytak el a gyenge tagállamokba, és Görögország feltehetőleg még csatlakozásakor is manipulálta az adatokat, de nem, ön szemet hunyt efelett. Európának bővílnie kellett, tehát bővült. Az Önhöz hasonló gyenge politikusok miatt ezeket a gazdaságokat mesterségesen felpumpálták, és azok most leeresztenek.

Mi történik most? A megszokott módon folytatják katasztrofális politikájukat. Ki kopog az Európai Unió ajtaján? Még több szegény ország: Albánia, Macedónia, Horvátország, Szerbia, Koszovó és még Törökország is. Szegény országok, amelyeket emellett óriási korrupció sújt. És ott van Spanyolország, amely a hatalmas munkanélküliség ellenére 700 000 illegális bevándorlót legalizált, akik családjukat is magukkal hozták – és Spanyolországban jelenleg 20%-os a munkanélküliség!

Elnök úr, ennek a bevándorlási politikának véget kell vetni.

Anni Podimata (S&D) . – (EL) Elnök asszony! Kétségtelen, hogy Görögország az euróövezet más országaihoz hasonlóan hatalmas államháztartási hiánnyal és államadóssággal küzd, és ahogy Önök is tudják és a Bizottság is említette, a görög kormány már benyújtotta teljes körűen megalapozott és ambiciózus, ugyanakkor realisztikus programját ezek megoldása érdekében.

Ahhoz sem férhet kétség, hogy Görögország az euróövezet más országaihoz hasonlóan összehangolt spekulatív nyomás célpontjaként szolgált és szolgál, amelynek alapvető célja az euró és az euróövezet gazdasági egységének aláásása. Nem görög, portugál vagy spanyol problémáról van szó; ez európai probléma, és kötelességünk nyilvánosságra hozni a helyzet valódi okait.

Ahogy egy évvel ezelőtt, úgy most is hangsúlyozzuk, hogy a globális hitelválság a pénzügyi piacok ellenőrzés nélküli működésével áll összefüggésben, és ugyanilyen nyíltan ki kell jelentenünk azt is, hogy a spekulatív tőke ellenőrzés nélküli működése alapvető jellemzője az euróövezetben kialakult mai helyzetnek, és komoly károkat okoz az európai adófizetők pénzére nézve.

Elsődleges kötelességünk tehát az euró és az euróövezet spekulatív nyomással szembeni védelme kell, hogy legyen, másodsor pedig fel kell ismernünk, hogy nem ragaszkodhatunk tovább a monetáris unió elképzeléséhez, valamint hogy amíg az euróövezet országai között nem jön létre valódi gazdasági konvergencia, az mind az úgynevezett lassú gazdaságokra, mind pedig az euróövezet átfogó hitelességére és az euró stabilitására is hatással lesz.

Burkhard Balz (PPE) . – (DE) Elnök asszony! Nem sokszor történt meg velem, hogy figyelmen kívül hagytak. Mindazonáltal most örömmel kezdek bele felszólalásomba.

Valamennyien tudjuk, hogy az euróövezet tagállamait eltérő mértékben sújtotta a pénzügyi és gazdasági válság. Véleményem szerint azonban a különösen súlyosan érintett országoknak komolyabb intézkedéseket kell hozniuk, mint a kevésbé érintetteknek.

Természetesen továbbra is az euró stabilitása kell, hogy legyen az alapvető és átfogó cél. Ez vonatkozik az euróövezet egyes tagállamainak költségvetési konszolidációs intézkedéseire is. Ezek az intézkedések nem csupán az országok saját érdekeit, hanem a válság által jobban megkímélt államok érdekeit is szolgálják.

Ugyanakkor azt is körütekintően mérlegelni kell, mely intézkedések szükségesek és melyek nem kellően hatékonyak ahhoz, hogy kisegítsék az országokat a válságból. Bár elősegíthetnénk, hogy a monetáris unió legkomolyabb gazdasági nehézségekkel küzdő tagállamai kedvező feltételekkel támogatáshoz jussanak, például számos euróövezeti tagállam részére nyújtott uniós támogatás révén, ez a kedvezményes külső hitel aligha enyhítené az általuk tapasztalt súlyos problémákat, mindemellett pedig semmit sem tenne a problémák okainak megszüntetéséért.

Meglátásom szerint ezek az országok a múltban elmulasztották a fontos reformokat, amiért most nagy árat fizetnek. A problémákat tehát túlnyomórészt saját maguknak köszönhetik, ezért azokat a jövőben az érintett országoknak kell megoldaniuk. Ennélfogva a Bizottság bejelentésének megfelelően szigorú megszorító és reformprogramokat kell végrehajtaniuk. Véleményem szerint végzetes következményekkel járhat, ha mindig az adófizetőknek kell kiegyenlíteniük a számlát.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL) . – (FR) Elnök asszony, biztos úr! Sok érdekes dolgot hallottunk, de úgy gondolom, össze kell szednünk a bátorságunkat és meg kell kérdőjeleznünk azokat a kritériumokat, amelyekre az Európai Unió ma épül. A Lisszaboni és a Maastrichti Szerződésben külön cikk rendelkezik arról, hogy az Európai Unió nem nyújthat segítséget Görögországnak.

Az, hogy a spekulánsoknak szabad kezet adjunk, hiszen a tőke korlátlanul szabad áramlásának biztosításával ezt tettük, az, hogy ösztönözzük az adóversenyt, amely a tőke és a vállalatok esetében nullakulcsos adózást eredményez, azt jelenti, hogy a nemzeti költségvetések lépésről lépésre kiürülnek, és most a korábban Almunia úr által tettehöz hasonló javaslatok révén arra kérjük az embereket, hogy fizetésük csökkentése, a nyugdíjkorhatár kitolása és a társadalombiztosítási rendszerek tönkretétele formájában mindezt ők fizessék meg.

Éppen ezért minden egyes kritériumot módosítani kell, a Stabilitási és Növekedési Paktumot a munkát, a foglalkoztatást és a képzést célzó humán fejlesztési paktummal kell felváltani, és döntést kell hozni az Európai Központi Bank szerepének és feladatainak megváltoztatásáról annak érdekében, hogy az euró egy egységet teremtő közös valutává válhasson, és ne spekulációt szülő valuta legyen, ami ma. Döntést kell hozni az adócsalást és a tőke kimenekítését megakadályozó új kezdeményezések bevezetésére, valamint az adóparadicsomok felszámolására vonatkozóan, ahogyan arra ígéretet kaptunk. Végezetül, bátorságot kell tanúsítanunk a spekulatív tőkemozgások megadóztatása érdekében.

Andrew Henry William Brons (NI) . – Elnök asszony! Természetes összefüggés van az állam gazdaságának jelenlegi állapota és a valuta értéke között. A valuta értékének követnie kell a gazdaság növekedését, hogy ez utóbbi élvezhesse az importált áruk és szolgáltatások alacsony árát. Ennek megfelelően, ha a gazdasági stagnál vagy visszaesik, a valutával ugyanez történik, ami az export megugrásához és a gazdaság élénküléséhez vezet, feltételezve természetesen, hogy gyártó- és szolgáltatási iparát nem tette tönkre a globalizáció.

Az euró jelentette kényszerzubzony szorításában azonban a nemzeti valuta nem képes a gazdaság és az emberek igényeihez igazodni. Ez bénította meg Nagy-Britanniát 1990 és 1992 között, amikor részt vettünk az árfolyam-mechanizmusban. Most ugyanúgy megfojtja Görögországot, az euró egy másik ügyfélállamát.

Mindennek figyelmeztető jelként kell szolgálnia az euróövezeten kívüli országok számára. Saját felelősségükre csatlakozhatnak hozzánk. Rövid távon a gazdasági igényeik figyelmen kívül hagyását fogják tapasztalni.

Amikor úgy döntenek, hogy visszalépnek, az euróövezet felé való tartozásokkal kell szembenéznük, amelyek saját leértékelt valutájuk nyomán emelkedtek meg.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE) . – (ES) Elnök asszony! Az euró történetében először beszélünk egy maroknyi ország pénzügyi helyzetéről. Hangsúlyozom az „ország” szót, mivel a spanyol elnökség esetében úgy tűnt, mintha a világról beszélne, Almunia biztos úr pedig csak Görögországot említette. Kíváncsi vagyok, hogy a biztos úr záró felszólalásában is fenntartja-e majd, hogy Spanyolország és Portugália problémái hasonlóak Görögországhoz, és ha igen, mit szándékozik tenni ezzel kapcsolatban.

Ugyanakkor azért tárgyaljuk ma itt ezeket a pénzügyi helyzeteket, mert néhányak pénzügyei valamennyiünk valutájának hitelét megronthatják, és megnyithatják az utat egy kétsebességes Európa előtt. A szakadék tovább nőhet, ha a spanyol elnökség által említett kilépési stratégiát végrehajtják, mivel megállapítást nyert, hogy a kevésbé fejlett országoknak pénzügyi nehézségekkel és szigorúbb monetáris politikákkal kell megküzdniük, valamint ennél is fontosabb, hogy jóval több pénzt kell az adósságok törlesztésére fordítaniuk, és jóval kevesebbet a munkahelyteremtésre. Higgyék el, hölgyeim és uraim, hogy fenntartható gazdaság nélkül lehetetlen lesz egyensúlyba hozni a pénzügyi helyzetet. Foglalkoztatás hiányában az adóbevételek tovább esnek majd, a munkanélküli segélyekre szánt kiadások pedig emelkedni fognak.

Bizalmi válsággal állunk szemben, és bizalmi válság esetén az első, amit tennünk kell, az, hogy elmondjuk az igazat. El kell mondanunk, hogyan jutottunk idáig. Mit tesznek az érintett országok annak érdekében, hogy visszafizessék az adósságot? Hihetünk-e a stabilitási paktumnak vagy sem? Mindenekelőtt tudnunk kell, mit tesznek az érintettek gazdaságuk rendezése érdekében, mivel, ahogyan az imént mondtam, fenntartható növekedés nélkül nincs fenntartható gazdaság vagy fenntartható pénzügyek.

Elisa Ferreira (S&D) . – (PT) Elnök asszony, biztos úr! Egy monetáris unióban nem érheti támadás Görögországot, Spanyolországot, Írországot vagy Portugáliát; sokkal inkább az Uniót és az eurót érik ezek a támadások, amelyek a bizonytalanságra utaló legapróbb jelet vagy a csoport egészének egységességében megjelenő első hajszálrepedést is maximálisan kihasználják. Ebben az összefüggésben tájékoztatnom kell Önt, biztos úr, hogy állításai helytelenek és veszélyesek voltak, az Ön tapasztalatával és múltjával rendelkező személy szájából hallva őket azonban csak arra tudok gondolni, hogy az Önt tagként számon tartó Bizottság makacssága és tétlensége miatti érzelmi kitörés lehetett ez, hiszen mint tudja, a monetáris unió jóval több, mint egy egységes valuta, egy Stabilitási Paktum vagy egy egységes Központi Bank.

Ahhoz, hogy a monetáris unió hosszú távon fenntartható legyen, nem korlátozódhat a rövid távú tervekre és a nominális mutatókra, nem hagyhatja ki a számításból a reálgazdaságot, a gazdasági növekedést vagy a munkanélküliséget, és nem hagyhatja figyelmen kívül az azzal együtt járó regionális és társadalmi jellegű belső különbségeket, amelyeket a Bizottság igen pontosan észlelt az „EMU@10”-zel kapcsolatos munkájában.

Ezen okokból valamennyi tagállamnak megvannak a saját kötelezettségei. Bárki, aki úgy gondolja, hogy a monetáris unió egy immár kész projekt, megbocsáthatatlan hibát követ el. Ideje, hogy a sok beszéd helyett cselekedjünk. A lisszaboni stratégia nem működött, mivel nem voltak meg a megfelelő lehetőségei és eszközei. Ma – ha azt szeretnénk, hogy a monetáris unió fennmaradjon és szilárd alapokon nyugodjon – az olyan kifejezéseket, mint a „szolidaritás” és a „gazdaságpolitikák összehangolása” konkrét lehetőségekkel és eszközökkel kell felváltani, amelyek ez idáig nem álltak rendelkezésre.

A Bizottság éppen azért lépett hivatalba, hogy ne a korábbiakat folytassa, hanem vonja le a tanulságokat, és kezdjen új szakaszt. Erre számítok, és bízom benne, hogy így fognak tenni.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL) . – (PT) Elnök asszony! Ebben a vitában alapvető fontosságú volt annak biztosítása, hogy az Európai Unió szakítson monetarista politikáival és a Stabilitási Paktum szemellenzős követelményeivel. Létfonosságú volt a társadalmi haladás támogatása annak érdekében, hogy a munkanélküliség és a szegénység problémájának megoldása prioritást élvezzen, hogy támogassuk a termelést és a jogokat biztosító munkahelyek teremtését, hogy garantálni tudjuk a gazdasági és a társadalmi egységet, hogy a legsúlyosabb helyzetben lévő országok számára költségvetési támogatási intézkedéseket hajtsunk végre, elsősorban olyan megelőlegezett támogatások formájában, amelyekhez a kormányoknak nem kell saját résszel hozzájárulniuk. Sajnálatos módon azonban ma ezek egyikéről sem hallottunk.

Almunia biztos úr a szokásos politikákat és a szokásos neoliberális recepteket hangoztatta, ismét megpróbálva elérni, hogy a megszokott emberek viseljék az Európai Unió téves politikáinak következményeit, ideértve, biztos úr, az Ön felelősségét is a Görögországgal, Spanyolországgal és Portugáliával kapcsolatos szomorú és szánalmas kijelentései tekintetében is, ami például hazámban, Portugáliában spekulatív támadás

kirobbanásához vezetett. A spekulánsoknak valóban javára váltak az Ön kijelentései. Saját hazám és mások azonban e kijelentések és a jelenleg hatályban lévő politikák miatt veszítettek. Emiatt kijelentjük, itt az ideje, hogy módosítsák a politikát!

Othmar Karas (PPE) . – (DE) Elnök asszony, tisztelt biztosok! Az euró pajzsként szolgál számunkra, és stabilizációs ereje bebizonyosodott. Ez is azt bizonyítja, hogy a maastrichti kritériumok és a Stabilitási és Növekedési Paktum kell, hogy a hiánystratégia és a kilépési stratégia alapját képezze. Ugyanakkor nem önmagukban kell megteremteniük ezt az alapot. Mindkét stratégiát fenntartható növekedéssel és foglalkoztatási politikával kell alátámasztani. Az Európa 2020 stratégiát más stratégiákkal együtt kell alkalmaznunk. Az Európai Unióban innovációs megállapodásra, beruházási megállapodásra és koordinációs megállapodásra van szükség, valamennyi tagállam részvételével.

Ennek megfelelően támogatom az Almunia úr által 2004. december 22-én javasolt, az Eurostat mihamarabbi megerősítését célzó, három pontból álló terv pénzügyminiszterek által történő végrehajtását. Ezen ésszerű és szükséges intézkedések előtt öt évig akadályok álltak. Meg kell erősítenünk az Eurostat státuszát, felül kell vizsgálnunk a tagállami statisztikákat, valamint össze kell hangolnunk az EKB és az Európai Unió statisztikáit. Nyitómérlegre van szükség az Európai Bizottság számára, a Bizottság által meghatározott közös kritériumok alapján felül kell vizsgálnunk a tagállamok pénzügyi helyzetét, és a nemzeti cselekvési tervek létrehozásához szükség van a Bizottság, az Eurostat, az EKB, az EBB és a tagállamok közötti irányító bizottságra.

Felelősség, őszinteség és átláthatóság kívánatos – nem pedig a tagállamok és a pénzügyminiszterek által játszott bújócska vagy macska-egér játék.

Antolín Sánchez Presedo (S&D) . – (ES) Elnök úr! a gazdasági válság lehetővé tette számunkra, hogy elismerjük az euró és a gazdasági koordináció értékét.

Mostanra vitathatatlan, hogy az euróövezet és az Európai Központi Bank által a stabilitás biztosítása és a hitelválságra adott fellépés terén játszott szerep, valamint az összehangolt európai és nemzetközi szintű intézkedések, amelyekben ön, Almunia úr, fontos vezető szerepet játszott, nélkülözhetetlenek voltak a válság legsúlyosabb és akár katasztrofális hatásainak megelőzésében.

A válság nyomán a gazdasági tevékenység nagy mértékben visszaesett, számos munkahely szűnt meg és jelentősen romlott az országok államháztartása. Jóllehet úgy tűnik, az élénkülés első jelei mutatkoznak, az idei évre vonatkozó előrejelzések alapján a foglalkoztatás csökkenésére és az államadósság növekedésére lehet számítani az Európai Unióban.

A válság ezenfelül rávilágított az egyes tagállamokban tapasztalható helyzetek különbözőségére és eltéréseire. Feszültségek keletkeztek, amelyek – ne legyünk naivak – nem minden esetben a gazdasági elvekkel és lehetőségekkel kapcsolatosak. Gondoskodnunk kell róla, hogy ezek miatt ne feledkezzünk meg komoly gazdasági egymásra utaltságunkról és legfőbb vállalásainkról.

Az Európai Unió megalakulása óta a legnagyobb kihívással áll szemben. Valaki az LUV betűkkel jellemezte a nemzetközi gazdaság talpraállását: az L Európát, az U az Egyesült Államokat, a V pedig a feltörekvő országokat jelképezi.

Európa nem maradhat le. Eljött a reformok, a képzelőerő és az integráció ideje. Elsőszámú prioritásnak kell tekintenünk gazdaságunk növekedési potenciáljának javítását.

Alfredo Pallone (PPE) . – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az euróövezet egyes országaiban tapasztalható hiányosságok és közelmúltbeli válság nem csupán a Görögországot, Portugáliát és Spanyolországot érintő nehézségek eredménye, hanem az Unió saját problémáié is.

Ez nem csupán a gazdasági erőforrások szempontjából jelent problémát, hanem politikai szempontból is. Mielőtt hozzálátna a beteg országok kezeléséhez, Európának saját magával kell törődnie, mivel a válság valódi mögöttes oka az Unió gyengesége is. Közös és hatékony szabályokra és eszközökre van szükség.

Először is, fel kell gyorsítanunk a felügyeleti reformot, és egy ténylegesen működő rendszert kell létrehozni, amely nem csupán a meglévő hatóságok másolata, amelyekről a legutóbbi válságok alkalmával kiderült, hogy nem képesek hatékonyan előre jelezni és kezelni azokat, valamint túl kell lépniük a bürokratikus logikán, amelyet ez idáig a rendszerszintű válságok megoldására alkalmaztunk.

Másodszor, éppen ezért szükség van a költségvetési politikák összehangolására és harmonizációjára, akár olyan áron is, hogy a vonakodóbb országokat magunk mögött hagyjuk. Egyesek fenntartják, hogy a

Nemzetközi Valutaalapnak be kellene avatkoznia, figyelmen kívül hagyva, milyen katasztrofális jelzést közvetítenénk ezzel a pénzügyi piacok felé az euróövezet haladási iránya tekintetben. A számos euróövezeti országban jelenleg tapasztalható válsághelyzetben az Európai Uniónak politikai, társadalmi és erkölcsi kötelessége cselekedni.

George Sabin Cutaş (S&D) . – (RO) Az euróövezet egyes országai jelenleg súlyos pénzügyi problémákkal küzdenek, amelyeket az államadósság és az államháztartási hiány mértéke tükröz, ezek ugyanis jóval meghaladják a Stabilitási és Növekedési Paktumban megengedett felső határértéket. A Stabilitási és Növekedési Paktum alapvető célja az volt, hogy az államadósságra előírt korlátozás révén elkerüljük a „potyázó” intézkedések előfordulását. Ez azonban figyelmen kívül hagyta, hogy amikor makrogazdasági szinten romlik a pénzügyi helyzet, szükség lehet az államadósság növelésére, amit a magánszektor adósságának exponenciális növekedése tovább súlyosbít.

Egyes tagállamok pénzügyi helyzetének gyors romlása veszélybe sodorja az euró stabilitását és az európai uniós szintű egységet. Az ilyen következmények elkerülése érdekében a tagállamok között szolidaritásnak kell érvényesülnie, és a nehézségekkel küzdő országok számára kölcsönös támogatást nyújtó közös intézkedéseket kell elfogadni. Ezenfelül enyhíteni kell a Stabilitási és Növekedési Paktum követelményeit, amire a Lisszaboni Szerződés zárónyilatkozatához csatolt nyilatkozat is lehetőséget ad.

Ennek megfelelően továbbra is felelősségünk, hogy egységes politikai akaratot tanúsítsunk és végrehajtsuk a Paktum reformjait, amelyek immár elengedhetetlenek.

Theodoros Skylakakis (PPE) . – (EL) Elnök asszony! Számos képviselő szólt már arról, hogy Görögországnak szüksége van segítségre. Ez helytelen üzenet. A támogatásról folytatott eredménytelen vita mit sem segít. Görögország nyilvánvalóan jelentős pénzügyi nehézségekkel küzd, de megbirkózik velük. Mostanra ezt illetően széles körű egyetértés van mind a politikai erők, és ennél is fontosabb, a görög polgárok körében.

Azt is hallottam, hogy az euró számára a spekulánsok jelentik a fő problémát. Amikor az euró megerősödött, hol voltak akkor a spekulánsok? Euró-filantropikusok? Meg kell vizsgálnunk, mit csinálunk rosszul.

A görög statisztikákról is szó esett. Ne feledjük azonban, hogy a statisztikák egyben európai adatok is. Az Eurostat, az Európai Bizottság és az ECOFIN nem tudta, hogy a görög adósság növekedése szükségszerűen megfelelő hiánynövekedéssel jár? Előfordult-e valaha, hogy bármelyik ország államadóssága – nemcsak Görögorszáé – következetesen 60%-ra csökkent? Véleményem szerint az euróövezetben az a fő probléma, hogy szabályait túlnyomórészt politikai kritériumok alapján alkalmazták, és hogy az ellenőrzést végzők és az ellenőrzöttek ugyanazok voltak.

A második probléma, amelyről túl kevés szó esik, a versenyképesség elvesztése, valamint az észak és dél versenyképessége közötti szakadék folyamatos tágulása. Nincs euróövezet, nincs monetáris övezet, ha tagjai között egyre nagyobb különbségek tapasztalhatók a versenyképesség tekintetében. Ez hosszú távon végzetes kockázatot jelent az euróövezet egységére, és olyan kérdés, amellyel mindenképpen foglalkoznunk kellene.

Robert Goebbels (S&D) . – (FR) Elnök asszony! Az euró ellen néhány nemzetközi bank által teljes erőből intézett támadás nyomán a világ ismét tanúja lehet a piacok esztelenségének és kapzsiságának.

Igaz, hogy az angol ajkú országok soha nem támogatták az eurót. Mindazonáltal az euró a világ egyik legstabilabb pénzneme lett. Valójában a dollár és az euró megosztott monopolhelyzetben van. Ez a megosztott monopolhelyzet pedig mindig is bizonytalan lesz. Mindig lesznek mozgások a két valuta között. Ha azonban a piacokba egy csepp józan ész szorult, látniuk kell, hogy az euróövezet egészének hiánya jóval elmarad az Egyesült Államok vagy Japán hiányszintje mögött.

Míg igaz, hogy az új görög kormány irigylésre egyáltalán nem méltó pénzügyi helyzetet örökölt, egyértelmű, hogy még ha Görögország csődöt jelentene is – ami teljességgel lehetetlen – az sem vezetne az euróövezet összeomlásához. Az Egyesült Államok kormánya nemrégiben 1600 milliárd dolláros hiánnyal jellemzett költségvetést mutatott be. E hiány ellensúlyozása érdekében Washington naponta további 5 milliárd dollárnyi hitel felvételére kényszerül. Görögország összes éves adóssága kevesebb mint az Egyesült Államok egy heti összes adóssága. Melyik ország veszélyezteti a világ pénzügyi stabilitását? Görögország vagy az Egyesült Államok?

A spekulánsok esztelenségével szemben Európának fokoznia kell a piacok átláthatóságát és gyakorlatiasabb szabályozást kell bevezetnie rájuk vonatkozóan, azok ugyanis, elnök asszony, valóban túlságosan mohók lettek.

Diogo Feio (PPE) . – (PT) Elnök asszony! Az euróövezet egyes tagországainak gazdasági helyzetéről folytatott vitában egy megoldás nyilvánvaló: fokozottabb gazdasági és monetáris unióra, jobb versenyképességre és több szolidaritásra van szükség. Önhöz szólok, biztos úr, aki portugál lévén igen jól ismeri a növekvő államadósságban, a nehezen ellenőrizhető államháztartásban vagy a túlzottan nagymértékű közkiadásokban rejlő kockázatokat. Ezeknek az országoknak szolidaritásra és a megfelelő üzenetekre van szükségük. Sajnálatos módon az Almunia biztos úr által a közelmúltban tett nyilatkozatok üzenete, amelyekben a portugál és a spanyol helyzetet a görögországihoz hasonlította, helytelen volt. Sajnálatos és óvatlan kijelentések voltak ezek, amelyek közvetlen hatást gyakoroltak a piacra. A liszaboni és a madridi tőzsde hatalmasat zuhant; nem kellene még tovább súlyosbítani a már így is nehéz helyzetet.

A politikai irányítás rendkívüli jelentőséggel bír. Annyit tudok, hogy ezt a leckét meg kell tanulnunk a jövőre vonatkozóan, mivel így hatékonyabb gazdasági uniót alakíthatunk ki, amely fokozottabban támogatja Európát, és elősegíti a szolidaritás megteremtését, valamint annak megértését, hogy az egyes tagállamok helyzete teljesen eltérő és ezért nem összehasonlítható. Ha levonjuk ezt a tanulságot, biztos, hogy az euróövezet szebb jövő előtt áll.

Frank Engel (PPE) . – (FR) Elnök asszony! A következő észrevételt kell tennem: a Gazdasági és Monetáris Unió valóban monetáris, ám aligha gazdasági. Európa monetáris törekvései összeütközésben állnak a tagállamok gazdasági és költségvetési szuverenitásával.

Ebben a pillanatban az euró elleni spekulatív támadások katasztrofális következményekkel járhatnak. Görögország, Portugália, Írország és Spanyolország a leginkább érintett. Mögöttük azonban az euróövezet egésze veszélyben van.

Hogy elkerülje a legrosszabbat, Európának sürgősen be kell vezetnie a gazdasági és költségvetési politikák közös irányítási formáját. Végül is erről szól a gazdasági unió. Csak így lesz közös és reális esélyünk arra, hogy az euróövezeten belül és azon túl stabilizáljuk az államháztartást.

A jelenlegi eszközökkel és a tagállamok költségvetési szuverenitásához ragaszkodva attól tartok, hogy a konszolidáció csak vágyálom, annak minden következményével.

Edward Scicluna (S&D) . – Elnök asszony! Meg kell határozni az euróövezetben tapasztalható hiányosságokat, és határozottan orvosolnunk kell azokat, mivel az alternatívák olyan kiábrándítók, hogy megfontolni sem érdemes őket. Egy nyilvánvaló hiányosság, hogy az euróövezet egésze gazdasága nem rendelkezik egy erős központi ellenőrző funkcióval.

Külön figyelmet kell szentelni először is az uniós tagállamok által alkalmazott pénzforgalmi alapú elszámolási rendszer megszüntetésének és az országok pénzügyi helyzetének. Másodszor, az államháztartást és a jelentéstételt az EU által jóváhagyott szabványok szerint kell vizsgálni. Harmadszor, biztosítani kell a gazdasági előrejelzések felügyeletét, amelyek szükségtelen és megtévesztő államháztartás-előrejelzéseket szolgáltatnak. Negyedszer, az EU által végzett stresszteszt eredményeit rendszeresen közzé kell tenni. Végül, úgy gondolom, tiltakoznunk kell az ellen, hogy az euróövezet tagjai a pénzügyi tervezésből való kilépésre a könnyebb utat és az egyszeri költségvetési intézkedéseket válasszák, halogatva a valós korrekciót, amelyet, mint ismeretes, hiteles és fenntartható kiadási programok révén kell biztosítani.

Olle Schmidt (ALDE) . – (SV) Elnök asszony! Ami Görögországban történik, az nem csupán az euróövezet tagjait, hanem az EU egészét érinti. Éppen ezért fontos, hogy e nehéz helyzetet az EU felelős módon kezelje. Görögországnak is ki kell vennie a részét, teljesítenie kell ígéreteit és meg kell reformálnia politikáját. Számomra – aki szeretném, ha Svédország minél hamarabb csatlakozna az euróövezethez – rendkívüli jelentőséggel bír, hogy az EU megoldja ezt a nehéz helyzetet. Végsősoron el kell ismerni, hogy az euró hihetetlenül sikeresen átvészelte a legsúlyosabb pénzügyi válságot. Ki mondhatja, hogy 16 pénznem jobb lett volna, mint egy erős valuta? Senki!

Görögország a hátsó ajtón lopakodott be az euróövezetbe, amiből most nyilvánvalóvá vált, milyen fontos, hogy a csatlakozási követelmények szigorúak, de igazságosak legyenek. A rendezett gazdaság még az euróövezeten kívüli országok esetében is előfeltétele a növekedésnek és a jólétnek, és ez természetesen legalább ugyanennyire vonatkozik az euróövezet tagállamaira is. A spekulációt hangoztatóknak érdemes szem előtt tartaniuk, hogy mindehhez a rendezett gazdaság és államháztartás szolgálhat alapul.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE) . – (EL) Elnök asszony! Görögország számára, amelyről igen sok szó esik, a probléma nem csupán az államháztartás. Az elmúlt 15 évben alkalmazott modell teljes kudarcról

van szó, amely a görög gazdaságot a magánfogyasztás folyamatos növekedésére és bővülésére kívánta alapozni.

Ezenfelül sokan évekig hangoztatták, hogy a fegyverekre fordított kiadások fejlesztési kiadások. A GDP százalékában mérve a Stockholmi Nemzetközi Bék kutató Intézet (SIPRI) jelentése szerint Görögország 3,3%-ot veszteget el. Ez a NATO-ban az Amerikai Egyesült Államok után a második legmagasabb százalékarány. A világkereskedelemből való 4%-os részesedéssel abszolútértékben a világ ötödik legnagyobb fegyverimportőre. A 2010. évi költségvetés természetesen a védelmi költségek csökkentését irányozza elő. A Nemzeti Védelmi Minisztérium költségvetése 6,63%-os csökkenés után 6 milliárd euró.

Kíváncsi vagyok, hogy változtat tapasztalunk a fegyverkezési diplomáciában, amelynek köszönhetően e patthelyzetbe jutottunk. Görögországnak nincsenek kizsákmányolható gyarmatai, de rendkívül kitartó. Ezenfelül mozgósítanunk kell az európai szolidaritást és ösztönöznünk kell egy világszintű új zöld gazdaságpolitikára irányuló nemzetközi kezdeményezéseket.

John Bufton (EFD) . – Elnök asszony! Milyen jövő vár az euróra a görögországi, és ha már itt tartunk, spanyolországi, olaszországi, portugáliai és írországi problémák fényében? Az Egyesült Királyság számára mindenképpen megnyugtató, hogy nem vezettük be az eurót. Úgy tűnik, hogy a szolidaritás révén érvényesülő erőre vonatkozó ígéretek igen távol állnak az igazságtól.

Az euróövezet 16 tagállamának problémája az, hogy ki mozgatja a költségvetési szálat. Kis mértékű költségvetési koordináció esetén és pénzügyminisztérium nélkül az eurotagság semmiképpen nem a kiváló gazdasági egészség elixírje. Kiderült, hogy amikor minden balul üt ki, senki sem siet a segítségünkre. Ehelyett megragadják az alkalmat, hogy amíg a másik térdre kényszerül, még nagyobb ellenőrzésre tegyenek szert. Csak várjuk meg, hogyan reagál majd Görögország arra, hogy az Európai Unió gazdasági helytartósága lett, és vajon polgári engedetlenséghez fog-e ez vezetni. Valóban ez lenne az európai álom? Melyik lesz a következő? Spanyolország, Portugália, Olaszország vagy Írország? Talán a tagállamoknak, különösen az euróövezet tagjainak hosszan és komolyan el kellene gondolkodniuk a jelenlegi helyzetről, mielőtt meghallgatnák a 2020 utáni gazdaságpolitikára vonatkozó fejtegetéseket, amikor esetleg már nem is lesz euró, amelyet meg lehetne védeni.

Barroso úr ma reggel az európai álomról beszélt: Görögország polgárai számára az európai rémálommá vált.

Andreas Mölzer (NI) . – (DE) Elnök asszony! Az Európai Bizottság hatalmas méreteket öltő költségvetési hiánya miatt felügyelet alá helyezte Görögországot. A nemzeti szuverenitás e rendkívüli megsértését csak az indokolhatja, hogy meg kell menteni az egységes valutát, és el kell kerülni, hogy további résztvevő országok is kárt szenvedjenek. Az euró bevezetése lényegi előfeltételének számító alapkő azonban, nevezetesen a Stabilitási Paktum egyértelműen csak papíron létezik. Az elmúlt években számos tagállam és a Tanács is kevesebb energiát fordított a költségvetési fegyelm biztosítására, mint e fontos megállapodás hatékonyságának gyengítésére. A Bizottság hátradólva nézte a hiánnyal kapcsolatos jogsértéseket elkövetők elleni lanyha eljárások kialakulását.

Ha tehát nem szeretnénk komoly veszélybe sodorni valutánkat és gazdasági térségünket, arra kell törekednünk, hogy drámai mértékben csökkentsük a tagállamok nettó eladósodásának mértékét. Ehhez alapvető fontosságú és erélyes intézkedésekre van szükség.

Elena Băsescu (PPE) . – (RO) Úgy gondolom, minden tagállamnak fel kell készülnie az euróövezethez történő csatlakozásra, hogy elkerülhessük a nemzeti gazdaságokra gyakorolt, esetleges szélsőségesen súlyos hatásokat. Az euróövezet egyes tagállamai által tapasztalt gazdasági bizonytalanságot ellenőrzés alatt kell tartani, hogy a következmények ne terjedjenek tovább az Európai Unió egészére. Görögország, Spanyolország és Portugália gazdasága 2009-ben komoly költségvetési hiánnyal számolt be, nem csupán a gazdasági világválság, hanem a saját nemzeti kormányaik által végrehajtott elégtelen intézkedések miatt is.

Románia az IMF-fel és az Európai Bizottsággal folytatott tárgyalásoknak megfelelően február végén nyújtja be euróövezeti konvergenciatervét. Hazám az árfolyam-mechanizmushoz való 2012. évi csatlakozásra tett javaslatot, amely lényegében az euróövezethez való csatlakozást megelőző szakasz. Ez azt jelenti, hogy költségvetési hiányunknak 3% alá kell csökkennie.

Stavros Lambrinidis (S&D) . – (EL) Elnök asszony, biztos úr! Köszönöm a görög kormány által hozott intézkedésekre vonatkozó kedves szavait. A kormány valóban szigorú intézkedéseket vezetett be, és az Európai Bizottság ténylegesen jóváhagyta a kormány programját, valamint egy igen szigorú programot is

elfogadott az intézkedések nyomon követése érdekében, amelyet a kormány támogatott, és amelyre igényt tart.

A haszonkulcsok ennek ellenére növekedtek. Nem az a probléma, hogy, ahogyan ön mondta, a piacok visszafogottak voltak. Az a gond, hogy a piacok spekuláltak, méghozzá szándékosan. Ugyanazok, akik miatt a válság kialakult, most az általuk okozott pusztításon nyereszkeskednek. És mi a helyzet az Európai Bizottsággal?

A következőt kérdezném: először is, intézkedni fog-e nem csupán a tagállamok szoros nyomon követése, ugyanakkor a piacok szigorú ellenőrzése érdekében is, és ha igen, milyen módon?

Másodszor: elfogadhatatlan, hogy ilyen hosszú ideje járja az euróövezeten belül a Nemzetközi Valutaalappal kapcsolatos szóbeszéd. A Nemzetközi Valutaalap azonban egy dolgot mindenképpen megtesz: szigorú intézkedéseket követel meg, majd olcsó hitelt nyújt, ami nem hagy mozgásteret a spekulánsoknak. Szándékozik-e lépéseket tenni az ilyen szigorú pénzügyi programot alkalmazó országok részére nyújtott pénzügyi támogatás érdekében?

Czesław Adam Siekierski (PPE) . – (PL) Az euróövezet bizonyos országaiban kialakult helyzet körültekintő mérlegelést kíván. Csak részben indokolt, ha ennek okait a gazdasági válságban keressük. Számos ok más forrásból fakad. Először is, figyelmen kívül hagyták az euróövezet egyes országainak gazdasági fejlődése között megfigyelhető jelentős eltéréseket. Másodszor, a Stabilitási és Növekedési Paktum által előírt fegyelmet nem tartották fenn. A költségvetési fegyelmet nem biztosították felelős módon, ami az államháztartási hiány rendkívüli mértékű növekedéséhez vezetett. Harmadszor, a bankokat és más pénzügyi intézményeket nem ellenőrizték megfelelően – ez nem csupán ezekre az országokra igaz. Hogyan küzdhetünk ez ellen? A szolidaritás elvével összhangban az egyes országok által készített helyreállítási programnak európai uniós támogatásban kell részesülnie, ami feljogosítja az Európai Bizottságot és az Európai Központi Bankot, hogy ellenőrizze a program megvalósítását. Az is elfogadhatatlan ugyanis, hogy a válság költségeit elsősorban a legszegényebbek viseljék, amire jó példa volt a görög gazdák tüntetése.

Georgios Papanikolaou (PPE) . – (EL) Elnök asszony! Hozzávetőleg tíz évvel az euróövezet létrehozását követően világossá vált, hogy az Európai Unió létezik ugyan, de sajnálatos módon még mindig igen messze vagyunk a gazdasági uniótól. Láthatjuk, hogy az euró elleni, a leggyengébb nemzeti gazdaságokon keresztül végrehajtott támadás járványos méreteket ölt, és Európa végül a szemlélődő szerepébe kényszerül, nem azért, mert akkora meglepetés érte, hanem mert nem rendelkezik a fellépéshez szükséges pénzügyi eszközökkel.

A versenyért felelős bizottságon kívül nincs olyan intézmény, amely összehangolhatná a nemzeti gazdaságok részéről válság idején tett beavatkozásokat és fellépéseket. Sajnálatos módon, bár a valutánk közös, nincs egyetértés és közös elhatározás a tagállamok között.

Úgy gondolom, a mai próba egyetlen országot sem érint név szerint. Magának az eurónak a próbája ez. Szeretném azt hinni, hogy mielőtt az egységes valuta mellett döntöttünk, már elhatároztuk, hogy egységes hangon szólalunk fel, és egységes módon lépünk fel.

Mairead McGuinness (PPE) . – Elnök asszony! Köszönöm, hogy ennyi egyperces felszólalást engedélyezett e kérdésben. Az új Bizottság, feltételezem, örömmel kezdte meg hivatali munkáját, a jelenleg tárgyaltproblémák miatt azonban sajnos nem számíthat sikeres rajtra.

Vannak, akik kedvüket lelik az euróövezet problémáiban, mégis úgy gondolom, hogy többségünk megoldást szeretne látni. Tíz év után nem hiszem, hogy a fürdővízzel együtt a gyereket is ki kellene öntenünk. Ennek ellenére a vitát hallgatva nyilvánvalóvá válik, hogy egyes tagállamok súlyos nehézségekkel küzdenek, amelyeknek mértéke a problémás államok között is eltérő – és Írország ezek egyike. Véleményem szerint azonban a szabályok nem voltak hatékonyak. Előzetes, semmint utólagos fellépésre van szükség: ha már bekövetkezett a válság, túl késő. A piacok előtt kell járnunk; nem lehet csak úgy ellenállni a piacnak, ahogyan azt néhány javasolták, hanem szigorú és időszerű felügyeletre és ellenőrzésre, azt követően pedig azonnali cselekvésre van szükség. Minden jót kívánok!

Hans-Peter Martin (NI) . – (DE) Elnök asszony! A hozzám hasonlók által az Európai Unión belül tapasztalható bizonyos szánalmas állapotok miatt hangoztatott bírálatok ellenére mindig is lelkesen támogattuk az euró bevezetését. Amikor még a *Der Spiegel* magazin tudósítójaként dolgoztam, tanúja lehettem az egyes valuták elleni spekulációnak, és az euró megvédett bennünket ettől.

Most azonban a takarékoskodók körében rendkívüli mértékű bizalomvesztést tapasztalunk, különösen azon országok polgárai esetében, amelyek bizonyos mértékben teljesítették a költségvetési kritériumokat. A

következőt kérdezném öntől, biztos úr: az elmúlt évek során nem vált-e teljesen világossá az Ön számára, hogy Görögország félrevezet bennünket? Számos híresztelést hallhattunk e tekintetben. Annyit azonban biztosan tudunk, hogy a csatlakozáskor Görögország nem teljesítette maradéktalanul a feltételeket. Miért nem ellenőrizték ezt intenzívebben? Hogyan kívánja a jövőben megoldani ezt a nehéz kérdést? Mindeközben egyértelműen saját hazámra, Ausztriára is gondolok, ahol jelenleg hasonló szóbeszéd járja, mint néhány évvel ezelőtt Görögországgal kapcsolatban.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE) . – (LV) Elnök asszony! A spekulánsok által Görögország, Spanyolország vagy Portugália ellen elkövetett támadások nem a probléma okai, hanem azok következményei. Túlságosan is jól tudjuk, egy család sem engedheti meg magának, hogy többet költsön, mint amennyit keres. Ez csődhöz vezet. Ugyanez vonatkozik a kormányokra is. Egyetlen kormány sem engedheti meg magának, hogy több pénzt költsön el, mint amennyihez adóbevételek formájában hozzájut. Ez vagy kormánycsődöt eredményez, vagy, ahogyan azt jelenleg is tapasztaljuk, a valuta elleni spekulációs támadásokhoz vezet. Ezeknek az országoknak ugyanazt kell tenniük, mint Lettországnak, amelyet egy évvel ezelőtt, tulajdonképpen közel másfél évvel ezelőtt ért el a válság. Ez pedig a kormánykiadások drasztikus csökkentése úgynevezett belső leértékelés formájában. Azt javaslom, hogy a görög kormány kérjen tanácsot a lett kormánytól az ilyen döntések módjára vonatkozóan. Ezek a döntések elkerülhetetlenek, és korábban már volt rájuk példa Európában. Köszönöm.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony! Úgy gondolom, hogy a gazdasági helyzettel kapcsolatos nagyfokú tudatosságról és az iránta való érdeklődésről tanúskodó, igen átfogó vitán vagyunk túl. A vita továbbá rendkívül építő jellegű volt, és számos olyan szempontot felvetett, amelyekről a helyzet értékelése tekintetében egyetértünk.

Először is úgy gondolom, a vita az euróövezet iránti általános bizalmat tükrözte. Az euróövezet kétségtelenül megerősödve kerül majd ki a hirtelen piaci mozgásokból, amit a reálgazdaság helyzete nem magyaráz. Ahogyan arra Karas, Sánchez Presedo és Goebbels úr rámutatott, aki arról beszélt, mit jelent az, amire valaki az euróövezet védőpajzsaként hivatkozott, meggyőződésünk, hogy ha nincs az euróövezet, a válság sokkal súlyosabban érintette volna az európai országokat.

Nem hisszük továbbá, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktum válságban van. Ezt az a görög kormány által végrehajtott program felügyeletére szolgáló részletes eljárás bizonyítja, amelyet Almunia úr említett.

Az euróövezetben jelentkező problémákat az euroövezeten belül fogjuk megoldani, amelynek mechanizmusai alkalmasak erre akkor, amikor, ahogyan azt előző felszólalásomban is említettem, Európa egyértelműen kifelé tart a közel egy évszázad óta legsúlyosabb válságból. Minderre viszonylag rövid időn belül sor fog kerülni, ami az Európai Unió gazdasági erejét tükrözi, valamint azt, hogy a kormányok azonnal intézkedtek, amint olyasmi történt, ami esetlegesen a nemzetközi pénzügyi rendszer összeomlásához vezethetett volna. Az ilyen azonnali beavatkozás természetesen hiányt termel. Jelenleg 21 európai uniós tagállam került ebbe a helyzetbe, ami a nélkülözhetetlen beavatkozás logikus következménye, mivel Európában, ahogyan azt már említettem, többek között szociális védőrendszerek vannak érvényben, amelyek azt jelentik, hogy a legkiszolgáltatottabb személyeknek kötelezően támogatást kell nyújtani az állami kasszából.

Canfin úr azt kérdezte, milyen javaslatokkal él a spanyol elnökség e tekintetben. A kormányok által hozott és az általam említett beavatkozások rövid távú intézkedések voltak. Folyik a helyzet megoldására irányuló stratégia kidolgozása, de ahhoz, hogy közép távon kilábalhassunk a válságból, a Tanács spanyol elnöksége egyértelműen gazdasági uniót javasol. Azt javasolja, hogy ne csupán monetáris, hanem gazdasági unió jöjjön létre, ugyanakkor ennek a gazdasági uniónak az Európai Unión belül is fontos szerepet kell kapnia, és ezt mondja a Lisszaboni Szerződés is.

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 5. cikke e tekintetben rendkívül világosan fogalmaz: „A tagállamok az Unión belül összehangolják gazdaságpolitikájukat.” „Az Unió intézkedéseket hoz a tagállamok foglalkoztatáspolitikájának összehangolása céljából.” „Az Unió kezdeményezéseket tehet a tagállamok szociálpolitikájának összehangolása céljából.”

Mindez a Lisszaboni Szerződésben szerepel, és ezért nagyon is egyetértek a harmonizáció felé való elmozdulással. Wortmann-Kool asszony, Feio úr és Papanikolaou úr például utalt is erre felszólalásában. Bullman úr említette egy társadalmi-politikai koordináció szükségességét, csakúgy, mint Podimata asszony. Hasonlóképpen szólt a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében Canfin úr, valamint Pallone úr és Gauzès úr álláspontja is, akik a pénzügyi piacok szabályozásának szükségességéről beszéltek. Verhofstadt úr az Unió belső egységének szükségességét említette. Mindezt együttesen gazdasági uniónak, az Unión belül megvalósuló belső gazdasági egységnek nevezhetjük.

Erre kell törekednünk, az Unió határozott politikai vezetésével, amely már most is érvényesül. El kell gondolkodnunk arról, hogy holnapután – véletlen egybeesés, hogy éppen a spanyol uniós elnökség indulását követően – összeül a nem hivatalos Európai Tanács, hogy politikai értelemben véve kezébe vegye a helyzet irányítását. Biztos vagyok benne, hogy határozott európai üzenetet küld majd a közvélemény, valamint a gazdasági és társadalmi szereplők felé, egy Európa-párti üzenetet, az európai egység üzenetét, az európai kormányok, köztük a görög kormány iránti bizalom és a lehetőségeinkbe vetett bizalom üzenetét.

Fontos európai tanácsi ülésről van szó, amelynek célja, hogy erőfeszítéseinket az Európa 2020 névvel illetett, a növekedést és a munkahelyteremtést célzó stratégiára összpontosítsa. Meggyőződésem, hogy már e szinte azonnali, igen korai tanácsi ülésen lefektetik majd a stratégia kezdeti alapjait, ami arra utal, hogy megfelelő politikai vezetéssel e nehézségekkel teli időben haladéktalanul cselekedni kívánunk az Európai Unióban.

Joaquín Almunia, a Bizottság alelnöke. – (ES) Elnök asszony! Nagyon köszönöm a Tisztelt Ház vitában felszólaló valamennyi képviselőjének az Európai Bizottság politikáira, hozzáállására és javaslataira tett utalásokat, amelyeket jómagam és Olli Rehn kollégám tudomásul vettünk.

Hadd említsek néhány dolgot, amelyeket négy pontban ismertetnék. Sok felszólalás hangzott el, amelyekre nem tudok egyenként válaszolni, de úgy gondolom, e négy pontban alapvetően valamennyire választ adok majd.

Először is, ahogyan azt a gazdasági és monetáris ügyekért felelős biztosként töltött közel hat évem során már számos alkalommal elmondtam a Parlamentben, teljes mértékben egyetértek azzal, hogy a Gazdasági és Monetáris Unió, valamint az Európai Unió belül fokozni kell a koordináció mértékét. Az Unió valamennyi tagállama, amely még nem csatlakozott az euróövezethez, más szóval a Gazdasági és Monetáris Unió végső szakaszához, idővel csatlakozni fog, két mentességet élvező tagállam kivételével. Úgy gondolom azonban, hogy az elkövetkező néhány évben ők is le fognak mondani e mentességről, és csatlakozni kívánnak majd a Gazdasági és Monetáris Unióhoz.

A koordináció érdekében a költségvetési politika, valamint más makrogazdasági és strukturális politikák tekintetében el kell mélyíteni és ki kell terjeszteni a felügyeletet, valamint az elemzési és vitatevékenységeket, illetve az ezen az elemzésen és vitán alapuló ajánlásokat.

Ha még emlékeznek rá, ez volt annak a jelentésnek az első következtetése, amelyet 2008 első felében, még a Lehman Brothers esetét megelőzően mutattam be itt a Bizottság nevében a Gazdasági és Monetáris Unió első 10 évéről. Azóta a Bizottságban, az Eurocsoporton belül, a Tanácsban és itt a Parlamentben is tárgyaltunk arról, hogyan javíthatnánk a felügyeletet, hogyan bővíthetnénk azt a ma már a felügyeletnek és a költségvetési fegyelem keretének központi elemét képező Stabilitási és Növekedési Paktum segítségével úgy, hogy közben átfogóbbá is tesszük.

Egyetértek azokkal, akik úgy fogalmaztak, hogy nem csupán az előírásokkal összhangban álló pénzügyi és költségvetési politikák végrehajtásáról van szó, hanem tovább kell lépni, mivel más kiegyensúlyozatlanságok is kockáztatják a növekedést, a foglalkoztatást és az államháztartás helyzetét.

Valamennyiükkel egyetértek, akik azt mondták, hogy mindehhez nincs szükség a Nemzetközi Valutaalap bevonására. Igaz, hogy valamennyi tagállamunk a Nemzetközi Valutaalap tagja, de magunk is boldogulunk, és így is kell tennünk.

Ha kellően összehangolt a működésünk, ha rendelkezünk a politikai akarattal, ha felhasználjuk a szerződés által biztosított eszközöket, ha szándéknyilatkozatainkat és legfőbb célkitűzéseinket maradéktalanul megvalósítjuk, akkor több mint elégséges képességekkel és eszközökkel rendelkezünk ahhoz, hogy megoldjuk a jelenleg tapasztalhatóhoz hasonló nehéz helyzeteket.

Görögország esetében két kérdésre térek ki, amelyek a vitában felmerültek, és amelyeket már részletesen megtárgyaltunk. Először is, Verhofstadt úr, aki sajnálatos módon már nincs jelen, azt mondta, hogy a Bizottság túlságosan későn avatkozott be. Nem tudom, hogy Verhofstadt úr hazája milyen gyors beavatkozást kért a Bizottságtól költségvetési ügyekben, de emlékeztetni szeretném arra, hogy október elején Görögországban választásokat tartottak. Két héttel hivatalba lépését követően az új görög kormány helyesbítette a választások előtt néhány nappal tőlük érkezett tájékoztatást, és három hét különbséggel a hiány mértékét 6%-ról 12,7%-ra módosította!

Ez nem csupán statisztikai kiigazítás volt. E hatalmas mértékű görögországi hiánynövekedést elsősorban a költségvetési politika ellenőrzésének teljes hiánya okozta. Ez nem statisztikai ügy. Nem az Eurostatot kérik, hogy oldja meg. Irányítási kérdésről van szó egy olyan kormány miatt, amely hagyta, hogy bevételei

visszaessenek, és mindeközben semmit sem tett, illetve hagyta, hogy a kiadások növekedjenek vagy egyenesen megnövelte azokat, mivel választások közeledtek. Egyszerűen fogalmazva ez történt.

Továbbá a statisztikai problémákkal kapcsolatban és Martin úrnak válaszul – ahogyan, ha jól emlékszem, Karas úr mondta – 2004 végén a Bizottság nevében javaslatot intéztem a Tanácshoz arra vonatkozóan, hogy erősítsük meg az Eurostat vizsgálati hatáskörét olyan statisztikai problémák esetén, amelyek hagyományos bejelentések útján nem megoldhatók. Az Eurostat nem gyűjt adatokat. Az Eurostat értesítést kap a tagállamoktól. Annak érdekében, hogy betekintést nyerjen abba, mi folyik a bejelentést küldő hatóságon túl, az Eurostatnak olyan jogkörökre lenne szüksége, amelyekkel jelenleg nem rendelkezik. A Bizottság kérte ezeket a jogköröket, a Tanács azonban nem biztosította azokat. Olli Rehn kollégám, aki holnaptól további átmenet nélkül felel a gazdasági és monetáris ügyekért, már elkészített egy javaslatot, amelyet a Bizottság első hivatalos ülésén hagyhat jóvá, abban az esetben, ha azt önök ma megtisztelik bizalmukkal.

Ezt a bejelentést követően a görög kormány előterjesztette a 2010-re vonatkozó költségvetést, amelyet a választások előtt nem nyújtottak be, és az új helyzetet figyelembe véve nem csak a Bizottság, de az Eurocsoport és az Ecofin is jóváhagyta a túlzott hiányt. Mindezt ajánlásokkal egészítettük ki, amelyeket csak a program megismerését követően tudtunk elkészíteni, amelyet a görög kormány összeállított, és január 15-én eljuttatott hozzánk. E program alapján, ahogyan azt már mondtam, február 3-án ajánlásokat tettünk közzé.

Való igaz, hogyha lett volna egy varázspálcánk, már a választások estéjén intézkedhettünk volna. Azt mondhatom azonban, meggyőződésem, hogy a görög kormány, a Bizottság, az Eurocsoport és az Ecofin gyorsan cselekedett. Utóbbi kettő még a hozzájuk intézett ajánlások elkészültét megelőzően megkezdte a helyzet tárgyalását. Ha a célunk valóban a problémák tényleges megoldása, semmilyen módon nem tudtunk volna ennél gyorsabban cselekedni. Ha csupán nyilatkozatokat szeretnénk tenni, akkor természetesen lehet gyorsan lépni.

Harmadszor, teljes mértékben tisztában vagyok az euró, valamint a Gazdasági és Monetáris Unió iránti bizalom megerősítésének szükségességével. Ez valamennyiünk felelőssége: a tagállamoké, a Bizottságé, a Tanácsé és a Parlamenté.

Ha már itt tartunk, mellékesen megjegyezném, hogy – mivel néhányan utaltak a görög programmal kapcsolatos ajánlások ismertetésekor részemről elhangzott kijelentésekre – a bizalom érdekében arra kérném Önöket, hogy csak olyasmire hivatkozzanak, amit valóban mondtam, ne pedig olyan dolgokra, amikről mások úgy tudják, hogy mondtam. Csupán ennyit kérek.

Végül, a Tanács holnaputáni, február 11-i ülése, amelyet többek között López Garrido úr is említett, rendkívül fontos ülés. Különleges tanácsi ülésről van szó, mivel nem sok kérdés szerepel a napirenden. Az ülésen két előterjesztés hangzik majd el, a Bizottság, illetve az Európai Tanács elnökének részéről, és nyílt politikai vitára kerül sor, ami most, hogy a pénzügyi piacokon az egységes valuta létrehozása óta nem tapasztalt feszültségek alakultak ki és 80 éve a legsúlyosabb válsággal nézünk szembe, rendkívüli jelentőséggel bír. Reagálnunk kell erre a helyzetre, nem csupán a kilépési stratégiával, hanem egy közép távú stratégiával is, hogy ez az évtized a növekedés és a foglalkoztatás évtizede lehessen.

Ha adnak még egy percet, hogy gazdasági és monetáris ügyekért felelős biztосként elmondjam utolsó észrevételemet, akkor azt mondanám el, mit szeretnék hallani az Európai Tanács ülésének végén. Egyértelmű felszólítást szeretnék hallani minden egyes tagállam irányában, jelen esetben kezdve Görögországgal, arra vonatkozóan, hogy teljesítsék kötelezettségeiket és hajtsák végre a gazdasági és monetáris unió tagjaiként általuk vállalt intézkedéseket, valamint a gazdasági és monetáris unió hatóságai által hozzájuk intézett ajánlásokat. Meg kell követelnünk, hogy valamennyi tagállam teljesítse és alkalmazza az általunk közösen kialakított szabályokat.

Másodszor, a legmagasabb szinten politikai kötelezettségvállalásra számítok a fokozottabb koordinációra, a hatékonyabb koordinációra, illetve a Gazdasági és Monetáris Unió gazdasági övezetként történő megerősítésére vonatkozóan, hogy az ne csupán a gazdasági és monetáris övezet központi bankja, egy ajánlásokat megfogalmazó testület legyen.

A gazdasági és monetáris uniónak, az euróövezetnek határainkon innen és túl egyaránt világosan, határozottan és hitelesen kell fellépnie, mivel ez erősíti polgáraink, valamint az Európai Unió és a világ többi polgárának a valutánk és elkövetésünk iránti bizalmát, amely nem csupán gazdasági projekt, hanem ezen jóval túlmutat.

Végül azt szeretném, ha Európa vezetői közölnék a görög hatóságokkal: „Erőfeszítéseitekért cserébe élvezhetitek a támogatásunkat”. A támogatás nem lehet ingyenes. Ez további egyenlőtlenségek és válságok melegágyát jelentené. A támogatásnak egyértelműnek kell lennie, és megvannak az eszközeink ennek

biztosításához, olyan határozott kötelezettségvállalás ellenében, amelynek keretén belül mindenki vállalja az őt illető felelősséget.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban.* – (PT) Bízom benne, hogy az európai biztosok a stabilitást ösztönző szereplőként lépnek majd fel, és szigorú és megalapozott nyilatkozatokat készítenek majd, szemben azzal, amit Joaquín Almunia biztos úr nyilatkozatai esetén tapasztaltunk, amelyek a körültekintés hiányáról tanúskodtak és hozzájárultak a tőzsdei veszteségekhez, valamint a nemzetközi befektetők Portugáliával és Spanyolországgal szembeni bizalmának elvesztéséhez.

Ahhoz, hogy szembenézhesse a válsággal, az EU tagállamai gazdaságélénkítési terveket készítettek, valamint lendületet és ösztönzőket biztosítottak a gazdaság számára, ami hiányuk növekedéséhez vezetett. Tudunk azonban olyan tagállamokról is, amelyek a hozzáértés hiánya vagy szándékosság nyomán tévedtek hiányukkal kapcsolatban. A közelmúltbeli események arra kötelezték az Európai Uniót, hogy ismét ösztönözze a felügyeletre irányuló javaslatokat, és a gazdasági koordinációra vonatkozó megerősített stratégiát hajtson végre.

Ezenfelül javaslatot tett egy olyan rendszer hivatalos végrehajtására is, amely ellenőrizné az egyes tagállamok hiányának értékét, és amelynek célja a korrekciós intézkedések gyors meghatározása a visszafordíthatatlan helyzetek elkerülése érdekében. Ennek a rendszernek közel valós időben kell működnie. Fontos továbbá a hiányszámítási képlet tisztázása annak érdekében, hogy elkerülhető legyen a költségvetési adatok manipulációja és a hiány értékének elrejtését célzó költségvetés-megkerülési módszerek visszatérő alkalmazása.

João Ferreira (GUE/NGL), *írásban.* – (PT) A görögországi helyzet nyomán kirobbant kampány, amelyet egyesek megpróbálnak más országokra is kiterjeszteni, megvetendő és feltárja a főszereplők valódi céljait, akik között az Európai Bizottságot és az EU néhány főbb gazdasági hatalmát is említhetjük.

A többek között Görögországra, Portugáliára és Spanyolországra gyakorolt, a hiány felszámolására felszólító nyomás nem választható szét a spekulatív pénztőke érdekeitől és annak abbéli céljától, hogy hatalmi harcot szítson az euró és a dollár között. Ezeket az érdekeket védelmezzük, akár még az érintett országok polgárainak kárára is.

Számos kérdés merül fel:

- Milyen objektív okok igazolják, hogy 2013-ra a hiányt 3% alá kell csökkenteni (függetlenül a gazdasági növekedés terén bekövetkező fejleményektől)?
- Mi értelme egy olyan gazdasági és monetáris uniónak, amely nem hajt végre szolidaritási és kohéziós politikát?
- Ha az EKB rendszeresen hitelezhet a nemzeti bankoknak a nemzetközi piacokon érvényes kamatoknál jóval alacsonyabb kamatrátával, miért nem tudja ugyanezt megtenni a kormányok irányában?
- Miért nem hoztak létre olyan eszközöket, amelyek a súlyosabb nehézségekkel küzdő országok számára lehetővé tennék, hogy alacsonyabb, a többi ország esetében érvényeshez közelebb álló kamatokkal jussanak támogatáshoz?

Ivari Padar (S&D), *írásban.* – (ET) Az euróövezet egyes országaiban tapasztalható pénzügyi helyzet, amelyről a mai vita szólt, egyértelműen szemlélteti, milyen kockázatokkal jár a Stabilitási és Növekedési Paktumban foglalt előírásoktól való elmozdulás. A probléma egészét vizsgálva világossá válik, milyen fontosak a megbízható statisztikai adatok. Mindenképpen komoly következményeket kell levonnunk e probléma egészéből, és a kifelé vezető út valamennyi országban, az euróövezeten belül és kívül egyaránt feltételezi, hogy őszintén elismerjük a problémákat és saját intézkedéseket hozunk a nehézségek megoldása érdekében, valamint azt, hogy az Európai Unió szolidaritást vállal. Az ismertett problémák ugyanakkor nem oldhatók meg az euróövezet bővítésének további halogatásával. Egyértelmű, hogy ha egyes országok teljesítik a szükséges feltételeket, engedélyeznünk kell az euróövezetbe történő belépésüket. Az idő bizonyította, hogy az egységes valuta a nehézségekkel teli időkben további garanciaként szolgált a megbízhatóságra.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), *írásban.* – (PL) Almunia úr! Lengyelország az euróövezethez való csatlakozásra készül, ezért körültekintően értékeljük az euróövezeti tagországok problémáit. Sajnálatos módon egyre több ország küzd nehézségekkel, és az európai valuta létrehozása óta a legnagyobb kihívással

áll szemben. Hölgyeim és uraim, Görögország egyedül nem boldogul. Egyetértek azokkal az előttem szólókkal, akik úgy fogalmaztak, hogy a tagállamok gazdaságpolitikájának szigorúbb összehangolására van szükség. A gazdasági világválság számos gazdaság destabilizációjához vezetett, a világpiacok pedig a – jóllehet törekény – fellendülés fényében attól tartanak, hogy a tagállamok kormányai helytelen intézkedéseket hoznak az európiacok összeomlásának megelőzése érdekében. Éppen ezért a helyzet egyetlen reális megoldása, az egyetlen mód a valutapiac összeomlásának megakadályozására az, ha Görögországnak hiánypótló támogatást nyújtunk, valamint az euró helyzetének stabilizációját célzó, hosszú távú tervezett intézkedéseket hozunk.

(Az ülést néhány percre berekesztik.)

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

11. A Guantánamóban fogvatartottak letelepítése ügyében tett előrelépés és Guantánamo bezárása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Guantánamóban fogvatartottak letelepítése ügyében tett előrelépésről és Guantánamo bezárásáról tett tanácsi és bizottsági nyilatkozatok.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, miként ön is tudja, az Európai Unió üdvözölte Obama elnöknek a guantánamói fogolytábor bezárására tett ígéretét. Az elnök erre beiktatási beszédében tett ígéretet, melyet később az Európai Unió és tagállamai, valamint az Egyesült Államok együttes nyilatkozata múlt év június 15-én támogatásáról biztosított.

Mi a jog alkalmazása mellett és az emberi jogok állandó tiszteletben tartása mellett állunk, és ebben a nyilatkozatban az Egyesült Államok természetesen egyetértett ezzel. A nyilatkozat tehát láthatólag összeegyeztethetetlen volt a guantánamói fogolytábor fenntartásával, ami az idők folyamán az Al-Kaida által propaganda célokra használt leggyakoribb ürügyé vált.

Igaz, hogy a bezárására tervezett egy évnyi határidő már letelt. Ugyanakkor az is igaz, hogy a bezárás nehézségekbe ütközik, gondoljunk csak arra, hogy például a volt jemeni foglyok most nem térhetnek azonnal vissza hazájukba. Az is kiderült számunkra, hogy ezt a kérdést az Egyesült Államokban rengeteg vita övezi, jóllehet üdvözöljük, hogy Obama elnök továbbra is kitart Guantánamo bezárása mellett, pedig a Kongresszusban nemcsak a republikánusok, hanem a demokraták részéről is erős ellenállásba ütközik.

Mindenesetre egyes foglyok már elhagyták Guantánamót, és az Egyesült Államokban a közeljövőben rendes bíróság elé állítják őket: vonatkozik ez például Khalid Sheikh Mohammedre, a szeptember 11-i merényletek állítólagos kitermelőjére, és mindez annak ellenére történik, hogy ez a fejlemény aggodalmat keltett az Egyesült Államokban.

Ezért az Egyesült Államokkal fennálló kapcsolatainkban mindig is egyértelműen kifejeztük álláspontunkat, ugyanúgy, ahogy Daniel Friednek, az Egyesült Államok különmegbízottjának e téma kapcsán tett közelmúltbeli brüsszeli látogatása alkalmával is, aki korábban az Egyesült Államok és az Európai Unió közötti kapcsolatokért, jelenleg pedig Guantánamo bezárásának irányításáért felel. Brüsszeli látogatása során, valamint az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti rendszeres emberi jogi párbeszéd összefüggésében az Európai Unió aggodalmát fejezte ki az úgynevezett katonai bizottságok és a bírósági eljárás nélküli elhúzó fogva tartás miatt, és természetesen kifejeztük, hogy ellenezzük a halálbüntetést. Ezek teljesen egyértelmű, határozott állásfoglalások, melyeket az Egyesült Államokkal fennálló kapcsolataiban az Európai Unió fenntartott, fenntart, és a jövőben is fenn fog tartani.

Feltételezem, hogy a parlamenti képviselők közötti kapcsolatokban, a tengerentúli jogalkotókkal folytatott párbeszédben nyilván önöknek is volt alkalmuk ugyanezeket az elveket hangoztatni.

Úgy vélem, hogy az Európai Unió teljesítette az Egyesült Államokkal kötött azon megállapodását, amely az imént említett együttes nyilatkozatban fogalmazódott meg. Vannak olyan tagállamok, melyek már beleegyeztek a Guantánamón régebben vagy még jelenleg is fogva tartott személyek fogadásába; jelenleg 16 fő azok száma, akikkel a tagállamok körében foglalkozni tudunk, és melyet az Európai Unió schengeni térségbeli partnerével, Svájjal egyetemben az európai országok számszerűsítettek.

Mindenesetre önök nyilván annak is tudatában vannak, hogy a guantánamói foglyok fogadására vagy fogadásának megtagadására vonatkozó döntés természetesen a tagállamoktól függ. Az Európai Unió

belügyminiszterei által megállapított mechanizmus az Egyesült Államoknak történő segítségnyújtás szándékának volt a kifejeződése. Mindig is hangoztattuk, hogy be akarjuk zárni a guantánamói börtönt, mivel létezése egyértelműen ellentétes a legalapvetőbb emberi jogokkal. Az Európai Uniónak ezért lehetőségeihez mérten, és – még egyszer hangsúlyozom – a minden egyes tagállam által a foglyok esetleges fogadására vonatkozó, önállóan és szuverén módon meghozott döntésekkel összhangban elő kell segítenie ennek lehetővé tételét. Elmondhatjuk, hogy Obama elnök hatalomra kerülésekor a fogolytáborban 244 fogoly volt, akik közül 44-en már elhagyták a börtönt.

A fogolytábor létezése persze komoly problémát jelent a transzatlanti kapcsolatok szemszögéből. A börtön bezárásáról tett együttes nyilatkozat azon megállapodás talaján született, hogy a jövőben hasonló dolog nem fog megtörténni. Természetesen ez az Egyesült Államok kormányának a szándéka, és az Európai Unió állásfoglalása minden kétséget kizáróan hozzájárult az Egyesült Államok álláspontjának, valamint a Guantánamóval kapcsolatos börtönpolitikájának a megváltoztatásához.

Mint mondtuk, azt is fel akarjuk tární – és ez szintén része az Európai Unió és az Egyesült Államok együttes nyilatkozatának –, hogy az Európai Unió és az Egyesült Államok miként állíthatna fel olyan egyeztetett alapelv-rendszert, amely közös hivatkozási pontként szolgálhatna a terrorizmus elleni küzdelmünk során tett erőfeszítéseink összefüggésében, ami szintén része az együttes nyilatkozatnak.

Az Európai Unió határozott kívánsága a Guantánamo Bay-i katonai börtön végleges bezárása, és üdvözljük, hogy Obama elnök kitart ez iránti elkötelezettségében.

Paweł Samecki, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, az Európai Unió – beleértve az Európai Bizottságot is – következetesen felszólított a Guantánamo Bay-i fogolytábor bezárására. Miként a miniszter úr is említette, az Európai Unió kétszintű keretet hozott létre Guantánamo bezárásának a támogatására, egyrészt a Bel- és Igazságügyi Tanács 2009. június 4-i következtetésein és a mellékletben csatolt információcsere-mechanizmuson keresztül, másrészt pedig az Európai Unió és tagállamainak, valamint az Amerikai Egyesült Államoknak a guantánamói fogolytábor bezárásáról és a jövőbeli, terrorizmus elleni együttműködésről szóló, 2009. június 15-i együttes nyilatkozatán keresztül.

A tanácsi következtetések és az együttes nyilatkozat világosan megállapítják, hogy az egykori fogvatartottak fogadásáról és jogállásának meghatározásáról szóló döntések kizárólag a fogadó tagállam vagy a schengeni társult ország felelősségi körébe és hatáskörébe tartoznak. Az ennek keretében fogadott egykori fogvatartottak a uniós tagállamokban alkalmazandó nemzeti jogszabályok értelmében részesülhetnek rehabilitációs intézkedésekben.

A Guantánamo bezárásáról szóló fent említett nyilatkozattal összefüggésben a Tanács elnöke 2009. június 16-án írásban fordult az Egyesült Államok fogvatartási politikai munkacsoportjának társelnökéhez. A levélben az Európai Unió a terrorizmus elleni küzdelemmel összefüggő nemzetközi jogi elveket tartalmazó informális dokumentumot terjesztett elő. Ez egyértelmű megállapításokat tesz többek között olyan megfelelő eljárási biztosítékokról, mint például a bírósági eljáráshoz való hozzáférés az őrizetbe vétel, a fogva tartás és a fogolyszállítás megtámadása céljából, valamint a kínzás tilalmáról. A megállapítások részletes vita tárgyát képezték a terrorizmus elleni küzdelemről és a nemzetközi jogról folytatott párbeszéd során.

A Bizottság úgy véli, hogy e biztosítékok fontosak a párbeszédhez, mivel hozzájárulnak annak jobb megértéséhez, hogy a terrorizmus elleni küzdelem során miként kell betartani a jogállamiságot és a nemzetközi jogot, benne a nemzetközi emberi jogot, a nemzetközi menekültjogot és a nemzetközi humanitárius jogot is. Amint már elhangzott, az Európai Unió ellenzi a halálbüntetést, és a halálbüntetések végrehajtásának megakadályozása érdekében egyedi esetekben beavatkozott harmadik országoknál, köztük az Egyesült Államoknál is. A Bizottság megfelelő lépéseket vesz fontolóra abban az esetben, ha egy egykori guantánamói fogolyra egy egyesült államokbeli bíróság vagy katonai bizottság halálbüntetést szabna ki. Az Európai Bizottság nagyra értékeli az Obama elnök által Guantánamo bezárására tett eddigi lépéseket, és reméli, hogy a jövőben további előrelépés történik ebben a kérdésben.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, a PPE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, López Garrido úr, biztos úr, először is szeretnék rámutatni arra, hogy az Európai Parlament különböző alkalmakkor, különböző állásfoglalásokon keresztül már kifejtette véleményét a guantánamói foglyok helyzetével kapcsolatosan.

Beiktatási beszédében Obama elnök kijelentette, hogy kötelezettséget vállal a guantánamói fogolytábor egy éven belüli bezárására. A határidő január 22-én lejárt, és az, hogy a börtönt még mindig nem zárták be, bizonyítja, hogy a politikában könnyebb ígéreteket tenni, mint betartani azokat.

Ahogy a Tanács soros elnökségének képviselője is kifejtette, Obama elnök személyes képviselője látogatást tett az Európai Unióban, találkozott a mi elnökünkkel és több tagállam képviselőjével is, kérve együttműködésünket, melyet a biztos által említett kiindulási pontok alapján kell felkínálni. Ezek egyike az, hogy a probléma az Egyesült Államok előző kormánya idején keletkezett, ezért az Európai Uniónak együtt kell működnie, de csak bizonyos követelmények teljesülése, és különösen tagállamaink biztonságának az alapján.

E tekintetben szeretnék emlékeztetni egyes tagállamok döntésére, köztük azon tagállam döntésére is, mely jelenleg a Tanács soros elnökségét tölti be, vagyis a saját hazáméra. Szeretném megkérdezni a spanyol elnökség képviselőjétől, vajon gondolkodik-e további intézkedéseken annak érdekében, hogy megkíséreljék összehangolni a különösen Jemenben felmerült problémákra adandó tagállami válaszokat, vagy pedig ezt a döntést a Bel- és Igazságügyi Tanács határozata nyomán minden egyes tagállam önálló és szuverén döntésére bízva?

Még egy utolsó kérdés, elnök asszony: való igaz, hogy a fennmaradó mintegy 190 fogolyból százat származási országukba vagy harmadik országokba küldtek vissza, negyvenet pedig amerikai bíróságok elé állítanak majd. Van azonban még 50, akiket nem fognak elengedni, mert nincs ugyan elegendő bizonyíték vizsgálati fogságba helyezésükre, ám az általuk képviselt kockázat arra készítette az Egyesült Államok kormányát, hogy úgy döntsön: nem lehet őket szabadon engedni. Szeretném tudni, hogy a Bizottság és a Tanács mit gondol ezen 50 személy helyzetéről, akik nem kerülnek majd egyesült államokbeli bíróság elé.

Ana Gomes, az S&D képviselőcsoport nevében. – (PT) Guantánamo a Bush-kormány kreálománya, de az európai szövetségesek és az Európai Unió hallgatása nélkül nem jöhetett volna létre. Következésképpen az Unióra hárul a feladat, hogy értékeivel és érdekeivel összhangban cselekedjék, és tegyen meg minden tőle telhetőt történelmünk e sötét fejezetének lezárása érdekében.

Az Európai Unióról a világban kialakult kép, a transzatlanti kapcsolatrendszer, a terrorizmus elleni küzdelem és a schengeni térségben való mozgás szabadsága mind-mind azt jelenti, hogy a guantánamói foglyok fogadására vonatkozó kérelem kollektív és következetes európai választ érdemel. A válasz azonban késve érkezett, és az Egyesült Államok, valamint egyes tagállamok közötti kétoldalú egyetértési megállapodásokra korlátozódik.

Megdöböntő, hogy azok a nagy államok, melyek a rendkívüli kiadatások, a titkos börtönök és Guantánamo ügyében Bush cinkosai voltak – gondolok itt Németországra, az Egyesült Királyságra, Olaszországra, Lengyelországra és Romániára –, most az Obama-kormány felhívásairól tudomást sem véve kibújnak a felelősség alól. Ez a közös kül- és biztonságpolitika kérdései közé tartozik, mellyel a Lisszaboni Szerződés 24. cikkére figyelemmel az Európai Unió külügyminisztereinek kell foglalkozniuk, és amelynek a tagállamok közötti kölcsönös politikai szolidaritáson kell alapulnia.

A Szerződés 30. cikke értelmében a most már kezdeményezési jogkörrel rendelkező főképviselethez hárul, hogy javasoljon és irányítson egy, a guantánamói fogolytábor mihamarabbi bezárását elősegítő valódi európai stratégiát, mely biztosítja a szabadon bocsátott személyek egyéni sorsának helyreállításához és társadalmi visszailleszkedéséhez szükséges támogatást, ideértve a családtagok támogatását is.

Üdvözlöm kell az Obama-kormányt, amely elsőként segítséget felkínáló saját hazám, Portugália hozzájárulását, amiért sürgeti a többi európai partnert, hogy ugyanígy járjanak el, és amiért már befogadott olyan személyeket, akiket évekig tartottak fogva jogtalanul, és akik évekig sínylődtek a guantánamói börtönben.

Sarah Ludford, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, egyes európai kormányok tevékeny részt vállaltak törvénytelen kiadatásokban, kínzásokban és törvénytelen fogva tartásban. Mások háttértámogatást biztosítottak. Megint mások úgy tettek, mintha semmiről sem tudnának. Ezért nem olyasmiről van szó, ami „arrafelé” épp csak megtörtént. Ez volt az egyik oka annak, hogy a kérdést folyamatos érdeklődéssel kísértük.

Az európai parlamenti képviselők természetesen hosszú évek óta felszólítottak Guantánamo bezárására, így aztán melegen üdvözljük Obama elnök bejelentését, és megértjük, mennyire nehéz eltakarítani a George Bush által hátrahagyott szemetet. Ugyanakkor rendkívül elkeserítő, hogy még mindig mintegy 200 ember van ott. Fenntartás nélkül üdvözljük az olyan személyek szövetségi bíróság elé állítását is, mint Khalid Sheikh Mohammed, csak az a kérdés, hogy erre miért kellett nyolc évet várni? A terroristáknak adott legjobb válasz ugyanis a büntetőítélet.

Egyrészt transzatlanti szolidaritásból, másrészt saját bűnrészességük miatti büntetésük okán továbbra is ösztönözni fogjuk az uniós kormányokat arra, hogy több fogvatartottat fogadjanak be és telepítsenek le, és

ellent fogunk állni az ujjurokra vonatkozó kínai fenyegetőzésnek. Ezt megnehezíti, hogy az Egyesült Államok képtelen a 17 ujjurból egyet is letelepíteni az USA területén.

Az Egyesült Királyságban törvényesen letelepedett saját választópolgárom, Shaker Aamer, akinek brit állampolgárságú felesége és négy brit állampolgárságú gyermeke London Battersea városrészében él, nyolc év után még mindig a guantánamói jogi útvesztőben senyved. A jelek szerint az „csön-csön-gyűrű” játék áldozata, ugyanis az Egyesült Államok és az Egyesült Királyság kormánya összejátszhat egymással, és hazájába, Szaud-Arábiába tuszkolhatják vissza. Ő közvetlen tanúja annak, hogy saját magát és másokat amint kínoztak meg nem csak amerikai, hanem brit titkos ügynökök is. Így nagyon kényelmesen el lehetne intézni, hogy ne tanúskodhasson amerikai törvényszék előtt.

Még egyszer szeretném leszögezni, hogy melegen üdvözljük a Guantánamo bezárására irányuló erőfeszítéseket, de ellenezük a katonai bizottságokat, és ellenzünk minden más folytatólagos jogsértést is. És Európának is jobban ki kell tennie magáért.

Heidi Hautala, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök asszony, López Garrido úr, az Egyesült Államok magas rangú képviselői közelmúltbeli brüsszeli látogatásuk alkalmával velünk, az Európai Parlament tagjaival is találkoztak.

A Parlament természetesen kulcsfontosságú helyzetben lehet ahhoz, hogy ösztönözze a tagállamokat arra: próbáljanak meg közös politikát kialakítani Guantánamo bezárását illetően. A napnál világosabb, hogy Guantánamo még mindig az igazságtalanság égbekiáltó jelképe, és bezárásához az Európai Uniónak sok érdeke fűződik.

A találkozó során kifejeztük azt a véleményt, melyet az Európai Parlament múlt év februári állásfoglalásában is kifejtett. Azt is elmondtuk nekik, hogy nemcsak arról akarunk beszélni, hogy a guantánamói foglyokat hová helyezték el, hanem ezzel egyidejűleg azt is meg akarjuk vitatni az Egyesült Államokkal, hogy a fogvatartottakkal szembeni bánásmódra vonatkozó politikája és büntető törvénykönyve egyaránt átfogó reformra szorul annak érdekében, hogy mindkettő megfeleljen a jogállamiság elveinek.

López Garrido úr, biztos úr, szeretném remélni, hogy Önök komolyan veszik ezt, és az Önök által említett párbeszédekben meg fogják vitatni az Egyesült Államokat képviselő személyekkel is.

Végezetül szeretném kifejezni, mennyire fontos az Európai Unió számára, hogy tisztába tegye a titkos letartóztatásokban és fogolytáborokban játszott szerepét. Itt utalnék az előző parlamenti ciklus során képviselőtársam, Carlos Coelho által végzett jelentős munkára. Folytatnunk kell a munkát, mert az Európai Unió a mai napig még semmilyen magyarázatot nem adott arra, hogy tagállamai milyen szerepet játszottak az EU területén végrehajtott titkos letartóztatásokban és létrehozott fogolytáborokban.

Ryszard Czarnecki, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, visszaulva az előttem felszólalt tisztelt képviselőtársam kijelentésére, szeretném hangsúlyozni: a helyzet az, hogy nincs határozott bizonyíték, és nincsenek konkrét tények arra vonatkozóan, hogy egyes európai országokban léteztek volna CIA-fogolytáborok és börtönök, legalábbis Lengyelországra ez érvényes. Az elmúlt néhány évhez hasonlóan az Európai Parlamentben megint Guantánamóról beszélünk. Szeretnék rámutatni arra, hogy erről Barack Obama elnöksége alatt is beszéltünk, vagyis úgy tűnik, hogy a problémát nem kizárólag az ifjabb George Bush rettenetes és gonosz kormányzásának tudhatjuk be. A kérdés láthatólag bonyolultabb. Azért mondom ezt, mert a Tanács képviselője és a spanyol elnökség kijelentette, hogy az amerikaiak voltaképpen még nem váltották valóra minden ígéretüket.

Végül csak annyit szeretnék hozzáfűzni: nagyon jó, hogy az Európai Unió felemeli szavát a polgári szabadságjogokat érintő ügyekben. Ezzel együtt azonban emlékezzünk az áldozatokra – a terroristák áldozataira is.

Elnök. – Czarnecki úr, elfogad egy kérdést Hautala asszonytól?

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Elnök asszony, a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoportjához tartozó egyik előttem felszólalt tisztelt tagjának kijelentésére utaltam.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Elnök asszony, Czarnecki úr talán nem tudja, hogy 2009. december 22-én egy európai kormány első ízben ismerte el, hogy saját területén volt titkos fogolytábor. Ez akkor történt, amikor egy litván parlamenti bizottság megállapította, hogy a terrorizmus elleni háborúban egy ilyesfajta CIA-börtön működött Litvániában.

Örülök, hogy e tényfeltárás nyomán a litván kormány erélyes válaszlépést tett.

Ryszard Czarnecki (ECR) . – Elnök asszony, köszönöm a tisztelt képviselőtárs megjegyzését, de szeretném tájékoztatni arról, hogy én nem Litvániát, hanem Lengyelországot képviselem.

Helmut Scholz, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, tisztelt képviselőtársaim, kifejezetten üdvözlöm, hogy az Európai Parlament újra megvitatja a Guantánamo Bay-i, kínzásokról elhíresült börtön azonnali bezárásának a témáját, és azonosulok valamennyi olyan képviselőtársam szavaival és álláspontjával, akik az Európai Uniót és a tagállamokat erélyes fellépésre szólították fel.

Itt valóban transzatlanti együttműködési problémáról van szó. Guantánamóban a Genfi Egyezménynek fittyet hányva több mint negyven országból származó közel 800 személyt tartottak fogva vádemelés, ügyvédi közreműködés és bírósági eljárás nélkül. Számos beszámolót ismerünk, melyek a fogvatartottak meggyilkolásáról, a velük szemben elkövetett iszonyatos jogsértésekről és megalázásokról tudósítanak. Az, hogy az Európai Unió legtöbb tagállama harmadik országgént mindeztől vonakodott kinyilvánítani Guantánamo Bay-i foglyok fogadására irányuló hajlandóságát, véleményem szerint szégyen, és felettébb sajnálatos, ezért felszólítom a Bizottságot, hogy haladéktalanul vigye ezt az ügyet ismét a Tanács elé, ideértve az európai országoknak a törvénytelen guantánamói fogva tartásban játszott szerepének a feltárását is.

Utolsó gondolatként talán a következőkkel zárnám szavaimat: Guantánamo Bay kínzóbörtön gyanánt történő felhasználása az eredeti bérleti szerződés egyértelmű megszegésének minősül, és Ashton bárónőnek, valamint a Bizottság külpolitikáért felelős más tagjainak esetleg csatlakozniuk kellene hozzám, és fel kellene szólítaniuk az Egyesült Államok kormányát, hogy egy jelképes vonallal zárja le ezt a szégyenletes fejezetet, és adja vissza Guantánamót Kubának.

Mike Nattrass, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, West Midlands-ből jövök, az egykor Guantánamón fogva tartott úgynevezett „tipton tálibok” hazájából. Az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja európai parlamenti képviselőjeként el kell ismernem, hogy emberek őrizetbe vétele, valamint egy másik, idegen országban történő bíróság elé állítás és bebörtönzés céljából történő, bírósági felügyelet nélküli deportálása szokatlan és idegen eljárás, a szabadság, a demokrácia, az elszámoltathatóság és a természetes emberi jogok arcú csapása.

Sorolhatnám azokat a brit állampolgárokat, akiket ilyen módon kényszerítettek börtönbüntetésre, tuszkoltak szutykos és szűk tömlőbe, és ez nem a CIA vagy kiadatási programja „jóvoltából”, hanem a Tisztelt Ház által megalkotott európai elfogatóparancs értelmében, az EU tagállamainak „jóvoltából” történt. Az európai elfogatóparancsot az EU-ban gyártották. Ezért mielőtt elítélnék az Egyesült Államokat, nézzenek tükörbe, és szembesüljenek a saját kétszínűségükkel!

Franz Obermayr (NI) . – (DE) Elnök asszony, Guantánamo bezárása biztosan jelzi azt, hogy az Egyesült Államoknak be kell ismernie, miszerint megsértette az emberi jogokat – ideértve azt is, amikor ez a terrorizmus elleni küzdelem jegyében történt –, és hogy véget akar vetni ennek. Ezért üdvözlöm ezt a lépést. Szlovákia, Olaszország és más tagállamok kijelentették, hogy készek foglyok befogadására. Véleményem szerint erről európai szinten kell tárgyalni, mivel a volt foglyok a Schengeni Megállapodás következtében végül bármely más tagállamban köthetnek ki. Ugyanakkor lényegében először is három dolgot kell tisztáznunk.

Először is tisztázni kell azt a biztonsági kockázatot, amelyet ez a befogadó ország számára jelent – és ez sem nem szégyen, sem nem sajnálatos, Scholz úr. A fogvatartottnak a szóban forgó tagállammal fennálló bármely különleges kapcsolatát is vizsgálni kell. Végül és a lényegét tekintve, hitelt érdemlően tisztázni kell, hogy a szóban forgó foglyokat miért is nem lehet az Egyesült Államokban elhelyezni.

Carlos Coelho (PPE) . – (PT) López Garrido úr, biztos úr, Guantánamo a Bush-kormányzat egyik legsúlyosabb tévedése volt. Olyan nemzetközi egyezményeket sértett, mint a kínzás és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó büntetések vagy bánásmódok elleni egyezmény, valamint az egyének erőszakos eltüntetésével szembeni védelmről szóló nemzetközi egyezmény, és lehetővé tette az ártatlan emberekkel szembeni önkényeskedést, az emberi jogok semmibe vételét, ártatlan emberek bebörtönzését és megkínzását.

Obama elnök teljesen helyénvalóan azt nyilatkozta: Guantánamo bezárása lényegbevágó annak érdekében, hogy az Amerikai Egyesült Államok visszaszerezze azt az erkölcsi tekintélyt, melyet elveszített azáltal, hogy a terrorizmus elleni küzdelemben törvénytelen eszközöket használt. Obama elnök a Fehér Házban töltött első napján határozta el, hogy felfüggeszti a katonai törvényszékek előtt folyamatban lévő pereket, és bejelenti a guantánamói támaszpont bezárását. Feladata különösen az amerikai Kongresszus részéről tapasztalható együttműködés hiányának fényében nem könnyű.

Mi itt az Európai Parlamentben mindig is megosztottak voltunk a transzatlanti stratégiát illetően, a szegyenletes börtönnel szemben azonban széles körű egyetértésre jutottunk. Az iraki háború által mélyen megosztott Tanácsban lehetővé vált, hogy valamennyi külügyminiszter egyhangúan követelje Guantánamo bezárását. Amint Salafranca Sánchez-Neyra úrtól hallottuk, több tagállam – Franciaország, Portugália, Írország, Belgium, az Egyesült Királyság, Olaszország és Magyarország – is beleegyezett abba, hogy területére beengedjen volt foglyokat. Az arra vonatkozó döntés, hogy Guantánamóból fogadnak-e vagy sem foglyokat, kizárólag minden egyes tagállam hatáskörébe tartozik, ám ezt európai szintű összehangolás alapján kell meghozni. A határok nélküli Európában, ahol mindenki szabadon mozog, a tagállamoknak meg kell osztaniuk egymás között az információkat.

López Garrido úr, biztos úr, miközben kifejezem aggodalmamat az amerikai helyzetben tapasztalható késlekedés miatt, szeretném megkérdezni, hogy véleményük szerint az Európai Unió még miben segíthet? Mi az, amit nem teszünk meg, de amit még meg lehetne tenni? És véleményük szerint az Európai Uniót jelenleg mi hátráltatja, vagy mi nehezíti a segítségnyújtás megadásában?

María Muñiz De Urquiza (S&D) . – (ES) Elnök asszony, Guantánamo jogi és humanitárius eltévelyedés volt, a Bush-kormányzatnak a nemzetközi közösségről és a nemzetközi kapcsolatokról alkotott egyoldalú felfogásának, valamint a nemzetközi jog iránti tökéletes megvetésének talán a legkirívóbb példája. A katasztrofális Bush-kormányzást követően rengeteg mindent kellett kijavítani, és Obama elnök jelenleg ezen munkálkodik.

Egy évvel ezelőtt helyes alapokról indított, amikor egyik első döntéseként bejelentette Guantánamo bezárását, amely az Egyesült Államok világbeli legitimitásának visszaállítása érdekében tett bátor elhatározás volt, és gesztus is a muzulmán közösség felé. A saját maga által Guantánamo bezárására kiszabott január 22-i határidő azonban lejárt, és még mindig 192 fogoly van ott.

Ha az Európai Unió kormányai valóban igazi stratégiai viszonyrendszert akarnak kiépíteni, támogatniuk kell Obama elnök elhatározását, és ehhez a legjobb út a guantánamói foglyok vagy fogvatartottak befogadásán keresztül vezet. Spanyolország és más európai uniós országok ezt a már említett június 15-i együttes nyilatkozat alapján teszik, amely közös keretet teremtett a fogvatartottak befogadásához.

Ugyanakkor – bár technikai értelemben az egyes tagállamok által egyoldalúan, szuverén módon hozott döntésekről van szó – az Európai Uniónak együttesen kellene fellépnie, és megmutatnia, hogy támogat egy közös európai uniós határozatot, melyet a Parlament, és főként a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja már több alkalommal követelt.

50 foglyról van szó, azokról, akiket a szabadon bocsátásra alkalmasnak nyilvánítottak. Ezt a számot a 27 tagszágnak tudnia kell kezelni. A tagállamok, valamint a schengeni térségben részt vevő, a fogolybefogadásban érdekelt többi ország közötti információcserét szolgáló meglévő mechanizmusokon túlmenően szükségünk van a volt fogvatartottak társadalmi integrációjával összefüggő megfelelő gyakorlatokra vonatkozó információk és tapasztalatok cseréjére is.

Ivo Vajgl (ALDE) . – (SL) Először is szeretném megköszönni mind a Tanács, mind a Bizottság képviselőjének a guantánamói kérdéshez való kezdeményező hozzáállását. Guantánamo az első naptól, a börtön megnyitásától fogva anomália, szegyenfolt. Megnyitását a szeptember 11-i sokkoló merényletek nyomán talán könnyebben meg lehetne érteni, ám azóta évek teltek el. Ennek ellenére a guantánamói gyalázat tovább folytatódik, és voltaképpen mindannyiunk, akik hiszünk a nyugati civilizáció olyan értékeiben, mint az emberi jogok és a jogállamiság, továbbra is szegyenkezünk miatta.

Ma reggel véletlenül rábukkantam egy Guantánamo közös munkacsoport nevű kormányzati szervezet honlapjára. Az ember nevetne, ha az általuk leírt guantánamói helyzet nem lenne olyan elkésztő: Guantánamót ugyanis ötszáz, minden elképzelhető kényelemmel felszerelt szállodaként írák le. Legfőbb ideje, hogy felszólítsuk Obama elnököt ennek a szegyenfoltnak a bezárására, és kíméljenek meg bennünket a képmutatás vádjától.

Hélène Flautre (Verts/ALE) . – (FR) Elnök asszony, én is azt kívánom, hogy európai szinten minden intézkedés megtétele a tagállamok felelősségteljes hozzáállásra való ösztönzésére, és arra, hogy befogadjanak ártatlannak nyilvánított volt guantánamói foglyokat, akik áldozatok, és akiket az Európai Unió területén biztonságosan kell elhelyezni.

Ám mindenki tudja, hogy Guantánamo bezárása sem az Egyesült Államokban, sem Európában nem fog véget vetni az emberi jogi és a terrorizmus elleni küzdelemmel összefüggő kérdésfeltevésnek. Amint hallottuk,

az Egyesült Államokban a terrorellenes törvény még mindig lehetővé teszi a korlátlan idejű előzetes vizsgálati fogságot és a katonai törvényszékek előtti eljárást. Nos, a guantánamói foglyok nem az égből pottyantak Európába! És határozott meggyőződése, hogy ebben a témában még mindig nem látunk tisztán.

Hautala asszony jogosan beszélt a Litvánia által december 22-én lezárt parlamenti vizsgálatról. Ehhez csak gratulálni lehet. Példaértékű! Példaként kell szolgálnia! Az európai földön elkövetett törvénytelen gyakorlatok tanulságai nem lettek levonva, és úgy gondolom, hogy ez a feladat az Európai Bizottságra és a Tanácsra vár.

Le kell vonnunk az elkövetett törvénytelen gyakorlatok tanulságait, amelyek Guantánamo megnyitásához vezettek, az európai államok teljes cinkossága mellett.

Rachida Dati (PPE) . – (FR) Elnök asszony, először is, legutóbb megtudtuk, hogy a guantánamói fogolytábor nem 2010-ben fogják bezárni, amint ez a tervekben szerepelt, hanem 2013-ban, vagyis Obama elnök mandátumának a végén. Jóllehet a bezárás késedelmet szenvedett, mégis örülnünk kell annak, hogy folyamatban van, hiszen abba is maradhatott volna. Ez megfelel Európa kifejezett akaratának. Ugyanis nem lehet egyik oldalról évekig bírálni az Egyesült Államokat a guantánamói tábor miatt, a másik oldalról pedig saját magunk nem mutatni erőteljes szándékot és hajlandóságot a probléma megoldásának előmozdítására.

Röviddel ezelőtt találkoztam az amerikai igazságügyi miniszterrel, Eric Holderrel, aki beszélt a feladat nagyságáról, de egyúttal tudatta velem az Egyesült Államok azon kívánságát és akaratát is, hogy részesüljön az európai országok támogatásában, amelyek fogvatartottak európai területre történő befogadásával segítenék az Egyesült Államokat a tábor bezárásában. Tehát összehangolt erőfeszítéssel segítenünk kell az Egyesült Államokat abban, hogy lezárjon egy olyan intézményről szóló fejezetet, melyet mi európaiak hosszú évek óta ellenzünk.

Katarína Neveďalová (S&D) . – (SK) Az Európai Uniónak miért kell viselnie az amerikai politikák következményeit? Egyszerűbb lenne felszólítani Amerikát és elnökét, aki megválasztása előtti ígéretét teljesíti most – amelyben mellesleg sok vezető politikus támogatja nyilvánosan –, hogy saját maga intézze el ezt a jókora és kínos problémát. Ám az Európai Uniónak sok köze van ehhez. A terroristák az EU-t is megfenyegették és megtámadták, és továbbra is fenyegetik az egész világot, melynek az EU szerves részét képezi. Már megfedkeztekünk volna a londoni földalattiban, Németországban, Spanyolországban, Hollandiában elkövetett, meg a több tucat megelőzött terrorista merényletről? Ezért Amerikával egy hajóban evezünk, a probléma mindnyájunkat érint.

Most figyelmünket leginkább és különösen az érintett személyekre gyakorolt hátrányos következmények megelőzésére és kiküszöbölésére kell összpontosítanunk, és minden lehetséges erőfeszítésünknek e személyek társadalomba való visszailleszkedésének segítését kell céloznia azért, hogy visszatérhessenek a normális életbe, és rendes polgári életet élhessenek családjuk körében.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) . – (ES) Elnök asszony, szeretném kiemelni az előbb Flautre asszony által említett pontot. Nagyon fontos, hogy segítsünk Obama elnöknek Guantánamo bezárásában. Ezt már jó ideje kérjük, ezért lényeges, hogy az Európai Unióban mi is megkapjuk a szükséges támogatást mindazon személyek fogadásához, akiknek befogadását az Obama-kormányzat jelenleg kéri tőlünk.

Ennek azonban nem szabad elfeledtetnie velünk, hogy a börtön jórészt azért is léteztetett, mert Európa ehhez áldását adta. Következésképpen történelmi felelősség nyomja a vállunkat, melyet semmilyen körülmények között nem rázhatunk le. Guantánamo bezárásában azért is kell segítenünk, mert az is lényeges, hogy európaiakként vállaljuk a saját felelősségünket, ugyanis itt európai felelősségről van szó.

Európa hosszú ideig félrenézett, például a repülőszállítások esetében. Az Európai Bizottság jelenlegi elnöke még portugál miniszterelnökként engedélyezte és lehetővé tette, hogy Guantánamo felé tartó gépek repüljék át Portugália felségterületét. A Tanácsban és a Bizottságban ülő hölgyeim és uraim, ez a történelmi felelősség semmilyen körülmények sem megengedhető.

Georgios Papanikolaou (PPE) . – (EL) Elnök asszony, mindannyian teljes joggal egyetértünk abban, hogy nyújtsunk gyakorlati támogatást az Egyesült Államoknak a guantánamói fogolytábor bezárására vonatkozó döntéséhez, és természetesen sürgetjük az Unió tagállamait, hogy fogadjanak be fogvatartottakat.

Széles körű egyetértés van abban a tekintetben, hogy Guantánamo hiba volt az Egyesült Államoknak a terrorizmus elleni küzdelemre irányuló törekvéseiben. Ugyanakkor oda kell hatnunk, hogy hasonló tévedésekre a jövőben ne kerüljön sor, főként Európában ne. Az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa elé a közeljövőben, 2010 márciusában beterjesztendő jelentés azonban sajnálatos módon súlyos gyanút vet fel gyanúsítottak titkos

fogva tartásának gyakorlata tekintetében az Európai Unió olyan tagállamaiban, mint Nagy-Britannia, Románia és Lengyelország.

Az egyik oldalról nem ítéltük el az ilyesfajta magatartást, és nem mondhatjuk, hogy igazuk van Guantánamo bezárásában, miközben a másik oldalról eltérjük a hasonló magatartást, amelyről talán azt tartjuk, hogy nem is jelent olyan súlyos problémát. Mindnyájunknak szembe kell néznünk a saját felelősségünkkel.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Elnök asszony, azzal szeretném kezdeni, amit az előző felszólaló mondott. Ugyanis ön, Papanikolaou úr, kategorikusan kijelentette, hogy Európában, köztük Lengyelországban és Romániában, léteztek illegális börtönök. Lengyel felszólalóként világosan le kívánom szögezni, hogy nincs határozott bizonyíték arra nézve, miszerint ilyen börtönök léteztek volna Lengyelországban. Ez az első megjegyzésem. Most nézzük a másodikat. Úgy gondolom, a Tisztelt Házban nincs vita közöttünk abban a tekintetben, hogy Guantánamónak meg kell szűnnie létezni. Ugyanakkor igen könnyű belátni, hogy Guantánamo bezárása nagyon bonyolult folyamat lesz, és senki sem akar segíteni ebben. Fel kell tennünk a kérdést, hogy akkor mit lehet tenni? Nos, kérdésem a következő: van-e valamilyen változás a foglyok elhelyezésére és kihallgatására szolgáló módszerek vonatkozásában? Ugyanis Guantánamóban sokféle módszert használtak erre, kezdve attól, hogy a foglyok fejét víz alá nyomták, egészen addig, hogy hosszú éjjeleken keresztül nem hagyták őket aludni. Biztosak vagyunk-e abban, hogy ezek az embertelen módszerek többé nem használatosak arrafelé?

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Örülök annak, hogy képviselőtársaim ennyire fölháborodnak azokon a durva emberi jogi jogsértéseken, amelyek Guantánamóban történtek a terrorizmus elleni fellépés nevében. Ezt a fölháborodást azonban kizárólag akkor tudom komolyan venni, hogyha önök végre, sokadik megszólalásom alkalmával, elköteleződnek arra, hogy az EU-n belül, Magyarországon létező Guantánamo ügyét vizsgálják. Sokadszorra mondom, Magyarországon tizenkét politikai ellenzékhez tartozó személy van közel egy éve előzetes letartóztatásban terrorizmus vádjával, ugyanolyan körülmények között és büntetőeljárási jogaik ugyanolyan jellegű megsértésével, mint a guantánamói foglyok voltak. Kérem, szíveskedjenek képviselőtársaim kézfeltartással jelezni, ki az, aki önök közül hajlandó ezt az ügyet komolyan venni és részt venne egy részletes kivizsgálásban. Várom a kézfeltartásokat Elnök asszonytól és képviselőtársaimtól.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, két igen konkrét, elhangzott témáról szeretnék szólni, az egyiket Salafraña úr, a másikat Scholz úr vetette fel.

Az első Jemennel függ össze. Jemen vonatkozásában semmilyen bizonyítékom nincs arra nézve, hogy volt-e vagy lesz-e olyan külön határozat, amely Jement összefüggésbe hozná Jemenből jövő és Guantánamóban fogva tartott személyekkel. Az Unió történetében első külügyi tanácsi ülés következtetéseinek témája a jemeni helyzet volt. Csak egy rendes külügyi tanácsi ülés volt, január 25-én, amelynek következtetései felhívták Jement, hogy hajtson végre nagyszabású politikai reformprogramot, de ebben Guantánamo kérdéséről nem történt említés. Természetesen támogatjuk ezeket a következtetéseket, valamint a január 27-én Londonban megrendezett konferenciát is.

A Scholz úr által a Guantánamo Bay-i helyzet megváltoztatására, valamint a terület jogállásának lehetséges megváltoztatására tett célzást illetően: ez a kérdés az Egyesült Államok és Kuba között 1903-ban létrejött nemzetközi szerződés alapján vetődik fel. Ez tehát teljes mértékben Kuba és az Egyesült Államok közötti kétoldali kérdés.

Úgy gondolom, általános egyetértés van arra nézve, hogy a guantánamói börtön az emberi jogok súlyos sorozatos megsértésével egyenértékű, és jogi eltévnyedést jelent, amelyet nem lehet eltérni, amelyet az Európai Unió keményen bírál; és amelyről azt akarjuk, hogy ilyesmi többé ne ismétlődhesse meg. Éppen ezért akarunk együtt dolgozni az Egyesült Államok elnökével, aki elhatározta, hogy véget vet Guantánamónak, és bezárja a börtönt. Sőt mi több, arról is határozott, hogy felülvizsgálják majd az Egyesült Államok börtönpolitikáját.

Ezért erős alapja van Vajgl úr arra vonatkozó megjegyzéseinek, hogy ezt a börtönt az emberi jogok tömeges megsértése, valamint egyéb elhangzott megjegyzések okán feltétlenül be kell zárni. Sőt, véleményem szerint általánosságban is igaz az, hogy ha a világ más országaiban vagy Európában megsértik az emberi jogokat, ez még nem azt jelenti, hogy ezt a helyzetet ne kellene bírálni, vagy hogy ne kellene azon dolgoznunk, hogy odahassunk, hogy ilyesmi többé ne történjék meg. Mondom ezt Natrass úr felszólalásával kapcsolatban, mert természetesen biztos vagyok abban, hogy egyetért azzal, miszerint Európában nincs semmi hasonló a guantánamói börtönhöz.

Az Európai Unió és az Egyesült Államok igen alaposan dolgoztak ezen a kérdésen. Említettem a múlt év június 15-én tett nyilatkozatot, melyben az Egyesült Államok és az Európai Unió elkötelezték magukat arra, hogy munkálkodni fognak az emberi jogok megszilárdítása és a terrorizmus elleni küzdelem érdekében. Vonatkozik ez az emberi jogok ellen a guantánamói börtönben elkövetett jogsértésekre, de arra is, hogy a terrorizmus elleni küzdelmet az alapvető szabadságok, az alapjogok és a törvényesség feltétlen tiszteletben tartásával kell folytatni. Fontos, hogy ezzel összhangban cselekedjünk. Ezért tökéletesen egyetértek azzal, amit Coelho úr mondott, miszerint fontos, hogy az Európai Unió hozzájáruljon ehhez.

Ámde nem csak a Guantánamo bezárására vonatkozó amerikai döntésről beszélünk, az ezzel együtt járó összes problémával, amiről első beszédemben szoltam. Azt is el kell ismerni, hogy Obama elnök ténylegesen szakít a múlttal. Ami annyit jelent, hogy új fejezet nyílik nemcsak Guantánamo történetében, hanem a Guantánamót övező összes gyakorlat tekintetében is. Úgy gondolom, ez teljesen világos, ha szemügyre vesszük az Obama elnök által foganatosított intézkedéseket.

Ő véget vetett a CIA által folytatott titkos fogva tartásoknak, és elrendelte, hogy mostantól kezdve minden egyesült államokbeli foglyot vegyenek nyilvántartásba a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottságánál. Véget vetett a szintén a CIA által alkalmazott „feljavított” kihallgatási módszereknek. Ami annyit jelent, hogy az USA nyomozói többé nem használhatják igazolásként a szeptember 11. után a kínzásról és a kihallgatási módszerekről keletkezett jogi véleményeket, amivel természetesen új fejezet nyílik. A fogolyszállítási politikát is felülvizsgálták annak érdekében, hogy összhangban legyen a nemzetközi joggal.

Mindezt üdvözljük, és ezt az együttes nyilatkozatban is kifejeztük. Üdvözljük, hogy az Egyesült Államok alaposan felülvizsgálta a fogva tartásra, fogolyszállításra, bíróság elé állításra, kihallgatásra, valamint a terrorizmus elleni küzdelemre vonatkozó politikáját. Ezért a nyilatkozatban kifejezetten leszögeztük, hogy tudomásul vesszük az Egyesült Államok azon elkötelezettségét, hogy újragondolja a biztonságot övező valamennyi kérdést, és az Obama elnök által 2009. január 22-én aláírt rendeletnek köszönhetően átfogóan felülvizsgálja a folyamatban lévő politikákat.

Úgy gondolom, hogy ezt ki kell emelni. A cél elérése érdekében persze együtt kell működnünk, és Muñiz de Urquiza asszony igen kifejezetten utalt az Egyesült Államokkal való együttműködésre. Európa számos alkalommal bírálta a börtönt, Európának ezért a lehető legnagyobb mértékben együtt kell működnie, bár van kétféle korlát. Az egyik az Egyesült Államokkal függ össze, hiszen végső soron az Egyesült Államok jogi szabályozása és szuverenitása érvényesül. A másik pedig az, hogy az Európai Unió tagállamai szintén szuverén módon döntenek arról, hogy befogadjanak-e volt guantánamói foglyokat.

A Tanács soros elnöksége természetesen egyértelműen az együttműködés és az együttműködés ösztönzésének a talaján áll, miközben tiszteletben tartja minden egyes ország és minden egyes polgár biztonságához való jogát, ami ezért egy figyelembe veendő másik elv. Következésképpen, amint Gomes asszony mondta, elő kell mozdítanunk az Egyesült Államok és az Európai Unió közötti együttműködést, de az Unió tagállamai közötti együttműködést is.

Együtt kell működnünk magunk között ebben a kérdésben, párbeszédet kell magunk között folytatnunk, és e párbeszéd egy részének Guantánamo konkrét témájánál messzebbre kell nyúlnia. Ezt a témát néhány felszólaló, például Hautala asszony és Czarnecki úr említette beszédében: az áldozatokról van szó. Úgy gondolom, hogy ez a párbeszéd egyik olyan területe, amelyet az Egyesült Államokkal fennálló kapcsolatainkban be kell vezetnünk. Megítélésem szerint a különböző terrorista bűncselekmények áldozataira vonatkozó párbeszéd olyan kérdés, mellyel a jövőben foglalkozni kell; e témában mindenesetre már folyik mélyreható párbeszéd az Egyesült Államokkal.

Azzal szeretném zárni, hogy az Európai Uniónak teljesen egyértelmű az álláspontja Guantánomóval kapcsolatban: a börtönt be kell zárni. Az Európai Uniónak teljesen egyértelmű az álláspontja abban a tekintetben is, hogy az emberi jogokat és az alapvető szabadságokat semmilyen alapon nem lehet megsérteni, és az Európai Unió természetesen kiáll a terrorizmus elleni küzdelem, valamint az Egyesült Államokkal való közös munkálkodás szükségessége mellett is. Ez hiteles állásfoglalás, figyelemmel arra, hogy az Egyesült Államok és Obama elnök terrorellenes politikájában, valamint a fogva tartásra, fogolyszállításra és kihallgatásra vonatkozó számos politikában kétségkívül gyökeres változás következett be, nyilvánvaló gyökeres változás a múlthoz képest. Nekünk ezt az álláspontot kell erősítenünk, és ezen álláspont megszilárdulását kell elősegítenünk. A Tanács álláspontja tehát az, hogy egyértelműen együtt kell működni az Egyesült Államokkal azért, hogy elérjük, amit valamennyien akarunk, nevezetesen a guantánamói börtön végleges bezárását.

Paweł Samecki, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, először is meg kívánom ismételni: úgy gondoljuk, az Európai Unióban mindannyiunk érdeke a guantánamói fogolytábor bezárása, és amint előzőleg leszögeztem,

a Bizottság további előrelépést vár az amerikai kormánytól Guantánamo közeljövőbeli bezárása vonatkozásában.

Scholz úr felszólalására megjegyzésként újfent szeretném aláhúzni, hogy úgy gondoljuk: Guantánamo miatt az elsődleges felelősség az Egyesült Államokat terheli. A Bizottság azonban úgy véli, hogy nekünk, úgy is mint Európai Uniónak, a lehető legsegítőkészebbnek kell lennünk a kérdés megoldásában, és az Obama-kormány már tett efelé néhány jelentős lépést. A miniszter úr szólt ezekről.

Zemke úr kérdésére válaszul: valóban meg kell említenünk, hogy Obama elnök véget vetett a feljavított kihallgatási intézkedések és módszerek alkalmazásának, mi pedig üdvözljük ezt a lépést.

Salafranca Sánchez-Neyra úrnak azon 50 fogvatartottra vonatkozó kérdésére válaszul, akiknek a sorsa még nem dőlt el: véleményünk szerint az Egyesült Államok kormánya kezelni fogja ezt az 50 esetet, és az előző esetekhez hasonló állapotra megoldásra fog jutni.

A Bizottság még nem kapta meg a munkabizottság jelentését, így nem tudunk semmilyen konkrét felvilágosítást adni, de általánosságban úgy gondoljuk, hogy mindenki számára tisztességes eljárást akarunk.

Végezetül meggyőződésünk, hogy a továbbiakban is támogatnunk kell a helyzet összehangolt uniós megközelítését, és nagyra fogjuk értékelni a Parlament ennek érdekében tett hozzájárulását és erőfeszítéseit.

Elnök. – A vitát lezárom.

12. Kulcsfontosságú célok a CITES aláíró feleinek konferenciájára (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont vita a következőkről:

– a Jo Leinen által a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli kérdés a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) részes feleinek 2010. március 13–25. között Dohában megrendezésre kerülő konferenciájára vonatkozó legfontosabb célkitűzésekről (O-0145/2009 – B7-0003/2010), és

– a Jo Leinen által a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett szóbeli kérdés a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) részes feleinek 2010. március 13–25. között Dohában megrendezésre kerülő konferenciájára vonatkozó legfontosabb célkitűzésekről (O-0146/2009 – B7-0004/2010).

Jo Leinen, szerző. – (DE) Elnök asszony, soros tanácselnök asszony, Samecki úr! 2010 a biodiverzitás nemzetközi éve, és az EU hamarosan a biológiai sokféleségre, más szóval az Európai Unió területén belül található növény- és állatvilág védelmére vonatkozó új stratégiát jelentet meg. Jelentősen erősítené az Európai Unió hitelességét, ha nemzetközi szinten is fellépne a veszélyeztetett növények és állatok globális védelme érdekében, és ezt támogatnánk.

Erre a következő hónapban, a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) aláíró feleinek következő, Dohában megrendezésre kerülő 15. konferenciáján lehetőségünk nyílik. Az EU-nak valamennyi olyan faj védelmét fel kell vállalnia, amelyeket több különböző tényező eredményeképpen, de legfőképpen a túlzott kiaknázás, illetve a pusztító és jogellenes gyakorlatok miatt a kihalás veszélye fenyeget. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság részletesen megvitatta a kérdést, és a holnapi plenáris ülésen ajánlásra irányuló javaslatot fog benyújtani; nagy örömről szolgálhatna, ha a Tanács és a Bizottság is támogatná ezeket az ajánlásokat.

Az idő szűke miatt csupán néhány olyan fajt említenék, amelyeknek véleményünk szerint fokozott vagy még fokozottabb védelemre van szükségük. Először is ilyen az afrikai elefánt. Határozottan ellenezzük ennek az állatnak az I. függelékbeli a II. függelékbe történő átsorolását. A nemzetközi kereskedelem tilalmának, elsősorban az elefántcsont esetében, hatályban kell maradnia. Másodszor, az ázsiai tigris. Jelenleg a kihalás szélén áll, ezért az egyezményt aláíró számos félre vonatkozóan szigorúbb védelmi szabályozást követelünk, különösképpen a tigris testrészeivel és a belőle előállított termékekkel való illegális kereskedelem megelőzése érdekében. Tisztában vagyunk vele, hogy a tigriscsontnak és az állat más testrészeinek hatalmas piaca van Ázsiában, ami veszélyezteti a faj túlélését. A harmadik kérdés a jegesmedvék védelme. Az éghajlatváltozás e faj élőhelyének elpusztításával fenyeget, ezenfelül pedig a jegesmedvék testrészeivel való kereskedelem is fokozódik. Ennek megfelelően támogatjuk a jegesmedvék a II. függelékbeli az I. függelékbe történő

átsorolását. Megemlíteném még több cápafaj védelmét is. Számos cápafajt, különösen a heringcápát és a tuskécápát jelenleg túlhalásszák, ez azonban más cápafajokat is érint.

Mindezekben egyetértésre jutottunk. Most rátérnék egy ellentmondásos ügyre. Az ellentmondás forrása a Földközi-tengerben és az Atlanti-óceánban élő kékúszójú tonhal besorolása. Hölgyeim és uraim, tisztában vagyunk a FAO ad hoc munkacsoportjának ajánlásaival, amely a kékúszójú tonhalat továbbra is meg kívánja hagyni a II. függelékben. Ugyanakkor ismerjük a CITES tudományos bizottságának javaslatát is, amely átsorolná a kékúszójú tonhalat az I. függelékbe. A javaslat hátterül azok az adatok szolgálnak, amelyek feltárják, mi történik ezzel a fajjal. A kékúszójú tonhal állománya 1957 és 2007 között 75 százalékkal csökkent, és csak az elmúlt tíz évben 60,9%-os csökkenés volt tapasztalható. A halfajt érintő kockázat egyre nagyobb és egyre lendületesebben nő, ezért a bizottságon belül nagy többségben úgy véltük, hogy ennek a fajnak az I. függelékben kell szerepelnie.

Ez azt jelenti, hogy a korlátozások és a tilalmak csupán a nemzetközi halászflokkokra vonatkoznak majd, a helyi halászatra nem. Így a kis helyi halászok továbbra is foghatnak ilyen halat, és a halfaj megőrzése az ökoszisztémában mindenképpen sokkal fontosabb, mint az, hogy a szusi vagy a szasimi általánosságban elérhető legyen. Ezzel a konfliktussal állunk szemben. Hosszú távú megközelítést kell kialakítanunk, és biztosítanunk kell a kékúszójú tonhal megfelelő védelmét az I. függelékben.

Silvia Iranzo Gutiérrez, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Nagy megtiszteltetés számomra, hogy a Tanács soros elnöksége nevében ma itt lehetek. Rendkívül hálás vagyok a CITES-egyezmény – a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény – aláíró feleinek a következő, március 13–25. között a katarai Dohában megrendezésre kerülő konferenciáján kialakítandó álláspontok iránti érdeklődésükért.

A Tanács úgy véli, hogy a washingtoni egyezmény alapvető eszköz az állat- és növényvilág kihalással veszélyeztetett fajainak védelme terén. Ezért aktív szerepet kell játszani annak biztosítása érdekében, hogy a CITES a természetvédelemre és a természeti erőforrások fenntartható kezelésére irányuló kettős célkitűzése tekintetében továbbra is hatékony eszköz maradjon.

E tekintetben érdemes kiemelni, hogy az Európai Unió az egyezményben előírtnál jóval szigorúbb szabályozással rendelkezik, és az elővigyázatosság elvét alkalmazza a biológiai sokféleség megőrzése, illetve szükség esetén megszüntetésének csökkentése érdekében.

Az aláíró felek márciusban Dohában megrendezésre kerülő következő konferenciáján, vagyis a „COP XV.” konferencián nagyszerű alkalom nyílik arra, hogy megvitassunk számos, az egyezmény függelékeiben felsorolt különböző állat- és növényfajok veszélyeztetettségi szint szerint történő besorolásának módosítására irányuló javaslatot, valamint egyéb, az egyezmény alkalmazásának és betartásának javítását célzó javaslatot is.

Az Európai Unió építő jellegű szerepet játszik majd az aláíró felek konferenciáján, és különös érdeklődéssel várom a Parlamentnek a különböző előterjesztett kérdésekre vonatkozó nézeteit.

Érdeklődéssel követtük a Parlament Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságában lezajlott, a konferenciára kialakítandó európai uniós stratégiáról szóló állásfoglalás létrehozását célzó vitákat, amely állásfoglalást tudomásom szerint holnap bocsátanak szavazásra.

Azt kell, hogy mondjam, a Tanács továbbra is várja a Bizottság javaslatát arra vonatkozóan, milyen álláspontot alakítson ki az Európai Unió az aláíró felek konferenciájára megvitatás és, adott esetben, elfogadás céljából benyújtott dokumentumok és javaslatok tekintetében. E kérdéseket érintően éppen ezért jelenleg még nehéz lenne részletes választ adni.

Amint a Tanács megkapja a bizottsági javaslatot, a spanyol elnökség gondoskodni fog annak vizsgálatáról, valamint arról, hogy a vonatkozó döntést még az aláíró felek konferenciájának megkezdése előtt el lehessen fogadni. A spanyol elnökség továbbá a Tanács álláspontjának kialakítását követően tájékoztatni fogja arról a Parlamentet.

A CITES aláíró feleinek korábbi találkozóihoz hasonlóan a tagállamok közösen lépnek majd fel az Európai Unión belül meghatározott álláspont védelmében, és biztosítani fogják, hogy az összhangban álljon az Unió politikáival.

E tekintetben fontos kiemelni, hogy a CITES függelékei csak az egyezményben meghatározott listára kerülési feltételek alapján módosíthatók, amelyek figyelembe veszik az érintett fajok védelmi státuszát.

E módosításoknak figyelembe kell venniük az ellenőrzés fontosságát a CITES összefüggésében annak érdekében, hogy javítani lehessen a védelmi státuszt, csökkenteni lehessen a szükségtelen adminisztratív terheket és biztosítani lehessen, hogy a forrásokat közvetlenül ítéljük oda a természetvédelem szempontjából valós aggodalmat jelentő területek részére.

A CITES aláíró feleinek konferenciáján ismét meghatározóbb jelentőségű döntéseket kell elfogadni a – feltehetőleg a nemzetközi kereskedelem által is erősített – túlzott kiaknázás által fenyegetett fajok védelme érdekében.

Az Európai Uniónak biztosítania kell, hogy az egyezmény továbbra is alapvető eszközként segíthesse elő az értékes vadon élő állat- és növényfajok jelentette erőforrások megőrzését és fenntartható kezelését.

Az elnökség a tagállamokkal és a Bizottsággal együttműködve ebben a szellemben vesz majd részt a dohai konferencián, és építő jellegű közreműködésével fog hozzájárulni annak sikeréhez.

Hölgyeim és uraim, érdeklődve várom a CITES aláíró feleinek 15. konferenciáján megvédendő célkitűzésekkel kapcsolatos véleményüket, amelyet továbbítani fogok a Tanács számára. Tudom, hogy a Tanács élvezi a Parlamentnek a konferencián való részvételre irányuló támogatását azon közös célkitűzéssel, hogy a CITES-egyezmény továbbra is jelentősen elősegíthesse bolygónk fenntarthatóságát, saját érdekünkben, valamint a jövő generációk érdekében.

Paweł Samecki, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Az aláíró felek következő, 15. konferenciája valóban egyedi alkalmat kínál a kereskedelem által érintett számos faj védelmének és státuszának javítására.

Az Európai Unió a vadon élő fajokból előállított termékek egyik legnagyobb piaca. Éppen ezért különleges felelősség terheli annak biztosítása tekintetében, hogy a vadon élő fajok kereskedelme fenntartható legyen, és hogy e célból a CITES konferencián átfogó nemzetközi szabályokat fogadjanak el.

A Bizottság számára elsődleges fontosságú annak biztosítása, hogy a nemzetközi kereskedelem ne járjon káros hatással a veszélyeztetett növény- és állatfajok túlélésére. E tekintetben az EU a CITES keretein belül eddig is vezető szerepet játszott, és a következő találkozáson is így tesz majd. A Bizottság néhány napon belül javaslatot fog elfogadni a találkozóra vonatkozó uniós álláspontra vonatkozóan. Ezt követően a Tanács elfogadja a közös uniós állásponthoz.

A tagállamokkal folytatott megbeszélései során a Bizottság gondoskodni fog róla, hogy a végleges közös álláspont ambiciózus és tudományos alapokon nyugvó intézkedéseket támogasson. Köszönetet szeretnék mondani a Parlamentnek is a CITES aláíró feleinek konferenciáján tárgyalásra bocsátandó legfontosabb kérdésekre vonatkozó álláspontjukért. Az állásfoglalás egyértelmű üzenetet közvetít, amelyet figyelembe kell majd vennünk.

Noha az Európai Unió részletes álláspontja végleges formájában még nem készült el, ismertetem azokat az elveket és prioritásokat, amelyek a Dohában tárgyalt leginkább érzékeny kérdésekben hozott döntéseink alapjául szolgálnak majd.

Először is, az Európai Unió úgy véli, hogy a CITES megfelelő eszköz a kereskedelem által érintett valamennyi faj kereskedelmének szabályozásához. Ez a szárazföldi és a tengeri, valamint a jelentős üzleti érdek tárgyát képező és azt nem képező fajok esetében egyaránt érvényes.

Ennek megfelelően az Európai Unió javaslatokat nyújtott be két cápafaj: a heringcápa és a tuskécápa kereskedelmének szabályozására vonatkozóan. Elengedhetetlen, hogy több évtizedes túlhalászt követően végre biztosítsuk a cápák számára az őket megillető védelmet.

A CITES II. függelékébe történő besorolásuk véget vetne a cápatermékek szabályozatlan nemzetközi kereskedelmének, amely a túlhalászás egyik fő oka. Ennek a besorolásnak köszönhetően csak akkor lesz lehetőség az ilyen cápatermékek kereskedelmére, ha azok fenntarthatóan kezelt állományokból származnak.

Az Európai Unió ezenfelül javaslatot tesz arra, hogy a CITES keretén belül a tigris védelméről is gondoskodjunk, amely a világ egyik leginkább veszélyeztetett faja. 2010 a Tigris éve, így ez a mostani kiváló alkalom a CITES jelenlegi mechanizmusainak megerősítésére, ami lehetővé teszi a faj illegális kereskedelmével szemben folytatott kíméletlen harcot, valamint a faj elterjedési területén található számos államban fokozottabb átláthatóságot biztosít a tigrispopulációk védelmének módjára vonatkozóan.

Érintőlegesen megemlítenék néhány egyéb, fontos javaslatot, amelyeket a Parlament szintén világosan meghatározott. Az első az atlanti-óceáni kékúszójú tonhal. Ugyanazt kell mondanom, hogy a kérdésben

nem született végleges álláspont. Annyit mondhatok, hogy a Bizottságon belül aggodalmak merültek fel az állomány jelenlegi állapotát illetően, és mindent megteszünk annak érdekében, hogy megfelelő javaslatot találjunk, amely nemzetközi szinten elősegíti majd a probléma hatékony megoldását. A Bizottság végleges álláspontja figyelembe fogja venni az állománnyal kapcsolatos legújabb tudományos információkat, valamint az Atlanti Tonhal Védelmére Létrehozott Nemzetközi Bizottság tavaly novemberi ülésének eredményét.

A második kérdés az elefántok és az elefántcsont-kereskedelem. A CITES-en és különösen az afrikai országokon belül régóta fennálló, vitás kérdésről van szó. A Bizottságot rendkívüli módon aggasztja, hogy a közelmúltbeli tapasztalatok szerint milyen mértékeket ölt az elefántok orvvadászata és az illegális elefántcsont-kereskedelem.

Növelni kell az elefántok számára biztosított védelem szintjét, és a Bizottság nem támogat olyan megoldást, amely kockázatot jelent a terjedő orvvadászat tekintetében. Ebben az összefüggésben úgy véljük, nem lenne helyes, ha az aláíró felek következő konferenciáján az elefántcsont-kereskedelem visszaállításáról határoznának.

Ezenfelül úgy gondoljuk, hogy a CITES-hez benyújtott és egyes elefántpopulációknak az I.-ből a II. függelékbe történő átsorolását célzó javaslatokat objektív módon, a CITES-en belül megállapított szabályok alapján kell értékelni.

Hadd szóljak néhány szót az Egyesült Államoknak a jegesmedvék nemzetközi kereskedelmének betiltásával kapcsolatos javaslatáról. Valamennyien tisztában vagyunk azzal, hogy az Északi-sark olvadó jégtakarója drámai veszélyt jelent a faj fennmaradására. Ezt elsősorban az éghajlatváltozásra vonatkozó rendkívül ambiciózus politikával lehet orvosolni, és úgy gondolom, hogy az EU egyértelműen példát mutatott az e területen történő fellépésre. Úgy véljük továbbá, érdemes megvizsgálni, hogy a szóban forgó fajt érintő hány további veszélyforrás csökkentésére van lehetőség. A nemzetközi kereskedelem korlátozott ugyan, de súlyosbíthatja a fajra gyakorolt nyomást. Végleges álláspontunk attól függ majd, hogy az Egyesült Államok által javasolt intézkedés milyen mértékben jelent valódi előnyöket a faj védelme szempontjából.

Végezetül, a korallok kérdésével kapcsolatban kétségtelen, hogy a vörös és rózsaszín korallt a világ számos régiójában túlhalásszák. A CITES legutóbbi, 2007. évi találkozásán az Európai Unió támogatta az Egyesült Államok azon javaslatát, amely mindkét faj esetében előírta a nemzetközi kereskedelem szabályozását, és a COP 15 konferenciára ismét támogatásunkról biztosítottuk az Egyesült Államok javaslatát. Úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak következetes támogatást kell nyújtania, mivel a legújabb rendelkezésre álló adatok szerint a helyzet egyáltalán nem javult. Hangsúlyozni szeretném még, hogy egy ilyen jogszabály semmi esetre sem jelentené a kereskedelem tilalmát, csupán biztosítaná, hogy azt kizárólag fenntartható módon lehessen folytatni.

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR

alelnök

Sirpa Pietikäinen, a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! A CITES döntéshozatalát illetően szilárd meggyőződés, hogy a döntéshozatali eljárásnak átláthatónak kellene lennie, és kizárólag tudományos tényeken kellene alapulnia. Ez az alapja a Parlament jegesmedvékre, elefántokra, tigrisekre, ázsiai nagymacskára és cápákra vonatkozó állásfoglalásának.

Különös tekintettel a kékúszójú tonhalnak a CITES-egyezmény I. függelékébe történő besorolására, felvetnék néhány szempontot. Először is, a tudományos közösség jelentős többsége egyetért abban, hogy a fajok további fennmaradásának biztosítása érdekében a nemzetközi kereskedelem tilalmára van szükség. Az Atlanti Tonhal Védelmére Létrehozott Nemzetközi Bizottság (ICCAT) szerint az állomány ívársra képes biomasszája a halászat megkezdése előtti szintnek kevesebb mint 15%-a. A tudományos becslésekből következően valós aggodalomra adhat okot, hogy 2010-re az ívársra képes állomány lényegében kihalhat.

A FAO ad hoc szakértői tanácsadó testületének többsége úgy ítélte meg, hogy a rendelkezésre álló adatok alátámasztják az atlanti-óceáni kékúszójú tonhalnak a CITES-egyezmény I. függelékébe történő besorolására irányuló javaslatot, és hozzátették, hogy a besorolás legalább az Atlanti-óceán és a Földközi-tenger keleti részén az utóbbi időben zajló, nem fenntartható halászat visszaszorítását biztosítaná. Mivel a testületnek egyhangú döntést kell hoznia, illetve Japán heves tiltakozása miatt a végső javaslatban nem ez szerepelt. Ugyanakkor nem hagyhatjuk figyelmen kívül a testület vitathatatlan többségének véleményét. Továbbá a tudósok döntései alapján a testület egyértelműen arra a következtetésre jutott, hogy teljesülnek azok a követelmények, amelyek alapján a kékúszójú tonhal besorolható a CITES I. függelékébe.

Számos esetben a politikai vélemény dönt, a biológiai sokféleség és a fajok kihalása esetében azonban nem köthetünk kompromisszumokat, és nem alkudozhatunk. Ha nincs hal, nincs fogás.

Kriton Arsenis, az S&D képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr! Leinen úr minden mást elmondott, amiről beszélni szerettem volna, így elsősorban a tonhalkérdésre összpontosítanék.

Ezt a kérdést mindenképpen tudományos oldalról kell megközelítenünk. A kékúszójú tonhalat a közvetlen kihalás veszélye fenyegeti. Éppen ezért a világkereskedelemmel, tehát az Európai Unió kívüli kereskedelemmel szembeni teljes körű védelem az egyetlen helyes megoldás. A CITES Titkársága az elmúlt héten bejelentette, hogy javasolja a tonhal I. függelékbe történő besorolását, ami a világkereskedelem tilalmát vonja maga után.

A Titkárság szerint, idézem: „A Titkárság egyetért a FAO ad-hoc szakértői tanácsadói testületének többségével abban, hogy e faj esetében teljesülnek az I. függelékbe való besorolás követelményei”. Más szóval támogatja a vonatkozó FAO-javaslat ezen pontját, amely az ICCAT javaslata alapján született.

A vita tudományos része tehát megoldódott. Most vizsgáljuk meg azt politikai és társadalmi szempontból. A tonhalállomány rohamosan fogy. A tudományos szervezetek fenntartják, hogy a világkereskedelem betiltásának elmaradása esetén a kékúszójú tonhal néhány éven belül eltűnik. A halászati tevékenységek szabályozása ez idáig nem járt eredménnyel. A kékúszójú tonhalból az ICCAT által 2008-ra javasolt 19 000 tonna helyett a becslések szerint 50 000 tonnát fogtak ki.

Azt javasoljuk, hogy még ma szüntessük be a világkereskedelmet, amíg még megmenthetjük a tonhalat, és hogy a kereskedelem a CITES által nem érintett Európai Unión belül folytatódjon, valamint hogy ezzel egyidőben az Európai Unió nyújtson kártérítést az exporttilalom által hátrányosan érintett halászoknak és vállalkozásoknak.

A Szocialisták és Demokraták Képviselőcsoportja ezt illetően módosítást nyújtott be. A módosítás lehetővé teszi a kékúszójú tonhal állományának megerősödését és a kereskedelem visszaállítását. Erre vonatkozóan mentesség útján rendelkezik arról, hogy a tonhalállomány megerősödését követően a világkereskedelem tilalma azonnal feloldható, szemben a más fajok esetében előírt fokozatos megszüntetéssel. Ha a világkereskedelmet nem tiltjuk be, a kékúszójú tonhal állománya összeomlik, a halászati ágazat tönkremegy, és senki sem lesz jogosult kártérítésre.

Ha valóban meg szeretnénk védeni a halászokat, támogatnunk kell a kékúszójú tonhalnak a CITES-egyezmény I. függelékébe történő besorolását. Ellenkező esetben örökre elveszítünk számos munkahelyet, valamint egy gyönyörű és egyedi fajt.

Chris Davies, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! A mai nap elvben új kezdetet jelent Európa számára, de mivel állunk szemben? Egy biztossal és egy miniszterrel, akik csupán végigveszik az indítványokat. Ez nem az Ön hibája, biztos úr, de arra kérem, térjen vissza a testülethez, és közölje velük, hogy a szóban forgó aktákért felelős biztosokkal kell vitát folytatnunk.

Ez közel olyan szegényletes, mint az előttünk lévő állásfoglalás, amely csupán egymás után felsorolja a kihalás által fenyegetett fajokat: valódi tükröz ez arról, mennyire képtelen az emberiség a jövőre vonatkozóan tervezni. Természetesen a kékúszójú tonhal kérdése – amely kétségtelenül a vita központi témája lesz – kiválóan példázza a problémát, összefogja azt, és nyilvánvalóan olyan fajról van szó, amely csak az európai vizekben van jelen. A világ legdrágább halfaja ez, amelynek darabja több tízezer euróba kerül. Japán tömegesen halmozza fel őket. Japán, ahol a „természetvédelem” szó a jelek szerint a tömeges felhalmozást jelenti, leöli a halakat, majd 20-30 évre lefagyasztja őket, hogy még évtizedek múlva is fogyaszthatók legyenek. A Földközi-tengerben addigra nem marad hal, az emberek azonban továbbra is ehetnek majd szusit, ha meg tudják fizetni.

Ebben az esetben még a szervezett bűnözés is megjelenik a halászati ágazatban, ami nem meglepő, hiszen hatalmas összegekre lehet szert tenni. A maffia is belekeveredik az üzletbe. Majd ezt követően az ICCAT-hoz, a tonhalak védelmére létrehozott nemzetközi bizottsághoz fordulunk. „A tonhalak védelmére”! A faj állománya 80–90%-kal csökkent. A kihalás veszélye fenyeget, miközben van egy szervezet, amely elvben a tonhalak védelmével foglalkozik! Az ICCAT teljes kudarcot vallott. A saját maga számára kitűzött célok is teljes kudarcra vannak ítélve. A szervezet figyelmen kívül hagyja a tudományos véleményeket; továbbra is rendkívül, túlzottan magas kvótákat állapít meg. Most egyes tagállamok úgy érvelnek majd, hogy a II. függelék is elegendő, erre azonban nincs bizonyíték. A II. függelék nem változtat a helyzeten. Majd néhány év múlva visszatérnek és azt mondják „Bocsánat, tévedtünk”. Addigra nem marad tonhal.

Támogassuk hát azt a javaslatot, amely szerint a tonhalat az I. függelékbe kell besorolni. Ne feledjük, eljött az ideje, hogy az emberiség gátat szabjon saját mohóságának; itt az ideje, hogy a tengerek jövőjét is figyelembe vegyük.

Bart Staes, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.* – (NL) Az, ahogyan az emberek a természeti erőforrásokkal bánnak, ahogyan elpusztítják a természetes élőhelyeket és túlzottan kiaknázzák a vadon élő növény- és állatfajokat, ahogyan illegális kereskedelmet folytatnak ezekkel a fajokkal, mindez a Föld nevű úrhajó biológiai sokfélesége ellen folyó támadást képviseli.

Ez a biológiai sokféleség nélkülözhetetlen. Ez magyarázza a CITES (a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény) fontosságát, és azt, miért bír ekkora jelentőséggel a következő hónapban Dohában megrendezésre kerülő konferencia. Ugyanakkor el kell ismernünk, hogy a színfalak mögött az állásfoglalás fellazítására irányuló próbálkozások folynak. Kíméletlen harcot vívunk e kérdésben. Ezért arra kérek mindenkit, és különösen a déli országokból származó, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjában, valamint a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjában ülő képviselőtársaimat, hogy a lehető leghangsúlyosabb módon gondoskodjanak arról, hogy elfogadjuk a Bizottság környezetvédelmi politikai ajánlását, amely a kékúszójú tonhalnak a CITES I. függelékébe történő besorolását javasolja. Ez elengedhetetlen e faj fennmaradásához.

Kartika Tamara Liotard, *a GUE/NGL képviselőcsoport nevében.* – (NL) Leinen úr, hálás köszönet Önnek; mindent elmondott, és nagyon sok állatot említhetünk: az elefántot, az ázsiai tigrist, a korallokat. Jómagam azonban kifejezetten egyről szeretnék beszélni.

Tegnap a rotterdami Blijdorp állatkert bejelentette, hogy egyetlen európai állatkertben sem sikerült jegesmedvéket tenyészteni. Az európai jegesmedve-tenyésztési programok sikertelenek, ami rendkívül kedvezőtlen hír, elsősorban amiatt, mert a vadon élő jegesmedvéket a kihalás veszélye fenyegeti. A tengeri jégtakaró zsugorodik, és vele a jegesmedvék élőhelye fokozatosan eltűnőben van. 45 éven belül a vadon élő jegesmedve-populáció több mint 70%-a elpusztulhat. Ezenkívül a jegesmedvéket a trófeavadászat és a kereskedelem is veszélyezteti. Az embereket láthatóan feldobja a jegesmedvék kedvtelésből történő öldöse, amit egészen visszaszítónak találók.

Ezért arra kérem az EU-t, hogy támogassa a jegesmedvék kereskedelmének tilalmára irányuló javaslatot, mielőtt túl késő lenne; a kékúszójú tonhalat szintén minden további késlekedés nélkül fel kell venni az I. függelékbe.

Anna Rosbach, *az EFD képviselőcsoport nevében.* – (DA) Elnök úr! Azért vagyunk ma itt, hogy a veszélyeztetett fajokról tárgyaljunk. Cápákról, tonhalról, jegesmedvékről, nagymacskákról, elefántokról esik szó. Halászati kvótákról, természetvédelemről, az élőhelyek megőrzéséről beszélünk, és így tovább. Arról beszélünk, vajon ezeket az állatokat az I. vagy a II. függelékbe kell-e besorolni, vagy hogy esetleg egyszerűen feláldozhatók.

A Tisztelt Házban legalább két, eltérő hozzáállást tanúsító oldal képviselteti magát. Az egyik oldal a kihalás szélén álló sok-sok faj mindegyike számára teljes körű védelmet szeretne. A másik oldal nem tudja elég magasra srófolni a halászati és a fogyasztási kvótákat, és olyan rövidlátó ígéretekkel tesz a helyi halászoknak, amelyek rövid időn belül bizonyos fajok teljes kipusztulásához fognak vezetni.

Jól kiegyensúlyozott középútra van szükség, amely biztosítja, hogy az emberek és bolygónk a jövőben is jólétben élhessenek. A most tárgyalt dokumentumokban olyannyira hemzsegnek a szakmai részletek, hogy azt hihetnénk, valamennyien az érintett terület szakértői vagyunk. Nem arra kellene-e inkább az időnket fordítani, hogy közösen és átfogóan megakadályozzuk a halak és kagylók ívási időszakban történő halálosatát, biztosítjuk, hogy az állatok és a növények a jövőben is életképes élelmiszerforrásként szolgálnak majd, és hogy az általunk fogyasztott állatfajok számára ésszerű hosszúságú életet biztosítunk, mielőtt emberséges módon leöljük őket?

Túlságosan rövid távon gondolkodunk, és nem vesszük figyelembe a bolygónk számára szükséges biológiai sokféleséget. Nem csupán a veszélyeztetett növény- és állatfajokról van szó; a kérdés ennél jóval összetettebb. Számos tennivaló van – és milyen szokatlan is lenne, ha máris megelőző intézkedésekbe fognánk ahelyett, hogy az utolsó pillanatban cselekszünk.

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI) . – (RO) A statisztikák szerint a kékúszójú tonhalat a megengedett jóval meghaladó mértékben halásszák, ami azt jelenti, hogy a kékúszójú tonhal populációja minden évben egyre tovább fogy. A Monaco által előterjesztett javaslat, amely szerint a kékúszójú tonhalat a CITES I. függelékébe

kellene besorolni, eredményes lehet, mivel a védelmét célzó gyors és drasztikus fellépés híján a faj kihalásra van ítélve.

1992-ben az Atlanti Tonhal Védelmére Létrehozott Nemzetközi Bizottság elfogadta a kékúszójú tonhal kereskedelmének megfigyelésére vonatkozó ajánlást. Sajnálatos módon ez messze nem bizonyult hatékony eszköznek. 2007-ben az Atlanti Tonhal Védelmére Létrehozott Nemzetközi Bizottság a kékúszójú tonhalra vonatkozó fogási dokumentációs programként ismert, jóval átfogóbb programot fogadott el, amely 2008 tavaszán lépett hatályba. Jóllehet ez előremutató lépést jelentett, még mindig túl korai lenne értékelni a program hatékonyságát. Ennélfogva kötelességemnek érzem feltenni a kérdést: milyen mértékben ellensúlyozhatja az Európai Uniónak a kékúszójú tonhal I. függelékbe való besorolását támogató álláspontja a CITES konferencián bizonyos, az Európai Unió kívüli szervezetek és államok azon kívánságát, hogy az Atlanti Tonhal Védelmére Létrehozott Nemzetközi Bizottság által a közelmúltban tett kezdeményezések feltételezett eredményeinek értékeléséig készenléti politikát fogadjanak el?

Elisabetta Gardini (PPE) . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Hallottam, amint a miniszter asszony a CITES-egyezményt hatékony, a Bizottság pedig megfelelő eszköznek minősítette.

Ezzel egyetértek. Ne váltsuk fel hát ezt az eszközt, amely ez idáig – számos képviselő állításával ellentétben – igazán kiválóan működött. Amióta szabályozza a tonhal halászatát, és amióta alacsonyabb kvótákat határozott meg, a halászok nem csupán több, de nagyobb tonhalakat fognak.

Az eszköz működik. Rendkívül veszélyes precedenst teremtene, ha a ténylegesen veszélyeztetett fajokat tartalmazó I. függelékbe egy olyan fajt sorolnánk be, amely – hál' istennek – még több millió élő példánnyal számolhat.

Várjuk az új adatokat, és bízom benne, hogy jogszabályainkat ezek alapján dolgozzuk majd ki, mivel, ahogyan egy híres amerikai újságíró mondta, „a számok nem hazudnak, de a hazugok számítanak”, de még hogy hazudnak! Hozzászoktunk, különösen a környezetvédelmi kérdések terén, hogy homlokegyenest ellenkező számadatokról hallunk: egyes számok hazudnak, mások pedig nem.

A kékúszójú tonhalat nem fenyegeti a kihalás veszélye, de szabályozásra van szüksége. Ne feledjük, hogy vannak olyan közösségek, amelyek megélhetését kizárólag ez az ősi, legalább 11 200 éves tevékenység biztosítja, olyannyira, hogy egyes esetekben az UNESCO védelmet és támogatást igénylő tevékenységnek minősíti a halászatot.

Edite Estrela (S&D) . – (PT) Elnök úr! Az ENSZ azt állítja, hogy a biológiai sokféleség most van a legsúlyosabb válságban azóta, hogy 65 millió évvel ezelőtt kihaltak a dinoszauruszok. A trópusi korallzátonyok pusztulása, az afrikai elszivatagosodás és az erdőpusztulás veszélyezteti a biológiai sokféleséget, és a gazdaság számos ágazatára, például az élelmiszer-termelésre, az idegenforgalomra, a gyógyszeriparra és az energiatermelésre is kedvezőtlen hatást gyakorol.

Az ENSZ elismeri továbbá, hogy nem sikerült elérni a 2002-ben meghatározott célt, amelynek értelmében 2010-re csökkenteni kell a biológiai sokféleség eltűnésének jelenlegi ütemét. A CITES jelentette a vadon élő fajok védelmére vonatkozó elsőszámú globális megállapodást, amelynek célja a vadon élő állat- és növényfajok kereskedelem révén történő túlzott kiaknázásának megakadályozása volt. A természeti erőforrások emberi fogyasztása, az élőhelyek elpusztítása, az éghajlatváltozás, a vadon élő fajok túlzott kiaknázása és az illegális kereskedelem a biológiai sokféleség elszegényedésének fő okai.

Éppen ezért fontos annak biztosítása, hogy a biodiverzitás nemzetközi évében az Európai Unió alapvető stratégiai célkitűzései a CITES aláíró feleinek közeledő konferenciájával összefüggésben kiterjenek majd a biológiai sokféleség védelmének célkitűzésére, az ugyanis az emberiség fennmaradása és jóléte szempontjából nélkülözhetetlen.

Ambiciózusnak kell lennünk, és követelnünk kell a kihalás veszélye által fenyegetett valamennyi faj védelmét.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE) . – (NL) A CITES március végi konferenciájának napirendjén szereplő valamennyi fajról szólhatnék, ám csak egyet szeretnék kiemelni, mivel az oly tökéletesen képviseli mindazt, amellyel mi, mint az egyik faj, jelenleg foglalkozunk: ez pedig a kékúszójú tonhal.

Egy csodálatos, lenyűgöző halfajról van szó, amelyet több évszázada halászunk és fogyasztunk. Sajnálatos módon mára ez a faj a kihalás szélére jutott. A politikusok több éves helytelen vezetését követően, akik újra és újra figyelmen kívül hagyták a biológiai ajánlásokat, akik hagyták, hogy az ágazat hosszú távú kilátásaival

szemben a rövid távú gazdasági érdekek kerekedjenek felül, most nincs más választásunk, mint hogy teljes körűen betiltjuk a kékúszójú tonhal kereskedelmét.

Szerepel itt néhány olyan módosítás, amelyek a kereskedelmi tilalomtól eltérő megoldást javasolnak, ehhez azonban sajnos már túl késő van. Néhány héttel ezelőtt egyetlen kékúszójú tonhalért 120 000 eurót fizettek. Ez a jelen valósága. Ez magyarázatot ad a hatalmas mértékű illegális fogásokra is, amelyek becslések szerint a meghatározott kvóták kétszeresét teszik ki. Ez az oka annak, hogy a kvóták nem jelentenek vigaszt. Az illegális fogások miatt semmi értelmük. A kékúszójú tonhalat egyedül a nemzetközi kereskedelmi tilalom mentheti meg.

Tudom, hogy az ágazat számára mindez súlyos következményekkel jár, ezzel teljes mértékben tisztában vagyok, de tanuljunk ebből a tapasztalatból: ha kiürül a tenger, az valóban az ágazat végét jelenti majd. Bánjunk tehát körültekintőbben a környezetünkkel, gazdasági és ökológiai okokból egyaránt.

Arra kérem az Európai Bizottságot, hogy mihamarabb nyújtsa be a kékúszójú tonhal I. függelékbe történő besorolására vonatkozó határozatát a Tanácshoz, és kérje fel a spanyol elnökséget, hogy lépjen ki saját árnyékából, és fogadja el a határozatot.

Hölgyeim és uraim! A XVII. században az emberiség elpusztította a dodókat. Mutassuk meg, hogy képesek vagyunk tanulni a korábbiakból, és ne engedjük, hogy a kékúszójú tonhal a XXI. század dodójává váljon.

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Újabb ENSZ-csúcsra kerül sor márciusban, ez alkalommal a veszélyeztetett állatfajok kereskedelmével kapcsolatban. Itt a lehetőség az Európai Unió számára, hogy ismét egységesen lépjen fel, és mindenekelőtt a tudomány számára, hogy jelentős szerepet játsszon. Vegyük figyelembe, mit mond a tudomány! A rövid távú érdekek érvényesítése jelentheti a halászok és a vadászok rövid távú érdekeinek érvényesítését, hosszú távon azonban az állatfajok és számos szektor végét jelenti majd.

Ennek alternatívája a hosszú távú megközelítés; a kékúszójú tonhal esetében 2012-ről beszélünk! Ez nem hosszú táv, ez a holnap. Éppen ezért követni kell az Európai Parlamentnek a kékúszójú tonhal kereskedelmi tilalmára vonatkozó ajánlásait, ugyanakkor a jegesmedvék kereskedelmét is be kell tiltani, továbbá az afrikai elefántot át kell sorolni az említett listára annak érdekében, hogy megakadályozzuk annak ismételt nagyarányú vadászatát.

Végezetül, az Európai Parlament küldöttsége is jelen lesz Dohában. Azt kívánom, hogy az EP-küldöttség is működjön közre az EU álláspontjának meghatározásában, és így közösen gondoskodjunk ezen állatfajoknak a jövőre történő megmentéséről.

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Elnök úr! Arra kérném a spanyol elnökséget, hogy mindenképpen védjék meg a kékúszójú tonhalat, ugyanakkor biztosítsák a Földközi-tengeren alkalmazott hagyományos *almadraba* halászati módszerek fennmaradását is. _Soha nem jelentettek veszélyt a fajra ezek a módszerek, amelyek több mint ezer éve a kékúszójú tonhallal együtt léteznek. Ami ténylegesen fenyegeti a kékúszójú tonhalat, az az illegális halászat, az ipari halászat, a kerítőhálószerű történő halászat és a gazdaságok burjánzása.

Ez a valódi probléma a kékúszójú tonhal esetében. Ne legyünk igazságtalanok: különbséget kell tenni aközött, ami valódi veszélyt jelent erre a fajra – ez az említett, kerítőhálószerű ipari halászat – és a hagyományos halászati módszerek között.

A politikának igazságosnak kell lennie, ezért olyan utat kell keresnünk, amely ténylegesen védi a tonhalat, de természetesen nem bünteti ezeket a hagyományos halászati módszereket. Úgy gondolom, ez a tökéletes egyensúly, amelyet esetenként képtelenség megteremteni, mégis kísérletet kell tennünk rá, hogy megtaláljuk ezt az utat annak érdekében, hogy megőrizhessük ezt a halfajt, és megakadályozzuk annak kihalását, anélkül, hogy az *almadraba* módszerhez hasonló hagyományos földközi-tengeri halászati módszereket szankcionálnánk.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Elnök úr! Az Európai Unió tagállamaiban számos veszélyeztetett állatfajok csempészéséről szóló esetet dokumentáltak. Határellenőrzéskor a vámtiszték palackba szorított madarakat, valamint a gépjárművek teste és a kárpit közé préselt teknősöket találnak. A lengyel vámhatóság 2008. évi jelentése szerint rekordszámú, 200 889 esetben tartóztattak fel a határon veszélyeztetett állatok élő példányait vagy azokból készült termékeket. Indiában a csempészek elleni eredménytelen küzdelem nyomán olyan helyzet alakult ki, amelyben az orvvadászat drámai mértékű növekedése ismét veszélybe sodorta például a bengáli tigris populációját.

A közös külső határokkal rendelkező Európai Uniónak különösen ügyelnie kell arra, hogy ne váljon olyan piaccá, ahová a veszélyeztetett állat- vagy növényfajokat büntetés nélkül lehet átcsempészni vagy behozni. Az Európai Bizottságnak különös hangsúlyt kell helyeznie az ismeretterjesztő kampányokra és a polgárokkal folytatott megfelelő kommunikációra. A politika céljaként az európai turisták tudatosságának növelését kell kitűzni. A vámhatóságok minden évben találnak kihalással fenyegetett állat- és növényfajokból készült termékeket a külföldi utazásról hazatérő európai turisták csomagjaiban. A kékúszójú tonhal populációjáról jelenleg folyó vita kétségtelenül jogos. A statisztikák önmagukért beszélnek. Az elmúlt 50 évben e faj példányszáma nem kevesebb mint 75%-kal csökkent. A Földközi-tenger tonhalállománya súlyosan veszélyeztetett. A kékúszójú tonhalnak a CITES-egyezmény I. függelékébe történő besorolása teljes mértékben indokoltnak tűnik, és ez az egyetlen módja, hogy megelőzzük a faj kihalását.

Antolín Sánchez Presedo (S&D) . – (ES) Elnök úr! Osztom a kékúszójú tonhal populációjának biológiai helyzetével kapcsolatos aggodalmakat, és egyetértek azzal, hogy hatékony védelmi és irányítási intézkedéseket kell elfogadni, amelyek nem csupán megakadályozzák a faj eltűnését, de a halászati területek fenntarthatóságát és a felelős kereskedelmet is biztosítják.

Hazám évek óta ezért tevékenykedik. A *almadraba* halászati módszerek jól ismert példáján túl védelmi övezetet hozott létre a Földközi-tengeren, a kerítőháló flották nagyságát hat hajóra korlátozta, valamint úttörő szerepet játszott a fajra vonatkozó helyreállítási tervek elfogadása és a kereskedelem dokumentált megfigyelése terén.

A kékúszójú tonhalnak a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) I. függelékébe történő besorolása a nemzetközi kereskedelem tilalmát vonná maga után anélkül, hogy az alapvető problémákat megoldaná. A fogások mennyisége nem korlátozott, a halászhajók lobogója a fogyasztói országokéra cserélhető, és a lépés az érintett halászati tevékenységért felelős regionális halászati irányító szervezet, az *Atlanti Tonhal Védelmére Létrehozott Nemzetközi Bizottság* (ICCAT) közelmúltbeli megállapodásaival sem áll összhangban. Éppen ezért gyengítené a tengerek nemzetközi irányítását és a felelős halászat elvét.

A probléma gyökeréig kell leásnunk. Támogatjuk a fogásoknak az ICCAT-on belül már elfogadott csökkentését, és akár a moratóriumot is, amennyiben arról a következő időnyre vonatkozó, már készülő tudományos jelentések határoznak. Azt szeretnénk, ha az Európai Unió szigorítaná a szabályozók használatát, és a fogási folyamatok és eladások visszakereshetőségének biztosítása érdekében teljesítené az ICCAT ajánlásait.

Ez a cselekvési irány összeegyeztethető a kékúszójú tonhalnak a CITES II. függelékébe történő besorolásával, az I. függelékkel azonban nem; az I. függelékét más forgatókönyv esetére kell fenntartani és nem vethető alá olyan feltételeknek, amelyek aláássák CITES-eszközként való hitelét.

A mai vita mindenesetre egyértelmű üzenettel bír: az Európai Unió teljes mértékben elkötelezett a kékúszójú tonhal fenntarthatósága mellett, és el fogja fogadni a faj megőrzéséhez szükséges intézkedéseket. Az ágazatnak bizonyosságot kell tennie arról, hogy a kvóták működnek és azokat alkalmazzák, valamint hogy az illegális halászat visszaszorítható.

A halászat megmentése érdekében meg kell mentenünk ezt a fajt.

Pat the Cope Gallagher (ALDE) . – (GA) Elnök úr! Az atlanti-óceáni és a földközi-tengeri kékúszójú tonhalállomány állapota valamennyiünk számára aggodalomra ad okot. A tudományos adatok nem vitathatók. Ugyanakkor az ICCAT – a kékúszójú tonhal védelméért és az állomány helyreállításáért és megőrzéséért felelős nemzetközi bizottság – figyelemre méltó erőfeszítéseket tett. Ha a kékúszójú tonhalat besorolják a CITES I. függelékébe, azzal legalább tíz évre teljes körűen betiltják a faj halászatát.

. – Elfogadhatatlan, hogy Európában így bánjunk a halászati ágazattal. Létfenntartású, hogy az ICCAT végezhesse a munkáját.

2006-ban például a teljes kifogható mennyiség 36 000 tonna volt. Az idei évre engedélyezett teljes kifogható mennyiség 13 500 tonnára csökkent. Az ICCAT javaslata szerint 2011-ben ezt a mennyiséget további 50%-kal, 6 750 tonna alá szállítják le. A teljes kifogható mennyiség 2012-ben és 2013-ban tovább csökken majd.

Az ICCAT által hozott intézkedéseket körültekintően nyomon kell követni. Ha sikertelennek bizonyulnak, mérlegelni kell az I. függelék szerinti teljes körű tilalmat.

Ír szémszögből nézve – és hadd mondjam el: azon túl, hogy járulékos fogásként 100 tonna kékúszójú tonhalra teszünk szert, nem főződik érdekem a kérdéshez – arról van-e szó, hogy foghatunk kékúszójú tonhalat járulékos fogásként, majd kifogásukat és megölésüket követően visszaengedjük őket a tengerbe? Ez semmiképpen sem ésszerű eljárás. Úgy vélem, fontos, hogy ésszerű és józan intézkedéseket hozzunk mind az állományok, mind pedig az európai halászati ágazat védelme érdekében.

Míg vannak itt olyanok, akik elsősorban a tonhal védelmét szorgalmazzák, hadd mutassak rá azok számára, akik a halászatból élő vidéki területekről érkeznek, hogy egy másik veszélyeztetett fajra is gondolnunk kell – mégpedig a halászaikra.

Éppen ezért a kékúszójú tonhal II. függelékbe történő besorolását javasoló módosítást fogom támogatni.

Isabella Lövin (Verts/ALE) . – (SV) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Nézzenek körül itt az ülésteremben. Az üres székek képviselhetik az elmúlt 50 év során a világ tengereiből eltűnt ragadozó halakat. A világ halászflojtái sikeresen felszámolták a bolygón a ragadozó halakat, amelyek oly fontosak az ökoszisztémák számára. Ezek közé tartozik a tonhal, a tőkehal és a lazac. Az EU a világ második legnagyobb halásznemzete, ezért a halállományok kimerítésében játszott szerepünk vitathatatlan.

2000–2008 között például az EU halászati alapja több mint 23 millió euróval támogatta a tonhal halászatára szolgáló új hajók építését – más szóval egy olyan ágazatot, amely az illegális halászat megfékezését célzó felügyelet miatt már így is több millióba kerül az adófizetők számára; és mindezt azért, hogy a hal 70%-át Japánba exportáljuk, ahol aztán exkluzív üzleti vacsorák keretében fogyasztják el őket!

Emlékeztetni szeretném valamennyiüket, hogy a kékúszójú tonhalnak a CITES-egyezmény I. függelékébe történő besorolása nem jelenti a kisüzemi európai halászat betiltását, csak az adófizetők által jelentős mértékben finanszírozott exportoknak vet véget. Kiváló kezdet lenne ez a biodiverzitás ENSZ által kijelölt nemzetközi évében.

Catherine Soullie (PPE) . – (FR) Elnök úr! Mára a kékúszójú tonhal eredeti állományának kevesebb mint 15%-a maradt fenn. Ilyen adatok fényében a megoldás nyilvánvalónak tűnik. Mindazonáltal nem szabad megfeledezni a mai vita tárgyát képező döntés által érintett munkahelyekről. Ki kell emelni, hogy a CITES célja nem a halászat, hanem csupán ezen halfaj nemzetközi kereskedelmének betiltása, amelynek 80%-át Japánba exportáljuk.

A tonhal védelmével mindenképpen egy veszélyeztetett fajt védelmezünk, ugyanakkor kiegyensúlyozottabb és fenntarthatóbb halászati tevékenységet szorgalmazunk, amelynek végcélja a belső piac, és amely munkahelyeket teremt. Támogatom a kékúszójú tonhalnak a CITES I. függelékébe történő besorolására vonatkozó elképzelést, és jöllehet meggyőződése, hogy ez a döntés kedvező lesz, feltétlenül szükség van a Bizottság támogatására, mivel mindez azt eredményezheti, hogy a halászati ágazatot teljes körűen felül kell vizsgálni.

A kérdésem ezért e támogatás feltételeire irányul. Franciaország 18 hónapos meghosszabbítást kér, a kereskedelmi tilalom által érintett halászok és hajótulajdonosok részére szánt pénzügyi intézkedésekkel kísérve. Mi erről a Bizottság véleménye?

Ezenkívül számos kollégámhoz hasonlóan aggódom az igazságosság miatt. Hogyan garantálhatjuk, hogy a Tunézia, Líbia és hasonló országok lobogója alatt közlekedő hajók hozzánk hasonló szigorral alkalmazzák majd a nemzetközi kereskedelem tilalmát? Mit tartalmaznak majd az új ellenőrzési intézkedések és szankciók?

A fenntartható gazdasági tevékenységeket célzó politikáknak gyakorlatiasnak kell lennie, és esetenként néhány ágazatban akár népszerűtlen is lehet, de bízom benne, hogy a Bizottság és a Tanács nem téveszti szem elől a szóban forgó intézkedések végrehajtásához szükséges módosításokat.

Guido Milana (S&D) . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Jómagam a kékúszójú tonhal II. függelékbe való besorolását támogatom – és e tekintetben módosítást is nyújtottam be. Emiatt egyáltalán nem érzem magam bűnözőnek. Épp ellenkezőleg, úgy érzem, nagyon is egy hullámhosszon vagyunk azokkal az előttem szólókkal, kezdve Gardini asszonnyal, akik eltérő álláspontot fejtettek ki.

Nagy tévedés a tigris, a jegesmedvét, az elefántot és a tonhalat egy lapon említeni. A FAO soha nem merne ettől eltérő kijelentést tenni, vagy e további veszélyeztetett fajok esetében másfajta álláspontot kialakítani. Az azonban, hogy eltérő nézeteket vallunk a tonhalkérdés kezelésére vonatkozóan, semmiképpen sem jelenti azt, hogy elfeledkezünk arról, hogy a biológiai sokféleség olyan érték, amelyet minden áron védelmeznünk kell.

Az állásfoglalási indítvány szelleme teljes mértékben érdemes a támogatásra. Amikor azonban a tonhal tengeri biomasszájának becslésekor a jelek szerint egyesek visszafelé tesznek egy lépést, és elhamarkodottan szorgalmazzák az I. függelékbe történő besorolást, az talán azt jelenti, hogy figyelmen kívül hagyják e döntés mellékhatásait, amelyek gazdaságunk számos ágazatában súlyosak és esetenként akár visszafordíthatatlanok is lehetnek.

Bizonyos értelemben ugyanez vonatkozik a korall kérdésére és annak a II. függelékbe történő besorolására is. Az adatok ebben az esetben sem jelzik egyértelműen a mélytengeri, tehát az intézkedés által érintett, 150–200 méternél mélyebben található korall kihalását vagy veszélyeztetettségét.

Carl Haglund (ALDE) . – (SV) Elnök úr! Egyszer volt, hol nem volt, fent, a Balti-tengeren a hazám közelében még lehetett kékúszójú tonhalat fogni, ma azonban tudjuk, mi a helyzet. A kékúszójú tonhalat a túlhalászás miatt a kihalás veszélye fenyegeti.

Azért folytatjuk ezt a mai, igen szomorú vitát, mert a kellő időben nem hoztuk meg a megfelelő döntést. Azért jutottunk ide, mert a döntéshozók évek óta nem hajlandók figyelembe venni a tudományos javaslatokat. Ennek eredményeképpen olyan helyzet állt elő, amely drasztikus fellépést kíván. Ezzel kapcsolatban hadd emlékeztessék az emberiség e területen elkövetett korábbi mulasztásaira! A kanadai part jó példaként szolgál arra, hogyan számolta fel sikeresen az ember a tőkehalállományt. Ez az állomány a túlhalászás eredményeképpen teljesen összeomlott, és ott és akkor pontosan ugyanazt a vitát folytatták le, mint amelyet mi ma itt folytatunk. Nem hagyhatjuk, hogy a kékúszójú tonhal hasonló sorsra jusson. Ezért, többek között, a francia javaslat nem kifejezetten kedvező, mivel pontosan ezt a hatást érheti el.

Természetesen az a tény, hogy a Halászati Bizottság fele – vagy közel minden tagja – is jelen van ma, azt mutatja, hogy a Parlament nem a leghatékonyabb módon kezeli ezeket a kérdéseket, tehát a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság megbeszéléseket folytat, ötletekkel áll elő, majd azok, akik a halászati témákkal foglalkozunk, idejövünk, és megvitátjuk ezeket az ötleteket. Ezen érdemes lenne elgondolkodnunk. Mindazonáltal úgy gondolom, hogy a Bizottság javaslata kedvező. Szilárd tudományos alapokon nyugszik, ezért nem indokolt a Környezetvédelmi Bizottság e kérdésben alkalmazott megközelítésének módosítása.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) . – (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A kékúszójú tonhal egy ideje már komoly veszélyben van, és évek óta halljuk az olyan jelentéseket, amelyek egyértelműen tanúsítják, hogy az állományok gyengülnek, és hogy mindehhez mi is hozzájárultunk, többek között a köztámogatások révén. Az Európai Unió az elmúlt években közel 43 millió eurót fordított a korszerűsítésre.

Úgy gondolom, ezt ki kell mondanunk, és felelősséget kell vállalnunk a kialakult helyzetért. Tevékenységünk nyomán a kékúszójú tonhal állománya az összeomlás szélére került, és nem mondhatjuk, hogy ezért egyáltalán nem vagyunk felelősek. Most lehetőség nyílt arra, hogy a kékúszójú tonhalnak a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) I. függelékébe történő besorolásával orvosoljuk a problémát, és ez az egyetlen lehetséges megoldás, mivel, hangsúlyoznám, sokaknak a megélhetése múlik ezen.

Való igaz, hogy egyes ágazatok megfelelően jártak el, és azoknak a továbbiakban is így kell tenniük, ahhoz azonban, hogy megfelelően járjanak el, tonhalra van szükség. Ha nincs tonhal, semmit sem fognak tudni tenni. Az egyetlen biztosíték az I. függelék, és ezért bármely más, egyértelműen a javaslat ellenében tett intézkedés helytelen megoldás, amely csak meghosszabbítja a szenvedést, ahelyett, hogy véget vetne annak. Éppen ezért tévedés ne essék, legyünk őszinték: e fajokkal, valamint a megélhetésükért a halászatra utalt emberekkel és családokkal szemben történelmi felelősség terhel bennünket. Vállaljuk fel bátran ezt a felelősséget, és olyan becsülettel, amely méltó a mai Európai Unióhoz.

Ioannis A. Tsoukalas (PPE) . – (EL) Elnök úr! Képviselőtársaim már a kérdés valamennyi szempontjáról szóltak. Megemlíteném, hogy támogatom a Milana úr által korábban kifejtett álláspontot, és elmondanám, hogy szem előtt kell tartanunk, hogy a kékúszójú tonhal I. függelékbe történő besorolása számos társadalmi és gazdasági következménnyel jár majd, többek között csődökkel és sok, különösen kis- és középvállalkozás bezárásával, munkahelyek elvesztésével és az európai versenyképesség csökkenésével.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a kékúszójú tonhal egy 6 milliárd eurós nemzetközi piacot lát el. Jómagam tulajdonképpen néhány olyan tudományosan alátámasztott javaslatot szeretnék hallani, amelyek célja a kékúszójú tonhal-populációk jövőbeni életképességének biztosítása, ám amelyek ugyanakkor az európai halászok és családjaik életképességét is figyelembe veszik. Véleményem szerint a legjobb és leginkább megfelelő megoldás a faj II. függelékbe történő besorolása.

Ne felejtjük el, hogy az Európai Unió nem egyedül halászik, sem a Földközi-tengeren, sem pedig az Atlanti-óceánon. A kékúszójú tonhal halászata teljes mértékben globális tevékenység. Az európai halászoknak az észak-afrikai országok jelentette erős – gyakran igazságtalan – versennyel kell megküzdeniük. A tonhalpopulációk egyoldalú életképességének nincs értelme. Biztosítanunk kell, hogy minden szereplő azonos szabályok szerint vegyen részt a játékban.

Ezenfelül talán érdeklődésre tarthat számot, hogy Japán 30 000 tonna fagyasztott kékúszójú tonhallal rendelkezik, mivel a tilalom nyomán a mai 10 milliárd amerikai dollárnak megfelelő állományár akár 20 milliárd dollárra is emelkedhet.

Daciana Octavia Sârbu (S&D) . – Elnök úr! A megállapodás valamennyi eleme fontos, ám én a kékúszójú tonhal kérdésével szeretnék foglalkozni.

Létfontosságú, hogy azonnal cselekedjünk, és megakadályozzuk az állomány összeomlását, valamint lehetővé tegyük a kékúszójú tonhalak számának helyreállítását. 2006-ban az Atlanti Tonhal Védelmére Létrehozott Nemzetközi Bizottság megállapodott egy olyan cselekvési tervről, amelynek célja az állományokkal kapcsolatos jelentéstétel és ellenőrzés, valamint a hajók felügyeletének javítása volt.

Mára bebizonyosodott, hogy ez nem elég. Az állományok, különösen a Földközi-tenger keleti részén, kritikusan alacsony számúak, és tényleges kockázata van annak, hogy hamarosan tanúi lehetünk e veszélyeztetett faj kihalásának.

A CITES aláíró feleinek konferenciáján ezért arról kell dönteni, hogy a kékúszójú tonhalat az egyezmény I. függelékébe soroljuk be, a tagállamoknak és a Bizottságnak pedig többet kell tenniük az illegális halászat elleni küzdelem, valamint az elfogadott korlátozások és kvóták végrehajtása érdekében.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE) . – (ES) Elnök úr! Tekintettel a kékúszójú tonhal földközi-tengeri halászatának lehetséges betiltására, komoly aggodalommal tölt el, hogy a törvényes halászatot végül kiszorítja majd az illegális halászat, és hogy végül az ártatlanok fizetnek majd a bűnösök tetteiért.

Katalóniában több száz munkahely forog kockán. Az ott folyó halászat tisztességes, teljes körűen szabályozott és ellenőrzött, mind a halászati tevékenység, mind pedig a kereskedelem irányítása tekintetében.

2006 óta az Atlanti-óceán keleti részén és a Földközi-tengeren a kékúszójú tonhal kifogott mennyisége 30 000 tonnával, 13 500 tonnára csökkent. A halak minimális mérete 10-ről 30 kg-ra nőtt, és a 11 hónapos halászati időnyt felváltotta a 11 hónapos tilalmi időszak.

Végül, nem hiszem, hogy a nemzetközi szakértők között egyetértés lenne a kékúszójú tonhal kihalásának veszélyét illetően. Ha összehasonlítjuk az 1970 és 2010 közötti populációkat, mivel ezen időszakra vonatkozóan rendelkezünk megfigyelési adatokkal, a kékúszójú tonhal állománya meghaladja a 15%-ot. Az érték 21 és 30% közötti, tehát egyértelműen túllépi a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) I. függelékéhez szükséges 15%-ot.

Carmen Fraga Estévez (PPE) . – (ES) Elnök úr! Magam is a kereskedelmi céllal halászott fajokról szeretnék beszélni, és egyértelműen le szeretném szögezni, hogy a regionális halászati szervezetek már jelenleg is felelnek e fajok gondozásáért és védelméért. Valójában csak át kell futnunk a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezményt (CITES), és nyilvánvalóvá válik, hogy az feltehetően az elefántokat és a jegesmedvéket érinti, a kereskedelmi céllal halászott fajokat azonban természetesen nem.

Nem ellenzem a kékúszójú tonhal védelmét, ez képtelenség lenne, ha másért nem is, hát a flotta szempontjából való jelentősége miatt. Ugyanakkor úgy gondolom, hogy az intézkedésekről olyan szervezeteknek kellene dönteniük, amelyek mind a halászati tevékenység kezelése, mind pedig a tudományos kutatás terén a legkiválóbb szakértőkkel rendelkeznek, oka van ugyanis annak, hogy a CITES az e fajokra vonatkozó javaslatok esetén külső tanácsadást vesz igénybe.

Úgy vélem ezért, hogy a kékúszójú tonhalnak a CITES I. függelékébe történő besorolására vonatkozó javaslat felesleges és indokolatlan, mivel már érvényben vannak az *Atlanti Tonhal Védelmére Létrehozott Nemzetközi Bizottság* (ICCAT) által előírt intézkedések. Az elképzelés igazságtalan, mivel ok nélkül károsítana egy flottát, amely éppen nekilátott a halászat nagy mértékű csökkentésének, és még kontraproduktív is, mivel a kékúszójú tonhal esetében ellenőrizhetetlen fekete piaci tevékenységet idézhet elő.

Tisztában vagyok vele, milyen hatalmas nyomás nehezedik általában a közvéleményre és – amint azt látjuk – különösen a Parlamentre a nem kormányzati szervezetek részéről. Képviselőcsoportom ezért úgy döntött, hogy a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság, valamint azok javaslata közötti kompromisszumként, akik úgy gondoljuk, hogy a halászati tevékenység irányítását nem lehet elvenni a regionális halászati szervezetektől, támogatni fogja a II. függelékbe történő besorolást. Az ENSZ Élelmészeti és Mezőgazdasági Szervezete (FAO) azt ajánlotta, hogy a kékúszójú tonhalat csak a CITES II. függelékébe vegyük fel, ami azt jelzi, hogy sokan még csak el sem olvasták a FAO jelentését.

Catherine Bearder (ALDE) . – Elnök úr! Üdvözlöm a ma este kapott, arra vonatkozó biztosítékokat, hogy az EU nem támogat olyan javaslatot, amely az illegális elefántcsont-orvvadászat fokozódásához vezet, mégis csaldódtan halom, amint a Bizottság kijelenti, hogy az afrikai elefántnak a CITES I. függelékéből a II. függelékbe történő átsorolására vonatkozó minden javaslatot objektíven kell értékelni a CITES által előírt szabályok alapján.

A két állítás nyílt ellentmondásban áll egymással. Az elefántok részére a CITES-egyezmény keretén belül biztosított védelem szintjének bármilyen lazítása zöld utat ad majd az orvvadászoknak, akik bízhatnak abban, hogy illegális és kegyetlenül megszerzett áruiknak hamarosan piaca lesz.

Zambia és Tanzánia megsérti az egyezményt, mivel nem konzultáltak az elefánt elterjedési területén található valamennyi állammal, ahogyan azt a CITES 9.24. sz. határozatában foglalt követelmények a módosítások esetén előírják. Arra kérjük a Bizottságot és a Tanácsot, biztosítsák, hogy a CITES szabályzatát, valamint az elfogadott moratóriumot tiszteletben tartsák. Hogyan kívánják megakadályozni, hogy a tanzániai és zambiai illegális javaslatokat napirendre tűzzék?

Antonello Antinoro (PPE) . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Úgy gondolom, kellő magabiztossággal kijelenthetjük, hogy a Halászati Bizottság elnökének, Fraga Estévez asszonynak a beszéde olyan szakmai információkkal szolgált, amelyeket vagy úgy teszünk, mintha nem tudnánk, vagy esetleg valóban nem ismerünk.

Említette, miről szól a FAO ajánlása, hogy mi az igazság, és hogy mit kell tenni. Minden más manipuláció és befolyásolás a Parlament és számos képviselő részéről. Nem szeretném, ha elfelejtenénk, hogy a politikának szuverénnek kell lennie, és a feltehetően más célokkal rendelkező gazdasági csoportok befolyását és nyomását távol kell tartanunk a Parlamenttől.

Ismeretes, hogy az elmúlt két évben a tonhal ára visszaesett, és tudjuk, hogy olyan korlátozásokat határoztunk meg, amelyek révén máris 40%-os csökkentést értünk el. Olyan tanulmányok alapján, amelyekről egyikünk sem tudja biztosan, igaz-e, minden más csak a gazdasági hatalmak részéről történő manipuláció, amelyeknek célja valószínűleg a mieinkkel ellentétes, tehát a tonhal árának aránytalan megnövelése és annak elérése, hogy végül csak a kis halászflokk kisüzemi gazdaságainak kelljen fizetniük, amelyekről e csodálatos Európa számos régiója függ.

Ezentúl azt javasolnám, hogy a Bizottság és a biztos – figyelembe véve, hogy az új Bizottságban immár egy külügyminiszter is helyet foglal, aki a korábbiaknál mindenképpen komolyabb címmel rendelkezik – gondoskodjon róla, hogy a nem európai államokkal megállapodás szülessen, és így a kékúszójú tonhal halászatára vonatkozó tilalom ne csupán Európát érintse, valamint törekedjenek az árak szabályozására, a nem európai országokban is.

Egyértelműen támogatjuk Fraga Estévez asszony módosítását, valamint mindazt, ami abból a II. függelék tekintetében következik.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE) . – (PT) Tavaly novemberben az ICCAT határozott intézkedéseket fogadott el az atlanti-óceáni kékúszójú tonhal halászatának korlátozására: a 2010. évre vonatkozó kifogható mennyiség 22 000 tonnáról 13 500 tonnára történő csökkentése, valamint a vonóhálós halászat május 15. és június 15. közötti korlátozása. Ambiciózus és példa nélküli intézkedések, ahogyan az akkori biztos, Joe Borg fogalmazott. Ezek a döntések a legújabb tudományos vélemények figyelembe vételével születtek, és hatásukat 2010 vége előtt kell értékelni.

Éppen ezért nincs értelme például az atlanti-óceáni kékúszójú tonhalnak az I. függelékbe történő besorolásához hasonló olyan újabb korlátozásokat előírni, amelyek gazdasági és társadalmi szempontból is büntetik az ágazatot, különösen a jelenleg tapasztalható súlyos válság idején. A halászati ágazatban dinamikus egyensúlyt kell kialakítani a három pillér: a környezetvédelmi, a gazdasági és a társadalmi pillér között.

A környezetvédelmi követelmények tekintetében ezeknek jól megalapozottnak kell lenniük, ahogyan az, az Európai Unió aktív részvételének köszönhetően, az ICCAT ülésén is megvalósult. Ebben a helyzetben az atlanti-óceáni tonhalnak az I. függelékbe történő besorolása súlyos precedenst teremtené, amelynek alapján figyelmen kívül hagyjuk először is a korlátozások bejelentésére vonatkozó tudományos megalapozottság követelményét; másodsor pedig a környezetvédelmi, a gazdasági és a társadalmi pillér kiegyensúlyozottságának szükségességét. Éppen ezért további elhamarkodott és részrehajló módon hozott döntések előtt nyitná meg az utat, valamint kompromittálná a felelős irányítás normáit.

Alain Cadec (PPE) . – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Úgy vélem, hogy a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság azon javaslata, amely szerint a kékúszójú tonhalat a CITES I. függelékébe kellene besorolni, túlságosan radikális intézkedés. Éppen ezért ezt három követelménytől tennem függővé, amelyek véleményem szerint méltányos kompromisszumot tesznek lehetővé.

Az első a 2010 októberében várható és a CITES 2011. szeptemberi ülésén jóváhagyandó független tudományos vélemény. Úgy gondolom, hogy ez a tudományos vélemény központi jelentőségű. Mielőtt a kékúszójú tonhal halászatára és kereskedelmére vonatkozóan radikális döntést hoznánk, meg kell bizonyosodnunk róla, hogy a faj valóban veszélyeztetett.

Másodsor, nélkülözhetetlen, hogy garanciát kapjunk arra vonatkozóan, hogy a CITES-ről szóló 865/2006/EK rendelet módosulni fog, mivel ennek eredményeképpen a kékúszójú tonhal belső kereskedelme általános mentességet élvezne. Ez a módosítás azt jelentené, hogy elérjük, amit valamennyien szeretnénk: a kisüzemi, part menti halászati tevékenység fennmaradását, különösen a Földközi-tengeren.

Harmadsor, úgy gondolom, mivel úgy döntünk, hogy ezt a fajt az I. függelékbe soroljuk be, elengedhetetlen, hogy az Európai Unió pénzügyi támogatást nyújtson a döntések által érintett halászok és hajótulajdonosok számára.

Végül, az általam említett feltételek melletti elfogadása esetén a döntést jóval szigorúbb ellenőrző intézkedéseknek kell kísérniük az illegális halászat elleni küzdelem érdekében. Csak és kizárólag e feltételek mellett fogadom el a kékúszójú tonhalnak a CITES I. függelékébe történő besorolását. E biztosítékok nélkül a II. függelékbe történő besorolás a legkevésbé rossz döntés, hacsak nem tulajdonképpen a legjobb döntés.

Esther de Lange (PPE) . – (NL) Elnök úr! Nem engedhetjük meg magunknak, hogy figyelmen kívül hagyjuk a biológiai sokféleség elvesztését. Ezt mondhatnám én is, de ezek valójában az Európai Bizottság, pontosabban a környezetvédelmi biztos, Dimas úr szavai, amelyek az elmúlt hónapban a biológiai sokféleségről szóló közleményről tartott előadás során hangzottak el.

Felteszem, az új Bizottság ugyanígy látja a helyzetet, és hasonlóan komolynak ítéli meg a biológiai sokféleség jelentőségét. Ha nem, arról szeretném, ha tájékoztatnának. Éppen az Európai Bizottságnak a biológiai sokféleség kérdésében való érintettsége miatt meglepő számomra, hogy a Bizottság, amely egy részről mindent megtesz a fajok megmentéséért és a biológiai sokféleség eltűnésének lassításáért, addig ugyanez a Bizottság nem – vagy még nem – elég bátor ahhoz, hogy egyszerűen javaslatot tegyen egy veszélyeztetett fajnak, például a kékúszójú tonhalnak a CITES I. függelékébe történő besorolására. Úgy tűnik, mintha az érme két oldaláról lenne szó. A munkájukat jóhiszeműen végző halászoknak természetesen pénzügyi segítséget kell nyújtanunk ahhoz, hogy átvészeljék ezt a beavatkozást. Ezen a ponton egyetértek az előttem szólóval. Ezenfelül határozottabban kell fellépni a tonhal illegális halászata ellen.

Ugyanakkor, tisztelt biztos hölgyek és urak, eggyel még tovább mennék. Számomra a CITES és különösképpen a kékúszójú tonhal – próba. Olyan próba, amely bebizonyítja, vajon Önök, a Bizottság tettekre tudják-e váltani ígéreteiket. Annak a próbája, vajon az új Bizottság vezető szerepet tud-e vállalni, vagy hogy állandóan készséggel hallgat-e majd a tagállamokra, amelyek, mint azt tudjuk, nem fognak beleegyezni ebbe, és vajon el tudja-e kerülni, hogy maguk alá temessék a szövegek és a közlemények, és ehelyett ténylegesen cselekedjen.

Csupán az Önök szavait idéztem; Önök mondták, hogy készek erre, eljött tehát az idő, hogy a szavakat tettek kísérjék, és azt mondanám a Bizottságnak: kezdjék a kékúszójú tonhallal.

Simon Busuttil (PPE) . – (MT) Ha hagyjuk, hogy a halászok azt tegyenek, amit akarnak, csupán elősegítjük a tonhalállományok kimerítését és felszámolását. Hasonlóképpen azonban, elnök úr, ha teljes körű tilalmat rendelünk el a tonhal kereskedelmére vonatkozóan, azzal tönkretesszük a halászokat, a halászközösséget, családjaikat és az ő munkájuktól függő közösséget is.

Véleményem szerint ez a két szélsőség: nem szabad kiirtanunk a tonhalállományt, ugyanakkor a teljes mértékben ezen alapuló ágazatot sem szabad tönkretennünk. E két szélsőség között azonban választhatjuk

a kompromisszumhoz vezető középutat. Ez az az út, amelynek révén a korábbiaknál sokkal hatékonyabban szabályozhatjuk a halászati ágazatot, anélkül, hogy teljesen felszámolnánk azt.

Úgy vélem ezért, hogy a tonhalnak a CITES-egyezmény I. függelékébe történő besorolása túlzó intézkedés, amelyet el kell kerülnünk. Jobban járunk, ha az ICCAT javaslatát követjük, mivel ez a bizottság már több éve csökkenti a halak kifogható mennyiségi kvótáit. A kompromisszum eléréséhez azonban a fajt a CITES-egyezmény II. függelékébe is besorolhatjuk.

Elnök úr! A tonhalállomány kimerítésének elkerülése érdekében nem szükséges tönkretenni az ebből élő számos halászt. Lehetséges a két cél összeegyeztetése.

Seán Kelly (PPE) . – Elnök úr! Ha megbocsát egy viccet, úgy vélem, ez sokunk számára egy 22-es csapdája, ha ugyanis betiltjuk a halak, és különösen a kékúszójú tonhal halászatát, az halászaink végét jelenti. Ha nem tiltjuk be, akkor nem lesz mit kifogni.

Úgy vélem, az egyik legfőbb tényező – amely számos vitánkban újra és újra megjelenik – a tudományos bizonyíték. Hallhattuk, hogy a tudományos bizonyítékok nem elég megbízhatók, nem elég átfogók és nem elég naprakészek.

A következőt kérdezném a Bizottságtól és a Tanácstól: elégedettek-e a rendelkezésükre bocsátott tudományos bizonyítékokkal? Ugyanis hivatkozhatnak egy tudományos adatra, ám azután valaki előállhat egy másik, más tudósoktól származó ajánlással.

Véleményem szerint tehát ez a meghatározó tényező ebben a kérdésben, és szeretném erről hallani a Bizottság és a Tanács véleményét.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE) . – (ES) Elnök úr! Ma már hallottuk, hogy az illegális halászatot összekeverték a maffiával, és jómagam is egy olyan ágazat védelmében kívánok felszólalni, amely már számos alkalommal bizonyította, hogy felelősen jár el.

Támogatom a halászat szabályozásának szükségességét. Támogatom a maffiák ellenőrzésének szükségességét is. Ez azonban nem lehet ok arra, hogy a kékúszójú tonhalat az I. függelékbe soroljuk be.

Hozzá kell tennem, hogy a baszk halászflootta, amelyre nézve ez a döntés elfogadása esetén komoly következményekkel jár majd, bizonyította, hogy rendkívül tudatos, mivel az ágazat védelme érdekében már többször kérte más halak, például a szardella halászatának felfüggesztését.

Azt is el kell mondanom, hogy figyelniünk kellene az Atlanti Tonhal Védelmére Létrehozott Nemzetközi Bizottság (ICCAT) által hangoztatottakra, mivel az 2009 óta korlátozottabb és határozottabb irányítási intézkedéseket fogadott el a tudományos bizottság ajánlásaival összhangban.

Rámutatnék, hogy 2010-re vonatkozóan 3500 tonnás halászati kvótát állapítottak meg. 2009-ben ez a kvóta 22 000, 2006-ban pedig 32 000 tonna volt. Éppen ezért kompromisszum született annak érdekében, hogy szükség esetén új ellenőrző intézkedéseket lehessen bevezetni.

Nem támogatom a kékúszójú tonhal I. függelékébe történő besorolását, mivel az számos ágazatot, köztük a kisüzemi ágazatot is tönkreteheti, amivel ma nem foglalkoztunk. Éppen ezért csak akkor kellene támogatnunk ezt a besorolást, ha az említett intézkedések hatástalannak bizonyulnak.

Franz Obermayr (NI) . – (DE) Elnök úr! Az alpesi régióból származó európaiként hadd térjek vissza a vízről a szárazföldre. Szeretném, ha a Bizottság az azonosító jelzés követelményére vonatkozó javaslatot illetően egy kéréssel érkezne Dohába. Mint azt tudjuk, a tenyésztett ragadozó madarakat – itt elsősorban a sólyomra gondolok – kereskedelmi értékesítés esetén azonosító jelzéssel kell ellátni. Az állatokat nyilvántartásba veszik, meggyűrűzik vagy a nagyobb állatok esetén chippekkel jelölik meg, hogy szükség esetén azonosítani lehessen őket. Azonosító jelzés nélkül a kereskedelem tilos.

Ennek megfelelően arra szeretnék kitérni, hogy más veszélyeztetett vagy tenyésztett állatfajokra, például Kelet-Európában a hiúzra nem vonatkozik ilyen követelmény. Így előfordulhat, hogy a szabadon kószáló, megszökött vagy értékesített állatokon nincs azonosító jelzés, és nem lehet pontosan azonosítani őket. Ez mind a viselkedéskutatás, mind pedig az állomány szintű kutatás szempontjából kedvezőtlen, valamint egyszerűbbé teszi az illegális kereskedelmet. Ezért azt javaslom, hogy az azonosító jelzés kérdése a vitához való hasznos hozzájárulásként szerepeljen Dohában.

Mairead McGuinness (PPE) . – Elnök úr! Azért vagyok ma itt az ülésteremben, hogy újat tanuljak, legalábbis bíztam benne, hogy ez fog történni, mivel a vitában, különösképpen a kékuszójú tonhal kérdésénél két teljesen jogos megközelítés érvényesül.

Elsőként azt mondanám, hogy szó esett az illegális halászati gyakorlatokról, és számomra úgy tűnik, hogy a törvénytelenül halászók nem törődnek azzal, mi melyik függelékben szerepel. Hacsak nem ellenőrizzük hatékonyan ezeket a szabályokat és előírásokat, folytatni fogják a tevékenységüket.

Egy részről nyilvánvaló, hogy van alapja az I. függelékbe történő besorolásnak, ugyanakkor társadalmi-gazdasági kérdések is felmerülnek. Úgy gondolom, hogy az eredményekre kell összpontosítanunk.

A halászok szempontjából felvetődik a halak visszaengedése, valamint annak a kérdése, milyen hatást gyakorol majd az I. függelékbe történő besorolás erre a helyzetre. Jómagam arra hajlok – de később még beszélni fogok a kollégáimmal, hogy képviselőcsoportunkon belül megvitassuk ezt –, hogy a halat nem kellene besorolni az I. függelékbe, és talán a II. függelék a megfelelő hely számára. Ez azt jelzi, hogy még a vita hossza és minősége ellenére is továbbra is némi kavargás tapasztalható, legalábbis az én fejemben.

Giovanni La Via (PPE) . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A számos féltől halott ellentmondásos tudományos adatok, valamint az állomány szintjének fényében, amely jelenleg biztosan, még a legrosszabb forgatókönyv esetén sem indokolja az I. függelékbe történő kötelező besorolást, nem hiszem, hogy egy ilyen korlátozó intézkedés lenne a legjobb megoldás, még úgy sem, hogy az egyértelműen csak adott területeken folytatott halászatra vonatkozna.

Ezenfelül – figyelembe véve az elmúlt években a halászat csökkentését célzó, tonhalhalászattal foglalkozó szakértői vállalatok által tett erőfeszítéseket – úgy vélem, hogy ebben az irányban kell tovább mennünk, a tonhalat a II. függelékben kell tartanunk, és el kell kerülni az elkapkodott fellépést, amely egyes területek és az ágazat bizonyos vállalkozásai számára rendkívüli veszélyekkel járhat.

Silvia Iranzo Gutiérrez, a Tanács soros elnöke. – (ES) Először is köszönetet szeretnék mondani valamennyiüknek a felszólalásokért, amelyek véleményem szerint igen jól felhasználhatók annak a közös álláspontnak a kidolgozásában, amelyet az Európai Uniónak a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezményt (CITES) aláíró felek következő konferenciáján kell majd képviselnie. A túlnyomó többség rámutatott, hogy a CITES hatékony eszköz a kihalással fenyegetett fajok védelmének elősegítése tekintetében.

Amint azt a vita kezdetén mondtam, miután a Bizottság benyújtotta javaslatát a Tanácshoz, a Tanács ki fogja tudni alakítani a CITES konferenciára szánt saját álláspontját a legfőbb veszélyeztetett fajokról szóló ülés napirendjén szereplő különböző tételekre vonatkozóan. Szó esett például a tigrisekről és az elefántokról – Bearder asszony – a jegesmedvékről – Liotard asszony –, de a felszólalások többsége a kékuszójú tonhalat tárgyalta. E kérdést illetően különböző érvekkel alátámasztott, számos különböző véleményt hallhattunk.

A Tanács természetesen ismeri az Atlanti Tonhal Védelmére Létrehozott Nemzetközi Bizottság tudományos bizottsága (ICCAT) 2009 októberében zajlott legutóbbi ülésének eredményeit, valamint a FAO független szakértői testületének 2009. decemberi ajánlásait. Ennek megfelelően teljes mértékben tisztában van a tonhalnak a CITES függelékeibe történő besorolására vonatkozó javaslat következményeivel, nem csupán a fajok védelmét, de egyes halászati területek hagyományos halászati módszereinek megőrzését illetően is, amelyek bizonyították, hogy a fajok szempontjából fenntarthatók. A Tanács ezért álláspontja elfogadása előtt körültekintően értékelné fogja ezeket a kérdéseket.

Befejezésképpen ismét tolmácsolnám Önök felé a Tanács soros elnökségének köszönetét a felszólalásokért és a következő CITES konferenciára vonatkozó uniós álláspont kialakításának e döntő jelentőségű szakaszában való közreműködésükért, és örömmel továbbítjuk majd az itt elhangzottakat, valamint a Dohában vitára bocsátandó kérdések iránti nagyfokú érdeklődésüket a Tanácshoz. Ezenkívül tájékoztatni szeretném Önöket arról, hogy a spanyol elnökség elkötelezett a veszélyeztetett fajok védelmének és fenntartható fejlődésének biztosítása iránt. Tudjuk, hogy ebben a Tanács a Parlament teljes körű támogatására számíthat.

Paweł Samecki, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Első általános megjegyzésem az lenne, hogy rendkívül méltányolom valamennyi felszólaló közreműködését a konferencián folyó tárgyalásokkal kapcsolatos valamennyi célkitűzést illetően.

Biztosíthatom Önöket, hogy a Bizottság támogatni fogja a fenntartható kereskedelmet, amely egyaránt szolgálja a biológiai sokféleség és azon közösségek javát, amelyeknek harmóniában kell élniük az érintett fajokkal.

Most néhány konkrétabb megjegyzést fűznék az elhangzottakhoz; először is, ahogyan már elmondtam, a Bizottság hamarosan elfogadja a kékúszójú tonhalra vonatkozó átfogó álláspontját. Ez igen fontos kérdés, mivel elsősorban az uniós halászflokkok zsákmányát érinti. Úgy éreztük, helyesebb, ha a leköszönő Bizottság helyett az új Bizottság alakít ki egyértelmű álláspontot ebben a kérdésben, mivel az ő feladata lesz, hogy a konferencián megvédje és érvényesítse az EU álláspontját.

Egészen biztos vagyok abban, hogy a javaslat mind e faj, mind pedig a kapcsolódó halászati ipar számára gondoskodni fog a fenntarthatóságról. Ehhez egyensúlyt kell teremtenünk az üggyel kapcsolatos rövid és hosszú távú szempontok között. Konkrétan szólva azonban, és válaszul a nagyra becsült parlamenti képviselők által feltett kérdésekre, az érintett halászoknak esetlegesen nyújtandó támogatást illetően úgy gondolom, hangsúlyoznunk kell, hogy a Bizottság kész megvizsgálni egy ilyen, lehető legnagyobb mértékű segítségnyújtás lehetőségét, ugyanakkor nem szabad elfelejtenünk, hogy a költségvetés újraelosztása több évre megtörtént, és míg a 2007–2013 közötti időszakra szigorú költségvetéssel rendelkezünk, mindennek a pénzügyi következményeit is mérlegelnünk kell.

Egy konkrét kérdéstről szólnék, a kékúszójú tonhalnak a II. függelékbe történő besorolására vonatkozó javaslat tekintetében, és úgy gondolom, fontos megjegyezni, hogy a CITES igen konkrét rendelkezéseket ír elő, amelyek a II. függelékbe történő besorolás esetén alkalmazandók. Sok jogi és szakmai vitára lenne szükség arra vonatkozóan, mit is jelent valójában a II. függelékbe történő besorolás. Ennek gyakorlati hatásai bizonytalanok. Ezért kell végiggondolnunk, milyen gyakorlati következményekkel jár a kékúszójú tonhalnak a II. függelékbe történő besorolása.

Bearder asszony elefántokkal kapcsolatos kérdését illetően Tanzánia és Zambia indítványát eljárási hiányosságok jellemzik, jogi értékelésünk szerint azonban ezek a hibák nem szolgáltatnak kellő alapot ahhoz, hogy az indítványokat az eljárás során eleve elutasítsuk.

Végezetül Kelly úr kérdésére válaszolnék. Elégedett-e a Bizottság a számos üggyel kapcsolatos tudományos bizonyítékokkal? Úgy gondolom, a Bizottság nehezen vonhatja kétségbe a tudományos bizonyítékok érvényét, ez ugyanis azt jelentené, hogy tudományos és kutatási képességei meghaladják a kutatóintézetekét, ami nem így van. Éppen ezért bizonyos esetekben nem könnyű a tudományos bizonyítékok alapján állást foglalni.

Elnök. – Hét állásfoglalásra irányuló indítványt⁽²⁾ nyújtottak be az eljárási szabályzat 115. cikkének (5) bekezdésével összhangban.

A vitát lezárom.

A szavazásra szerdán déli 12 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Sergio Berlato (PPE) , *írásban.* – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A CITES aláíró feleinek márciusban megrendezésre kerülő 15. konferenciájáról szóló mai vita különösen fontos az állat- és növényfajok ésszerű felhasználása szempontjából.

A témával kapcsolatos állásfoglalási indítvány úgy tűnik, arra hajlik, hogy számos erőforrás felhasználását be kell tiltani. Itt különösképpen a földközi-tengeri vörös korallnak a CITES II. függelékébe történő besorolására vonatkozó javaslatra utalok. Kiemelném, hogy a tudományos közösség véleménye szerint a *Coralliidae* családba tartozó fajokat nem fenyegeti a kihalás veszélye, tekintve, hogy az élőhelyükül szolgáló vizekben kivétel nélkül nagy számban találhatók meg. A korall II. függelékbe történő besorolása ezért a jelek szerint túlzó és tudományos adatok által nem alátámasztott. A vörös korall kereskedelme a Földközi-tenger hatalmas területein jelentős jövedelemforrást biztosít, a CITES-ba történő besorolás pedig számos ország, köztük Olaszország gazdasága számára is súlyos következményekkel járna, ami jelentős társadalmi nyugtalanságot és munkahelyek elvesztését okozná.

Ezen okokból ellenezzük e fajok családjának a CITES II. függelékébe történő besorolását. Továbbá arra kérem az Európai Bizottságot, hogy vizsgálja felül ez idáig elfogadott álláspontját, amely látszólag inkább a túlzó környezetvédelmi szélsőségség, semmint átgondolt tudományos elemzés eredménye.

⁽²⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Clemente Mastella (PPE) , *írásban.* – (IT) Európa mindig is fogékony volt a vadon élő fajok túlzott kiaknázásával, valamint az állat- és növényfajok illegális kereskedelmével kapcsolatos problémákra.

Ne feledjük, hogy a CITES konvenciónak saját döntéseit a megfelelő nemzetközi szervezetek által biztosított eredményekre és tudományos adatokra kell alapoznia. Két kérdés különösen érzékeny: a *Corallium spp.* és a *Paracorallium spp.* fajok II. függelékbe történő besorolására vonatkozó javaslat, valamint a kékúszójú tonhalnak az I. függelékbe történő besorolására vonatkozó kérés.

A korall tekintetében úgy érezzük, érdemes ismét hangot adni elutasításunknak a FAO tudományos vizsgálati testülete által 2009 december közepén közzétett negatív vélemény tükrében, amely szerint nem volt olyan, a fajok létszámának csökkenését alátámasztó adat, amely indokolná a II. függelékbe történő besorolásukat. Mindez komolyan veszélyeztetné a korallárak kézművesiparának versenyképességét, ami Olaszország egyes területeinek (különösképpen Torre del Greco, Alghero és Trapani) gazdasága és munkahelyei szempontjából meghatározó jelentőséggel bír.

A tonhalat illetően egyes országok – például Franciaország és Olaszország – fokozottabban érintettek a kékúszójú tonhal halászatában, így a fenntartható halászat érdekében a faj védelmét is jobban szorgalmazzák. Támogatjuk ezt a javaslatot, ugyanakkor azt kérjük, hogy a besorolást a döntés végrehajtásának 12-18 hónapra történő elhalasztásától, valamint az ágazatnak nyújtott kártérítéstől tegyék függővé.

Véronique Mathieu (PPE) , *írásban.* – (FR) A néhányak által közvetíteni kívánt benyomástól eltérően a CITES nem a kereskedelem tilalmát célzó eszköz; célja sokkal inkább annak biztosítása, hogy a vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelme ne veszélyeztesse a fennmaradásukat. Két héttel ezelőtt alkalmam nyílt találkozni a környezetvédelmi és idegenforgalmi ügyekért felelős namíbiai miniszterrel. Azáltal, hogy Namíbiában konkrét pénzügyi értéket rendeltek az elefántokhoz, és így lehetővé tették egy szigorúan szabályozott elefántkereskedelem létrehozását, megteremtették azokat a feltételeket, amelyek biztosítják az orrvadászat kezelését és a vele szembeni védelmet. Ezen intézkedéseknek köszönhetően az érintett fajhoz tartozó példányok száma – amelynek túlélése nincs veszélyben – jelentős mértékben nőtt. Arra biztatom Önöket, hogy támogassák Tanzánia és Zambia javaslatát, amely az afrikai elefántot a CITES I. függelékéből a II. függelékbe sorolná át, és utasítsák el a kenyai javaslatot.

Edward Scicluna (S&D) , *írásban.* – Szilárdan hiszek a fenntartható fejlődésben, és nem vonom kétségbe, hogy a kékúszójú tonhalat túlhalásszák, ezért védelemre van szüksége. A CITES sikeresnek bizonyult az egzotikus fajok kihalás veszélyével szembeni védelme tekintetében olyan esetekben, amikor a számtalan orrvadász és vadász ellenőrzésére, különösen a fejlődő országokban, nincs lehetőség. Ugyanakkor itt is ugyanezzel a helyzettel van-e dolgunk?

Az észak-atlanti kékúszójú tonhalat néhány kerítőháló halászatot folytató vállalat halássza túl, amelyek mindegyike több ezer tonnányit fog ki. Ezek a vállalatok vezető uniós országokból: Franciaországból, Spanyolországból, Olaszországból származnak. Az EU-nak nincs szüksége egy nemzetközi környezetvédelmi szervezet segítségére a tagállamaiban folyó halászati ipar szabályozásához.

Természetesen gyakorlatiasnak kell lennünk. Ha a nemzetközi politikai vélemény miatt nem akadályozhatjuk meg a kékúszójú tonhalnak a CITES-ba történő besorolását, a józan ész és a fokozatosság elvének alkalmazásával soroljuk be azt a II. függelékbe, ahogyan a FAO szakértői csoportja is javasolta. Ha a kékúszójú tonhalat a CITES I. függelékbe soroljuk be, azért számos ország gazdasága a GDP 2%-ával fog fizetni. Ez ugyanaz, mintha azt kérnénk, hogy egyszerre zárjuk le a teljes skóciai lazac ágazatot. A munkaerő közel 1%-a elveszítené az állását.

13. A marginalizált közösségeket segítő, lakáscélú intézkedések támogathatósága (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Európai Regionális Fejlesztési Alapról szóló 1080/2006/EK rendeletnek a marginalizált közösségeket segítő, lakáscélú intézkedések támogathatósága tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló jelentés vitája, amelyet a Regionális Fejlesztési Bizottság részéről Lambert van Nistelrooij által készített.

(COM(2009)0382 - C7-0095/2009 - 2009/0105(COD)) (A7-0048/2009)

Lambert van Nistelrooij, előadó. – (NL) Az Európai Parlament dinamikus; a halakról és a CITES-ről áttérünk az emberekre, mert az is fontos, hogy velük is felelős módon foglalkozzunk. Örülök, hogy ma módosítani

tudjuk az Európai Regionális Fejlesztési Alapról szóló rendeletet az egész Unióban nehéz körülmények között élő, marginalizált csoportok lakhatásával kapcsolatban.

Annak is örülök, hogy a múlt héten sikerült első olvasatban megállapodásra jutnunk egy egész sor problémáról, amely a Lisszaboni Szerződés keretében jogi értelemben felmerült. Együtt elkészítettük a Lisszaboni Szerződés alapján az első jogszabály-módosítás szövegét, ennek az új parlamenti ciklusnak az első jogszabály-módosítását. Egyéb javaslatok egész sorát megakasztották, de ez a javaslat át fog menni. Köszönöm Önöknek, hölgyeim és uraim, az Önök által gyakorolt nyomást is. Együtt azt mondtuk: „Ez a megállapodás valójában már a Nizzai Szerződés alapján is fennállt”. Nem történt azonban elegendő előrelépés. A más területekkel való összekapcsolódás miatt nem sikerült már a svéd elnökség alatt megállapodást elérni.

Idén egy új helyzetről is szó van, mivel 2010 a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai éve, messze a legalkalmasabb év egy ilyen típusú eszköz létrehozására. Másokkal együtt ezért nagy nyomást gyakoroltam e terület befejezése érdekében, és mondhatom, hogy éppen időben.

Az is örömmel és elégedettséggel tölt el azonban, hogy az eredetileg a városi területek problémás csoportjainak szóló projektek most a vidéki területeken történő végrehajtás céljából is létrehozhatók. Továbbá a szabályok az Európai Unió valamennyi országára érvényesek lesznek.

A kohézió elképzelése továbbra is a társadalmi kohézió, a gazdasági kohézió és a területi kohézió együttesét jelenti. E javaslatban a társadalmi dimenzió, a társadalmi kohézió jut kiemelt figyelemhez. A konzultációs folyamat során sikerült számos pontot hangsúlyoznom, amelyeket most megismétlek Önöknek: 1. kiterjesztés az EU valamennyi államára, az Európai Unió mind a 27 tagállamára; 2. a fenntarthatóság kritériuma; és 3. konkrét kritériumok létrehozása az ilyen típusú építési projekt társadalomba való integrálására; a jelenlegi helyszínek közül sok ténylegesen nem felel meg a kritériumoknak, hanem rossz lakhatást jelent rossz helyen. A rossz helyeken történő újrátépítés semmit nem old meg. A források elköltése – és évi félmilliárd euróról beszélünk, amely a regionális alapokon belül kifizethető – önmagában indokolatlan, ha nem választunk jó helyszíneket; vagyis nem adunk meg részletesebb kritériumokat.

Természetesen mindezek nem fogják megoldani a 9 millió roma problémáját, de a lakhatás alapvető, a fizikai elem fontos, és a tagállamok most hozzáfoghatnak ahhoz, hogy tegyenek valamit. Arra kérem az Európai Bizottságot, a leköszönő biztost, hogy adjon választ arra a kérdésre, hogy kapunk-e majd részletesebb tájékoztatást a teljes csomag végrehajtásáról, és abba bevonnak-e bennünket.

Végezetül, korábbi pozícióimban többek között feleltem a karavánok problémájáért Hollandiában, és láttam, hogy milyen nehéz ezt kezelni. Látogatásokat tettem Romániában és más kelet-európai országokban, és sok mindent felismerek abból, amit láttam. Úgy gondolom, hogy valóban nagyon jó, hogy most meg tudjuk hozni ezt a döntést. Jó lakások, jó helyek és kiegészítő szociálpolitika, oktatás és foglalkoztatás nélkül nem érhetünk el sikert. Nagyon örülök, hogy meg tudjuk ezt tenni, és mindenkinek megköszönöm megbízható együttműködését az elmúlt hónapokban.

Paweł Samecki, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a mai vita tárgyát képező javaslat a kézzelfogható jele annak, hogy valamennyi uniós intézmény elkötelezett a szélsőségesen marginalizált és nélkülöző közösségek társadalom fő sodrába való beilleszkedésének előmozdítása iránt. A javaslat megfelel a Parlament és a Tanács kérésének, és megerősíti, hogy a strukturális alapokra nemcsak a pénzügyi hozzájárulás révén, hanem a marginalizált közösségek szociális és gazdasági körülményeinek kezelésére irányuló integrált megközelítés előmozdításával is szerep hárul.

A javaslat kifejezetten a roma népességet veszi célba, amely Európában 10 millió embert számlál. A roma integráció közös alapelveivel összhangban azonban a javaslat nem zárja ki a hasonló szociális és gazdasági körülményekben osztozó egyéb marginalizált csoportokat.

A jelen kompromisszumos javaslat a marginalizált közösségeknek szóló lakáscélú intézkedéseket mind a 27 tagállamra kiterjeszti, nem pedig csak az EU-12-be tartozó tagállamokra, mint ahogyan a Bizottság eredetileg javasolta. A meglévő 7. cikk csak a városi területek lakáscélú intézkedéseire vonatkozik, míg a módosítás azt javasolja, hogy a lakáscélú intézkedésekre legyen lehetőség a vidéki területeken is. Ez a kiterjesztés indokolt, mivel az EU-12 roma népességének többsége vidéki, nem pedig városi területeken él.

A javasolt módosítás alapján mind a meglévő lakások felújítása, mind az új házak építése támogatható. A rendkívül rossz minőségű házak felújítása valóban a közpénzek elherdálását eredményezheti. A javaslatról folyó viták során a Regionális Fejlesztési Bizottság kérte a deszegregációs intézkedésekre való külön utalást. A javaslat (6) preambulumbekzdése most tartalmaz ilyen deszegregációs intézkedéseket, mint példákat a lakáscélú intézkedésekkel párhuzamosan meghozandó intézkedéseket. A szegregált települések valóban a

biztonság hiányát, az oktatáshoz és a foglalkoztatáshoz való könnyű hozzáférés hiányát, valamint az erőszakos támadásoknak és a bűnözésnek való kitettséget hozzák magukkal. Egyértelműen nem célunk, hogy ugyan tisztességes és az ERFA által támogatott lakásokkal, de új marginalizált területeket hozzunk létre.

Tudjuk, hogy sok tagállam integrációs politikákat léptetett életbe a roma közösségek számára, külön figyelemmel a lakhatásra. E politikák végrehajtása nem egyszerű feladat. A strukturális alapok részt vehetnek ebben az erőfeszítésben, nemcsak a lakhatás, hanem ami még fontosabb, az e közösségek termelőkapacitásait javító intézkedések támogatásával: ilyen például a kkv-k, a nők, a vállalkozási kezdeményezések támogatása és így tovább.

E tekintetben szeretném hangsúlyozni, hogy a kohéziós politika fő célkitűzése a regionális gazdaságok konvergenciájának elérése a termelőkapacitások előmozdításával.

Mint azt Önök természetesen tudják, az új rendeletet a Bizottság – és valóban a tagállamok többségének – nyilatkozata fogja kísérfni, miszerint a marginalizált közösségeket segítő lakáscélú intézkedések támogathatósága az egész Európai Unióban az ERFA keretében kivételes jellegű. Ezt a kivételt semmiképpen nem szabad a kohéziós politika lakáscélú intézkedések finanszírozása előtti általános megnyitásának tekinteni.

Szeretnék most utalni a Regionális Fejlesztési Bizottságnak arra a javaslatára, hogy a szövegbe kerüljön be egy komitológia-ra vonatkozó külön preambulumbekzdés. Ezzel összefüggésben szeretném Önöket emlékeztetni arra, hogy elvileg a három intézmény között sikerült egy átmeneti intézkedéseken alapuló horizontális megoldást találni a komitológiával kapcsolatban. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 291. cikkének végrehajtásáról szóló európai parlamenti, tanácsi és bizottsági nyilatkozat célja annak elkerülése, hogy az új komitológiai keretrendelet hatálybalépéséig intézményi viták merüljenek fel az átmeneti időszak alatt minden egyes aktával kapcsolatban. A Bizottság ezért sajnálja a preambulumbekzdés bevezetését, de – csak emiatt – nem fogja megakadályozni az első olvasatban történő megállapodást a társjogalkotók között.

Örömmel várom a vitát.

Jan Olbrycht, a PPE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, szeretném hangsúlyozni, hogy a rendelet ma tárgyalt módosítása kettős jelentőséggel bír. Egyrésztől közvetlenül érinti a marginalizált társadalmak problémáit, még ha ennek a fogalomnak nincs is túlságosan jó meghatározása. Másrésztől azonban egy olyan elemet vezet be, amely a gazdaság szempontjából is nagyon fontos: a lakásépítés Európai Regionális Fejlesztési Alapból történő finanszírozásának lehetőségére gondolok, ami az Európai Parlament legutóbbi ciklusa alatt nagyon komoly vitát váltott ki. Ez kétségtelenül a válság meglehetősen meglepő hatása – az európai parlamenti képviselők által több évvel ezelőtt előterjesztett érveket elutasították, és a lakáscélú kiadásokat csak az új tagállamok tekintetében fogadták el, ma pedig, az új gazdasági és pénzügyi feltételek fényében, egyetértnek a források lakáscélú felhasználásával egy nagyon speciális összefüggésben. Úgy gondolom, hogy a folyamatban lévő kísérletet, amely egy nagyon pozitív elem, folytatni kell, és a lakáscélú kiadásoknak a jövőbeni kohéziós politikában is helyet kell kapniuk, akárcsak ma.

Georgios Stavrakakis, az S&D képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, szeretném azzal kezdeni, hogy gratulálok az előadónak, van Nistelrooij úrnak, akinek a legutóbbi háromoldalú párbeszéd alatt kitartásának és türelmének köszönhetően sikerült biztosítania, hogy ezt a fontos jelentést ma vitára, holnap pedig szavazásra bocsássák, és hogy ne veszítsünk értékes időt azzal, hogy azt márciusra halasztjuk.

A jelentés rendkívül fontos, mert meghatározza a marginalizált közösségeket segítő, lakáscélú intézkedések támogathatóságáról szóló rendelet hatályának a teljes Európai Unióra való kiterjesztését, ahelyett, hogy az csak az új tagállamokra vonatkozna, mint ahogyan az Európai Bizottság eredeti javaslatában szerepelt.

Elképzelhetetlen volt mind saját képviselőcsoportom tagjai, mind bizottságunk számára, hogy a régi tagállamok ne szerepeljenek a rendelet hatályának e kiterjesztésében, mert – mint mindannyian tudjuk – a marginalizált társadalmi csoportok, különösen a romák lakhatási problémái komoly kérdést jelentenek, amely az Európai Unió valamennyi tagállamában szociális kihatásokkal jár.

Úgy gondoljuk, hogy a jelentés és a lakáscélú intézkedések hatályának a teljes Európai Unióra való kiterjesztése erősíti a valamennyi régió közötti kohéziót, a régi és az új tagállamok közötti megkülönböztetés nélkül. Világos üzenetet közvetít, amely szerint a közösségi finanszírozás a szociális problémák leküzdésének elvén alapul, függetlenül attól, hogy azok az Unió mely régiójában merülnek fel.

Karima Delli, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, 2010 a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai éve, és ennek keretében fogjuk – remélem – elfogadni van Nistelrooij úr jelentését, ami nagy előrelépést jelent a hátrányos helyzetű csoportok életkörülményeinek javításában,

minthogy az ERFA-n keresztül európai forrásokból valamennyi tagállamban támogathatóvá teszi a lakások felújítására és építésére, valamint az energiaszegénység leküzdésére irányuló projekteket.

Erre a javaslatra, amelyet az Európa Tanács is támogat, mindazok régóta várnak, aki a marginalizált közösségek, különösen a romák integrációs jogainak tiszteletben tartásáért kampányolnak.

A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében üdvözlöm, hogy az Unió erőteljesen befektet a leghátrányosabb helyzetű közösségek lakhatásának javításába, de nem szabad most megállnunk, amikor ilyen jól haladunk. Nagyon éberen fogunk őrködni e források tényleges felhasználása felett, mivel ezek nem eredményezhetik a marginalizált közösségek kirekesztését.

Valóban sok példa van városi felújítási projektekre. Ide tartozik Barcelona városközpontjának helyreállítása, valamint az új tagállamok történelmi városközpontjainak helyreállítására irányuló munka, amelyek különösen nagy hasznot húztak az ingatlanspekulációból a bérleti díjak és a bérleti költségek robbanása miatt. Ez viszont a leghátrányosabb helyzetű családok városközpontokból való kiűzéséhez vezetett.

Ezeknek az embereknek mindenképpen valódi szociális támogatásban kell részesülniük és hozzáférést kell kapniuk minden közszolgáltatáshoz, így az oktatáshoz, egészségügyi ellátáshoz és tömegközlekedéshez, de – mint ahogyan a bizottságon belüli vizsgálat során javasoltuk – elégséges forrást kell kapniuk ahhoz is, hogy e környékeken maradhassanak, hogy ez utóbbiak ne dzsentrifikálódjanak.

A Parlamentnek e források 2013-as megújítása előtt értékelnie kell a kivitelezett projekteket, és részt kell vennie a támogathatósági kritériumokat megállapító jövőbeni rendelet megalkotásában, különösen az átláthatóság kapcsán, biztosítva ezzel, hogy minden egyes sebezhető lakosságcsoport ténylegesen részesüljön e forrásokból, és hosszú távon méltóságteljesen élhessen.

Oldřich Vlasák, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, saját tapasztalatunkból tudjuk, hogy milyenek a gettók és a nyomornegyedek. Az ezeken a helyeken élők keresnek a legkevesebbet, gyakran munkanélküliek vagy szociális segélyekre szorulnak. Ők azok, akik nem fizetik ki időben a lakbért, a villanyszámlát és a vízdíjat. E kerületekben az utcákon és a hátsó udvarokban gyakran látni elszórt szemetet. Minden olyan épület állaga, amelyet közösen használnak, vagy amelynek nincs tulajdonosa, leromlik. Saját tapasztalatunkból tudjuk, hogy társadalmilag marginalizált csoportok élnek itt. Ez állhat mindössze néhány családból vagy személyből, akik egy lakótömbben élnek, vagy elfoglalhatnak egy több ezer lakosú környéket. A hely lehet a város központjában vagy a külvárosban, vagy akár valahol teljesen a beépített területeken kívül is.

Ezért jó, hogy a javasolt változtatás kiterjeszti az európai forrásokból történő kiutalások hatályát a marginalizált csoportok lakhatására, és lehetővé teszi, hogy nemcsak a városokban, hanem vidéken is be lehessen fektetni forrásokat, vagy a meglévő lakásállomány javításával, vagy új házak építésével. Szilárd meggyőződésem azonban, hogy az infrastruktúrába történő pusztán fizikai beruházás nem fogja megoldani a gettók problémáját. Az a tény, hogy eltakarítják a szemetet, kijavítják az épületek homlokzatait, felújítják a bejáratokat és átfestik az épületeket, Önmagában még nem jelenti azt, hogy néhány év múlva a hely nem fog ugyanúgy kinézni, mint ma. A gettók nemcsak a környezetről és az épületekről szólnak, hanem az ott élő emberekről is. A jövőben ezért meg kell vizsgálnunk annak a lehetőségeit, hogy ezt a beruházást helyszíni szociális munkával egyesítsük, a gettókban élők foglalkoztatásának támogatásával kísérjük, és különösen lehetővé tegyük a fiatalok számára, hogy kitörjenek a szociális szegénység csapdájából. Csak ilyen módon válhatnak a gettók és a nyomornegyedek városaink rendes részeivé.

David Campbell Bannerman, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, e lakhatásról szóló állásfoglalás 1. módosítása az Európai Regionális Fejlesztési Alap felhasználásának valamennyi tagállamra történő kiterjesztését javasolja, ahelyett hogy csak a 2004-ben csatlakozott tagállamokra vonatkozna. Így ez közvetlenül érinti Nagy-Britanniát.

Az állásfoglalásból világos, hogy a jelentésben szereplő legnagyobb marginalizált közösség, amely támogatásban részesül, a roma népesség, valamint más, hasonló társadalmi-gazdasági körülmények közt élő csoportok.

Az európai kohéziós politika teljes költségvetése hét évre 347 milliárd EUR, ami elképesztően sok – nagyobb, mint sok gazdaság.

Kelet-angliai választóim máris mélyszélesen aggódnak a vándorló és cigány közösségek nagyságrendje miatt, különösen Essexben. Irritálni fogja őket, ha ezen intézkedések bármelyike még inkább megkönnyíti az EU-ba történő tömeges bevándorlást.

Nagy-Britannia már átélte, hogy a lakosság száma a munkáspárti kormány 1997-es hatalomra jutása óta eltelt 12 évben három és fél millió fővel növekedett – ez fél Londonnal ér fel. Tekintettel arra is, hogy a következő 30 évben minden tíz új brit otthonból közel kilenc – 86% – a bevándorlásnak lesz betudható, az ehhez hasonló javaslatok a Nagy-Britanniába történő jelentős bevándorlás újabb hídállásának tűnnek. Ehhez nincs helyünk. A helyről van szó, nem a fajról.

Az engedélyeken és vízumokon keresztüli ellenőrzött bevándorlás jó dolog, de az ellenőrizetlen bevándorlás rossz, mert ez rövid úton szélsőségeshez vezet, amit egyikünk sem kíván.

Franz Obermayr (NI) . – (DE) Elnök úr, a különösen nehéz társadalmi-gazdasági körülmények között élő háztartásokat segítő lakáscélú intézkedések támogatása önmagában nagyon jó elképzelés. Ugyancsak nagyon örvendetesnek kell tartani, hogy mostantól a városi és a vidéki területek egyformán élvezhetik a támogatás előnyeit. A támogatást azonban semmi esetre sem szabad csak bizonyos tagállamok és bizonyos közösségek számára kiutalni, ezzel egyértelműen előnyben részesítve e csoportokat. Ez nyilvánvaló megkülönböztetés lenne a többi csoporttal szemben. Ez a javaslat azonban pontosan ezt teszi, amikor különösen a romákra és a legális migránsokra összpontosít.

Továbbá a marginalizálódással mindig két oldalról kell küzdeni – egyrészt a hatóságok részéről, de másrészt az érintett csoportok részéről is, akiknek szintén aktív szerepet kellene játszaniuk saját beilleszkedésükben. Végezetül nagyon gondosan kell értékelnünk, hogy mindezeknek az intézkedéseknek mennyi az értelme, és egyértelműen nemet kell mondanunk az etnikai kritériumok alapján történő előnyben részesítésre.

Livia Járóka (PPE) . – (HU) Szeretném üdvözölni az Európai Regionális Fejlesztési Alap módosításait és gratulálni van Nistelrooij képviselőtársamnak a jelentéséhez. Az ERFA számos olyan programot finanszíroz, amelyek jelentősen javíthatnák, javítják a romák, mint Európa legnagyobb és leginkább kirekesztett kisebbségének életkörülményeit, nem megfelelve a hasonló társadalmi és gazdasági helyzetben lévő egyéb csoportokról sem.

Régóta megfogalmazott cél volt, hogy a lakáscélú intézkedések már nem csupán a városokra korlátozódjanak, hogy kiterjedjenek az új lakások építésére, hogy ezek a támogatások elérhetővé váljanak a régi tagállamok számára is, hisz a probléma egész Európát érinti. A regionális átlaghoz képest jelentősen elmaradott, gettósodott térségek az összeurópai fejlődést gátolják. A romák jelentős része olyan hátrányos helyzetű térségben él Európa-szerte, amelyek fejlesztése jelentős forrásokkal támogatott.

Azonnali és összetett beavatkozás szükséges. E célból meg kell fontolni a kizárólag a LAU egyes tervezési statisztikai egységek szintbehozását célzó források elkülönítését uniós szinten. Nagyon lényeges az integrált megközelítés beemelése a rendeletbe, amely biztosítja, hogy az intézkedésekre egy szélesebb körű, komplex fejlesztés keretében kerüljön sor, oktatás, gazdasági aktivitás és közszolgáltatás szempontjait is figyelembe véve. Az Európai Parlament állásfoglalásaival összhangban egy olyan, pártokon és ciklusokon átívelő komplex közösségi cselekvési terv szükséges, amely a megfelelő pénzügyi források és kötelező jogi erő segítségével érhet el érdemi javulást a társadalmi kirekesztés valós mértékét tükröző laeken mérőszámok mindegyikében.

Monika Smolková (S&D) . – (SK) A regionális politika célja a gazdasági és társadalmi különbségek megszüntetése. Az EU-nak 27 tagállama van, amelyeket 271 régióra bontottak. Az egy főre jutó GDP minden negyedik régióban 75%-kal alacsonyabb a 27 uniós tagállam átlagánál. Ez riasztó adat.

Az európai regionális politika olyan intézkedések útján nyújt hozzáadott értéket, amelyeket közvetlenül a terepen hajtanak végre. Konkrét projektek finanszírozásában segít a régiók, városok, falvak és lakosaik javára. Egy nagyon pozitív lépést tettek az elmúlt évben, amikor az OEP úgy változtatta meg az Európai Regionális Fejlesztési Alap szabályait, hogy azt valamennyi tagállam felhasználhassa az épületek energiafogyasztásának csökkentésére.

Ma már konkrét pozitív eredményeink vannak. Sok városban nemcsak hogy szigetelt épületeink vannak, de semmi esetre sem elhanyagolhatók az esztétikai érték, az életminőség és a csökkentett megélhetési költségek sem. Kelet-Szlovákiából érkeztem, egy olyan régióból, amely messze elmarad az EU átlagától. Ezért üdvözlöm az új rendelettervezetet, amelynek célja a lakhatás támogathatóságának a marginalizált csoportok javára való kiterjesztése.

A XXI. században sok társadalmi csoport él megalázó körülmények között. Szociális státuszuk lehetetlenné teszi számukra, hogy jobb lakásokat szerezzenek maguknak és gyermekeiknek. A helyi hatóságok így képesek lesznek fokozatosan integrálni ezt a lakosságcsoportot a többségbe. Üdvözlöm és támogatom ezt a javaslatot, szlovák képviselőtársaimmal és az S&D képviselőcsoporttal együtt.

Trevor Colman (EFD) . – Elnök úr, a probléma, amellyel ez a jelentés és az európai regionális fejlesztés finanszírozására vonatkozó módosításai állítólagosan foglalkozni igyekeznek, a hajléktalanok, vagy ahogyan a jelentés fogalmaz, a marginalizált közösségek problémája. Az EU megoldása több millió euró kiszórása több ezer lakás felújítására és építésére.

A jelentés eredetileg a 2004. május 1-jén vagy azután az EU-hoz csatlakozott tagállamokban való lakhatás finanszírozásával foglalkozott. Most valamennyi tagállamnak forrásokat kívánnak kifizetni. Az Anglia délnyugati megyéire vonatkozó 2007. évi délnyugati megfigyelési jelentés szerint a régió népessége gyorsan nő, teljes mértékben a migráció miatt. Az e tendenciával szembeni erőteljes és fokozó nyilvános tiltakozás és sok javasolt építési telek alkalmatlansága ellenére az EU házépítési programja nagy erővel folytatódik Nagy-Britanniában, teljesen figyelmen kívül hagyva a demokratikus folyamatokat.

Most a Délnyugati Vezetők Tanácsa (South-West Leaders' Council) vette át a tervezés ellenőrzésének és jóváhagyásának feladatát – ez klasszikus uniós példa arra, hogy törvényi jogköröket ruháznak egy nem törvényi szervre. Nagy-Britanniában a közhangulatot a növekvő kétségbeesés jellemzi. A korlátlan, ellenőrizetlen bevándorlás táplálja a lakosság haragját. A nagy-britanniai házépítés támogatására szolgáló finanszírozás és az, hogy még nagyobb számú bevándorlót biztatnak arra, hogy a partjaink felé vegye az irányt, csak súlyosbítja a máris ingatag helyzetet.

Hacsak a jelentés nem csak azokkal az országokkal foglalkozik, az eredeti szándék szerint, amelyek 2004. május 1-jén vagy azután csatlakoztak az EU-hoz, Nagy-Britanniában jelentősen meg fog változni az élet, különösen a vidéki területeken, a brit emberek ennek megfelelő heves nehezítése mellett.

Iosif Matula (PPE) . – (RO) Üdvözlöm az előterjesztett jelentést, és gratulálok van Nistelrooij úrnak ahhoz, ahogyan kezelte és véglegesítette azt. Úgy gondolom, hogy az ERFA-rendeletet módosítani kell, hogy lehetővé tegye az államok számára, hogy ezeket a pénzforrásokat lakások felújítására és építésére fordítsák a marginalizált közösségek számára. A nemzeti és helyi hatóságok által tett intézkedések célkitűzésének e közösségek fenntartható társadalmi integrációjának kell lennie, mind a városokban, mind a vidéki területeken.

Örömdetesnek tartom, hogy a roma közösség támogatására irányuló koncentrált erőfeszítésnek az Európai Unió valamennyi tagállamára ki kell terjednie. Ennek az az oka, hogy a roma népesség a legnagyobb marginalizált közösség Európában, nagymértékű határt átlépő mobilitással Európán belül. Figyelembe kell vennünk azonban más közösségek szükségleteit is, különösen a legális bevándorlókból álló közösségeket, valamint a más uniós államokban ideiglenesen foglalkoztatott munkavállalók közösségeit. Ezen okok miatt helyes elképzelés annak lehetővé tétele, hogy az ERFA-források valamennyi uniós országban felhasználhatók legyenek a lakhatásra.

Hiszek ennek a programnak a sikerében, és remélem, hogy a marginalizált közösségekbe tartozó családok támogatásában egy új szakasz elindításával folytatjuk a munkát, megfelelő lehetőségeket biztosítva számukra, és segítve őket abban, hogy munkahelyet találjanak és tartsanak meg, különösen a jelenlegi válság alatt. Támogatom ezt a jelentést, amely Románia számára is lehetővé fogja tenni, hogy forrásokhoz férjen hozzá a marginalizált emberek, köztük a romák társadalmi integrációjának megkönnyítéséhez, a városi és a vidéki területeken egyaránt.

Luís Paulo Alves (S&D) . – (PT) Ennek az ERFA-ról szóló jelentésnek a célja a lakásszektorba tartozó intézkedések támogathatóságának szélesítése tagállamaink marginalizált közösségeinek javára. Eddig ez a támogatás csak az új tagállamok városi területein élő marginalizált közösségekre vonatkozott. Más szavakkal, mivel az ilyen típusú közösségek nagy többsége vidéki területeken és menhelyeken él, ezek a közösségek nem részesülhettek ebből a támogatásból rossz minőségű lakásaik lecseréléséhez.

Végző soron hiánypótlásról és arról van szó, hogy a tagállamok és régióik jobb lehetőségeket kapnak az e közösségek sajátos nehézségeinek enyhítését célzó politikát illetően.

Örömdetesnek tartom a valamennyi tagállamra vonatkozó egyenlő bánásmódot is, mert a segítségre és integrációra szoruló marginalizált közösségek megérdemlik, hogy törődjünk velük, függetlenül attól, hogy melyik tagállamba tartoznak.

Ha ezt a szegénység ellen és az emberi méltóságért folytatott küzdelem területére tartozó fontos jelentést első olvasatban lezárjuk, az is lehetséges lesz, hogy a gazdaságélénkítési terven belül gyorsan végrehajtsuk, gyorsan reagálva ezzel a válságra, amely sújt bennünket.

Sophie Briard Auconie (PPE) . – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az európai kohéziós politikát azért hozták létre, hogy valódi válaszokat adjon – jelentős pénzügyi források segítségével – az egyéb európai

politikák által feltett kérdésekre. Célja különösen az volt, hogy segítsen a legbizonytalanabb helyzetű tagállamoknak a belső piaci versennyel való megbirkózásban.

Ma fő feladata, hogy megoldásokat találjon azokra a kihívásokra, amelyeket a határok megnyitása és a személyek szabad mozgása idéz elő, ami nagyon jó dolog, de átmeneti nehézségeket okozhat. A romák életkörülményeinek kérdése összefügg a határok megnyitásának kérdésével. Egy messzemenően európai kérdésről van szó. Ezért mindenképpen helyes, hogy valamennyi tagállam igénybe vehesse az Európai Regionális Fejlesztési Alapot, az ERFA-t, hogy lakásokat építsen a romák számára, és ezzel biztosítsa az igazi szolidaritást az európaiak körében.

A Regionális Fejlesztési Bizottságban előterjesztett több módosítás útján kértem, hogy ezt az intézkedést az Európai Unió valamennyi tagállamára terjesszék ki. Örömmel tölt el, hogy ezt az elképzelést elfogadták, és teljes támogatásomat adom e módosított szöveghez.

Véleményem szerint a lakhatás e fokozott, az ERFA által társfinanszírozott kiadásokból való támogathatóságának közép- és hosszú távon el kell vezetnie bennünket más lehetséges fejlesztések mérlegeléséhez, akár a támogathatóság, akár források bizonyos stratégiai prioritásokra való elkülönítése szempontjából.

Kinga Gőncz (S&D) . – (HU) Én is szeretném örömmel üdvözölni az ERFA-rendelet módosítását és azt gondolom, hogy ez most konkrétan egy olyan eszköz, ami komoly segítséget jelent abban, hogy valóban európai szintű megoldásokat találjunk a roma közösségek helyzetének a javítására akkor is, nem kizárólag a roma közösségeket szolgálja ez az eszköz, hanem egyéb kirekesztett közösségeket is.

Azoknak a kollegáimnak szeretném mondani, akik a bevándorlásról beszéltek, hogy mégiscsak az, hogyha csökkennek a különbségek, az, hogyha az életkörülmények javulnak, az kifejezetten a bevándorlás ellen hat és azt gondolom, hogy ez várható is ettől.

Én néhány szempontot szeretnék elmondani, amit mindenképpen figyelembe kell venni a rendeletnél, a rendelet végrehajtásánál. Nagyon fontos, hogy ne csak városi, hanem vidéki környezetben is használhatók legyenek ezek a források, hogy felújításra, de új házak építésével történő pótlásra is lehessen használni, hogy a szegregáció csökkentése fontos cél legyen, hogy integrált legyen a megközelítés, tehát oktatási, foglalkoztatási programokkal együtt történjen, és fenntartható, tartós megoldást jelentő módon. Még azt hadd mondjam el, hogy a trió elnökség komoly prioritása a roma közösségek helyzetének javítása. A spanyol elnökség komoly lépéseket tesz, és a magyar elnökség ezt folytatni fogja.

Seán Kelly (PPE) . – Elnök úr, először is szeretném megdicsérni kollégámat, van Nistelrooij urat szorgalmazt és vezető szerepéért e nagyon fontos területen.

Azt gondolom, nagyon sokan vágnak arra, hogy egy ház tulajdonosai lehessenek, és ez egy vers első sorait idézi az emlékezetembe, amelyet valamikor régen egy ír költőtől tanultam. Így szólt: „Oh, to have a little house! To own the hearth, the stool and all! | The dresser filled with shining delph, | The pile of turf against the wall!” [Ó, ha lenne egy kis házam, enyém lenne a tűzhely, a hokedli és minden! A kredenc tele csillogó edényekkel, a falnak dőlő téglarakás!].

Azt gondolom, hogy amit ma itt teszünk, az az egész Európai Unióban sok ember, de különösen a roma közösség számára segít ennek az álomnak a valóra váltásában.

Rámutattak arra, és miután megvitattuk, azt javasoljuk, hogy ezt más marginalizált csoportokra is ki kell terjeszteni. Különösen saját területem járt a fejemben, Limerick, ahol az olyan helyeken, mint Myross és Southill, nagyon sokat szenvednek a kábítószer-fogyasztás és az ehhez társuló erőszak miatt. Szükség van most egy jelentős helyreállításra e szörnyű helyzetek enyhítésére.

E javaslatok alapján ez elvégezhető, és nagyon fontos lesz az építőipar beindításában is, amelyet a gazdasági válság az egész Európai Unióban rendkívüli mértékben sújtott.

Nos, a megfelelő időpontban lépünk, és ez a leginkább marginalizáltak javát szolgálhatja, hogy mind örömmel várhassák, hogy legyen egy házuk, tűzhellyel, hokedlivel és csillogó edényekkel.

Silvia-Adriana Țicău (S&D) . – (RO) Az ERFA által finanszírozott, marginalizált közösségeket segítő lakáscélú intézkedések támogathatósága segíteni fog a tagállamoknak az európai források felhasználásának javításában. Az én személyes véleményem az, hogy ezt a támogathatóságot valamennyi tagállamra alkalmazni kell.

Az 1080/2006/EK rendeletet nemrégiben módosították, hogy lehetővé tegye valamennyi tagállam számára az otthonok energiahatékonyságának javítását. Az új szöveg 4%-os arányt határoz meg. A szöveg következetessége és a bürokrácia csökkentése érdekében talán jó ötlet lett volna, ha megtartottuk volna ugyanazt a százalékarányt.

Az új rendelkezések meghatározzák egyes városfejlesztési projektek előmozdításának szükségességét a fizikai állagromlás vagy a társadalmi kirekesztettség által fenyegetett területek, valamint marginalizált közösségek esetében. Ez magában foglalja a katasztrófák, mint például árvizek vagy földrengések által sújtott területeket is. Azzal szeretném zárni, elnök úr, hogy sürgetem a Bizottságot, hogy egyesítse erőit a tagállamokkal, és 2010-et használja fel arra, hogy felülvizsgálja az operatív programokat az európai források felhasználásának fokozása érdekében, a szociális lakásállomány javítása céljából.

Jan Březina (PPE) . – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, közsímet tény, hogy a jelenlegi gazdasági válság következményei legkeményebben a polgárok szociálisan sebezhető csoportjait sújtják. Ezért üdvözlöm, hogy az EU keresi annak módjait, hogy hogyan segítsen ezeknek az embereknek. Miközben már most is lehetőség van arra, hogy az Európai Regionális Fejlesztési Alap beavatkozzon a városokban élő marginalizált csoportok segítése érdekében, a vidéki területeket eddig lényegében kizárták az ilyen típusú intézkedésekből, és be kell érniük a pénzügyi szempontból gyengébb Vidékfejlesztési Alap kifizetéseivel. Szilárd meggyőződés, hogy ezt a pénzügyi egyenlőtlenséget orvosolni kell. Fontos, hogy az elismert kiadások ne korlátozódjanak a meglévő épületek újjakkal történő pótlására, hanem foglalják magukban a meglévő lakóépületek felújítását is. Ez drámaian bővítené a lehetséges intézkedések körét, és növelné az intézkedések eredményességét.

E csoportok lakáshelyzete különösen az új tagállamokban gyakran kritikus, és a megoldáshoz az állami szervek azonnali és határozott intézkedésére van szükség. Széles lehetőség nyílik most meg arra, hogy az EU strukturális alapjai hatékonyan kiegészítsék a nemzeti forrásokat, amelyek önmagukban nem elegendőek a helyzet gyökeres javulásának elérésére.

Teljes mértékben egyetértek a roma népességre mint a legnagyobb szociálisan marginalizált csoportra való külön hivatkozással, és ugyanakkor megerősítem azt a véleményt, hogy a romáknak szóló intézkedéseknek nem szabadna kizárniuk másokat, akik hasonló társadalmi és gazdasági körülmények között élnek.

Zigmantas Balčytis (S&D) . – (LT) Az emberek számára az egész Európai Unióban gondot okoz otthonaik felújítása, de a helyzet különösen bonyolult az Európai Unió új tagállamaiban. Az új tagállamok egységesek egy közös vonásban – mind rossz hatékonyságú lakótömböket örököltek, amelyeknek drága a fenntartása, és a felújítás folyamata vagy nagyon lassan halad, vagy arra egyáltalán nem kerül sor. Nagyon fontos, hogy a rendelet alkalmazása ne korlátozódjon kizárólagosan a nagy, társadalmilag elszigetelt közösségekre, hanem hogy rendelkezéseit alkalmazni lehessen a szociálisan leginkább sebezhető csoportokra, mint például a fogyatékkal élők, a szegények, a szükségét szenvedő fiatal családokra, a bevándorlókra és másokra, akik szintén szenvednek a társadalmi elszigeteltségtől, és akiknek szintén nincs lehetőségük otthonaik felújítására. Meg vagyok győződve arról, hogy a strukturális alapokból származó segítség kihasználásával ez a dokumentum az Európai Unió minden régiójának lehetőséget fog adni arra, hogy beruházzon a szociális infrastruktúrába, biztosítva a lakhatáshoz való hozzáférést, ami viszont nemcsak a társadalmi elszigeteltség csökkentésében fog segíteni, hanem hozzá fog járulni egy stabil szociális, gazdasági és környezetvédelmi politika megteremtéséhez is az egész Közösségben.

Czesław Adam Siekierski (PPE) . – (PL) Elnök úr, az Európai Bizottság Európai Regionális Fejlesztési Alapról szóló rendeletre vonatkozó javaslata feltételezi, hogy a lakhatás területén kizárólag a városi területeken, a meglévő házak felújításának formájában indíthatók el kezdeményezések. A rendelkezések nem ölelik fel a vidéki területeket, ami azt jelenti, hogy a Közép- és Kelet-Európa országaiban élő marginalizált társadalmi csoportokból sok ember nem fogja majd élvezni a javasolt megoldások előnyeit. Ez abból ered, hogy az új tagállamokban a legszegényebb csoportok, amelyeket alacsony anyagi státuszuk miatt sújt a társadalmi kirekesztettség, főként a vidéki területeken élnek.

Véleményem szerint a módosítások bevezetése jótékonyan fogja kiegészíteni a rendeletet, ami lehetővé fogja tenni azt is, hogy a városi területeken kívül élő közösségek is védelemben részesüljenek, ami pedig jelentős támogatást fog adni az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap munkájához. Az ilyen típusú változtatások lehetővé fogják tenni a legszegényebb közösségek anyagi státuszának javítását, amelyekben az emberek a lakóhelyük miatt hátrányos helyzetűek. Ennek az az oka, hogy az új tagállamokban sokkal nagyobb az életszínvonalbeli különbség a vidéki és városi területek között, mint Nyugat-Európában. Európa e részén az anyagi státusz sajnos még mindig az oktatáshoz, a foglalkoztatáshoz való hozzáférés és a kulturális

életben való részvétel látható akadály. A legnagyobb társadalmi kirekesztettségől szenvedő csoportok jobb lakásfeltételeinek biztosítása megnyitja előttük az utat szociális státuszuk javításához, és arra fogja ösztönözni őket, hogy fejlesszék magukat. A helyi önkormányzatoknak és a nem kormányzati szervezeteknek csatlakozniuk kellene az erőfeszítésekhez, amelyek célja, hogy segítsenek a társadalmi kirekesztettség kezelésének területén.

Nuno Teixeira (PPE) . – (PT) Elnök úr, biztos úr, engedjék meg, hogy az előadó, van Nistelrooij úr szerepének kiemelésével kezdjem, az e kérdésre vonatkozó konszenzus keresése során végzett munkájáért, és azért, hogy mindig tanúbizonyságot tett arról, hogy kész más hozzájárulásokat is befoglalni jelentésébe.

Holnap az ERFA-rendelet módosításairól fogunk szavazni, amelyek különösen fontosak az úgynevezett régi tagállamok, valamint Portugália számára is. Ezek a változtatások bővíteni fogják az ERFA lakásszektorban történő, marginalizált közösségeket segítő felhasználását, mivel e pillanatban ez az alap csak városfejlesztési tevékenységekre használható fel.

A módosítások, amelyeket jómagam és képviselőtársaim javasoltunk, és amelyeket a Regionális Fejlesztési Bizottság nagy többséggel jóváhagyott, lehetővé fogják tenni a régi tagállamok számára – és nemcsak az újak számára, mint ahogyan az eredeti tervezet javasolta –, hogy szintén részesüljenek e finanszírozási lehetőségből.

Ezzel egy olyan precedens teremtését próbáltam elkerülni, amelyet veszélyesnek tartok, és amely kizárná az összes régi tagállamot az uniós segély e felhasználásából, és minden valószínűség szerint további felhasználásából. Ennek nem lenne értelme, mivel a lakásproblémák, különösen a marginalizált közösségek lakásproblémái az új és a régi tagállamokban egyaránt fennállnak.

Üdvözlöm a lehetőséget annak elismertésére, hogy az európai uniós tagság hossza nem lehet kritériuma a strukturális alapok elosztásának, és ezt a kritériumot azonnal el kell vetni.

A 2013 utáni kohéziós politika megtárgyalásának a szolidaritáson kell alapulnia, a területi kohéziót célként kitűzve, és azt úgy kell irányozni, hogy jutalmazza, ne pedig büntesse azokat a régiókat, amelyek példamutatóan használták fel a közösségi segélyeket.

Artur Zasada (PPE) . – (PL) Elnök úr, a mai vita keretében szeretném felhívni a figyelmet a 2006-os bizottsági rendelet 47. cikkének módosítására irányuló vitatott javaslatra. Ez a cikk kimondja, hogy a lakásberuházásra kiválasztott területeknek meg kell felelniük a cikkben felsorolt kritériumok közül legalább háromnak. Az új rendelet azonban mindössze a kritériumok egyike alapján javasolja a támogathatóságot, ami a gyakorlatban azt jelenti, hogy azok a területek, amelyek nem jogosultak, pályázni tudnak majd a forrásokra azzal, hogy helyzetüket a jogi követelményeknek megfelelően kiigazítják. Szeretnék rámutatni például arra, hogy az „alacsony szintű gazdasági aktivitás” kritériuma nagyon könnyen elérhető a vidéki területeken épített új lakóparkok esetében. Ezzel a lakáscélú segítség ahelyett, hogy a leginkább rászorulókhhoz kerülne, a beruházókhoz és az új lakóparkok jómódú lakosaihoz kerül.

Frédéric Daerden (S&D) . – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, világos, hogy a lakhatás olyan kérdés, amellyel nehéz európai szinten foglalkozni, mivel nem igazán része az Európai Unió hatáskörének. Széles körben elfogadott azonban, hogy a minőségi lakásberuházások szükségesek a társadalmi kohézió biztosításához és ahhoz, hogy segítsenek biztosítani a Bizottság gazdaságélénkítési tervének sikerét.

Ezért örömmel tölt el, hogy a strukturális alapok egyre inkább felölelik a lakásszektor beruházásainak finanszírozását, különösen az energiahatékonyság terén, de ennél tovább kell lépünk. Ezért – e javaslaton túllépve – külön figyelmet kell fordítanunk a hajléktalanokra, akiknek a becsült száma Európában hárommillió.

Ez az, amiért ez a pont a belga elnökség egyik prioritása, amely 2010 második felében lép hivatalba. Remélem, ennek eredményeképpen ez a téma felkerül az európai napirendre, hogy még hivatalosabb munkát végezhessünk ezzel kapcsolatban. Ez a munka egyebek mellett magában fogja foglalni a hajléktalanok számára vonatkozó nyilvántartás pontos módszereit e jelenség globális ismertségének elérése érdekében, valamint a szociális lakhatás támogatásának növelését.

Diane Dodds (NI) . – Elnök úr, tudom, hogy ez a jelentés kifejezetten roma családokat és más meghatározott csoportokat érint.

Hangsúlyozni szeretném, hogy minden ember megérdemli, és minden embernek szüksége van a célnak megfelelő szociális lakásra. Ennek a Parlamentnek azonban nem szabad megfélekeznie arról, hogy nagyon sok ember van a normál közösségekben – akár a belvárosokban, akár a vidéki területeken –, aki nagyon rossz

lakásokban él, és aki lehetetlennek találja, hogy tisztességes lakáshoz jusson. Ezeknek az embereknek tudniuk kell, hogy a Parlament felismeri a szükségletüket. Ők éppolyan marginalizáltak, akár a szegénység, akár a kábítószer, akár a bűnözés miatt.

Az Észak-Írországból a szociális lakások szolgáltatói számára aggodalmat okozó egyik kérdést a közbeszerzéssel kapcsolatos szabályok jelentik. És jöhet, ezeknek az a célja, hogy előmozdítsák a tisztességes versenyt az egész Európai Unióban, nem kívánt negatív hatásokat gyakorolnak az égetően szükséges szociális lakásberuházásokra a marginalizált közösségekben, főként a terület megszerzésének nehézsége miatt egy olyan piacon, amely az utóbbi időkhöz a spekulánsok piaca volt.

Észak-Írországot ez súlyosan érintette, és tavaly a probléma miatt a szociális lakásprogramban a tervezett 1500 házból 500 esetben pótlást kellett találni.

Ezekkel a kérdésekkel is foglalkoznunk kell. Arra szeretném ösztönözni a tisztelt Házat, hogy ezt is vizsgálja meg a marginalizált közösségek lakhatási problémájának részeként.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE) . – (RO) A lakhatás támogathatóságára vonatkozó új szabályok példaként szolgálnak arra, hogy ugyanazok az alapok milyen módon használhatók fel nagyobb hatékonysággal, a növelésük nélkül.

Az első lépésre tavaly került sor, amikor lazították az európai alapok energiahatékonyság javítására való felhasználásának szabályait. Ezzel kapcsolatban csak azt szeretném mondani, hogy kis lépés volt, és a megengedett százalékarányt újra meg lehetne vizsgálni. A második lépés az, amelyre ma kerül sor.

Ez mindkét alkalommal azzal járt, hogy egyes esetekben nagyon különböző időkből származó szövegeket kellett a jelenlegi időszakhoz hozzáigazítani, amelyen most megyünk keresztül. Ezért gondolkodtam el, hogy nem kellene-e esetleg újra megvizsgálni az európai alapok felhasználásának más szempontjait is, azoknak a kritériumoknak a módosítása érdekében, amelyek már nem felelnek meg a jelenlegi szükségleteknek.

Petru Constantin Luhan (PPE) . – (RO) 2010 a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai éve. Sajnos óriási számban néznek szembe emberek borzasztó szegénységgel és marginalizálódással, szemben az Európai Unió alapelveivel és értékeivel. E közösségek sebezhetősége a gazdasági válság jelenlegi időszakában kézzelfoghatóan fokozódott. E háttérre tekintettel üdvözlöm az Európai Regionális Fejlesztési Alap támogathatósági feltételeinek kiterjesztésére irányuló kezdeményezést, amely jelentős és létfontosságú eszköz a szegénység elleni küzdelemben.

A lakáskörülmények rossz minősége miatt szükségesnek érzem a pénzügyi segítség odaítélésének felgyorsítását. Lakáscélú pénzügyi támogatást kell felkínálni mind a városi, mind a vidéki területeken. Ezen túlmenően a pénzügyi támogatás elosztásakor nem szabad különbséget tenni a roma népesség és más, hasonló helyzetben lévő társadalmi csoportok között.

Paweł Samecki, a Bizottság tagja . – Elnök úr, először is szeretném megköszönni az előadó munkáját, amelyet nagyon nagyra értékelek. Másodszor, két észrevételt szeretnék tenni a vita tárgyával kapcsolatban. Elhangzott néhány aggály a további bevándorlás formájában jelentkező lehetséges mellékhatásokkal kapcsolatban. Ez a javaslat valójában nem a bevándorlás ösztönzőiről szól; arról szól, hogyan kezeljük a jelenlegi állapotot. Úgy gondolom, hogy ezt úgy kell felfogni, ahogyan Göncz asszony is említette, mint a bevándorlás ellen ható ösztönzőt.

A második észrevétel a témával kapcsolatban. A Bizottság természetesen örömmel tekint az operatív programok felülvizsgálata elé: ez a nemzeti és regionális hatóságok kezdeményezésétől fog függeni, de nagyon melegen fogadjuk majd az ilyen változásokat.

Végezetül hadd üdvözljem ezt a vitát, amely a Parlament marginalizált közösségek integrációja iránti elkötelezettségét mutatja. Ez egy további lépés a nyitott és integráns Európa 2020 felé. Úgy gondolom, hogy számítani fogunk arra, hogy a nemzeti és regionális hatóságok jól éljenek ezekkel az új lehetőségekkel.

Lambert van Nistelrooij, előadó . – (NL) Szokatlanul elégedett vagyok a támogatással és a kreativitással, de a pillanatban mégis hangsúlyozni szeretném, hogy még nem tartunk ott; elfogadhatjuk a kereteket, de a kritériumokat még ezután kell meghatározni, és ez még mindig rendkívül izgalmas, mert pénzzel bármit el lehet érni, akár rossz dolgokat is, amivel kapcsolatban még mindig van néhány aggályom. Erre kétségtelenül emlékeztetni fogom az új biztost és a Tanácsot is.

A második pont az, hogy egy úgyszólván önkéntes keretről van szó. Ezt a keretet ajánljuk most fel a tagállamoknak a jogszabályban. Nem biztos, hogy ezt követően prioritást fog kapni. Ezzel összefüggésben az Európai Bizottság részéről aktív tájékoztatást kérek, mert elvi választásról van szó. Ma azt mondták nekünk: „Európáért választunk”; e szociális arculatú új Bizottság számára fontos, hogy aktívan részt vegyünk a végrehajtásban. A kérdéses társadalmi csoportokat is be kell vonni a végrehajtásba, mert így jobb és fenntarthatóbb eredményhez juthatunk el.

Szeretnék mindenkinek még egyszer köszönetet mondani, és remélem, hogy a holnapi nap kedvező eredményt hoz. Rajta tartjuk a szemünket a labdán, és a terepen követni fogjuk a helyzetet.

Végül az a tény, hogy éppen ez az új Szerződésen alapuló első jogalkotási dokumentum, főként annak a prioritásnak köszönhető, amelyet meghatároztunk.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra csütörtökön 12 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Ádám Kósa (PPE) , *írásban.* – Mély meggyőződése, hogy a Bizottság helyesen tette, amikor javasolta az Európai Regionális Fejlesztési Alapról szóló 1080/2006/EK rendeletnek a marginalizált közösségeket segítő, lakáscélú intézkedések támogathatósága tekintetében történő módosítását. Továbbá úgy gondolom, hogy a Tanács is felismerte a javaslat jelentőségét az új, integrált szemlélet szükségességének hangsúlyozását illetően. Közép-Európában, és különösen Magyarországon nagyon sok az olyan, súlyos fogyatékkal élő személy, aki régi, romos épületekben él. Sok hely a II. Világháború előtt kastélyként vagy udvarházként szolgált, de a kommunizmusban ezekről megfeledkeztek, akárcsak az elhagyatott emberekről, akiket ezekben helyeztek el. Tudom, hogy számos hátrányos helyzetű csoport küzd különleges körülményekkel és problémákkal, és hangsúlyosan érzem, hogy figyelembe kell vennünk a pénzügyi és gazdasági válság következményeit. Támogatnunk kell azokat a módosításokat – a civil érdekelt felek nézeteivel összhangban –, amelyek olyan sokkal integráltabb projekteket tesznek lehetővé, amelyek egyidejűleg foglalják magukban az építőipart, az idegenforgalmat, a munkaerőpiacot, a vidékfejlesztést és a társadalmi integrációt. Nem engedhetjük, hogy az európai adófizetők pénzét zsákutcákra költse. A valódi megoldásokra kell összpontosítanunk.

14. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

15. Az ülés berekesztése

(Az ülést 20.10-kor berekesztik)